

Vnitřní modlitba

S N U B ů í P R S T E N .

+++++-----+++++-----+++++-----+++++-----+++++-----+++++-----+++++-----+++++

2 - 1

S B ů í R R A

textů o modlitbě a textů modliteb

První díl : Vnitřní modlitba .

První svazek Čítanková sbírka
vybraných článků o vnitřní modlitbě.

S S B B V Z D E L A N I

S E B E V Y C H O V A

S A M O B S L O H O U

中国金茂集团全资子公司中国金茂地产集团有限公司（以下简称“金茂地产”）于2017年12月29日，在北京市工商行政管理局完成工商变更登记，成为一家全资子公司。金茂地产的注册资本为人民币100,000,000.00元，全部由本公司认缴。金茂地产的经营范围为：房地产开发经营；物业管理；酒店管理；资产管理；投资管理；企业管理咨询；市场营销策划；企业形象策划；会议服务；展览展示服务；设计、制作、代理、发布广告；销售、租赁机械设备；销售、租赁房屋；销售、租赁汽车；销售、租赁电子产品；销售、租赁家用电器；销售、租赁家具；销售、租赁办公用品；销售、租赁服装；销售、租赁鞋帽；销售、租赁化妆品；销售、租赁珠宝首饰；销售、租赁金银饰品；销售、租赁古玩字画；销售、租赁图书报刊；销售、租赁音像制品；销售、租赁软件；销售、租赁计算机、网络设备；销售、租赁通讯设备；销售、租赁仪器仪表；销售、租赁医疗器械；销售、租赁体育用品；销售、租赁玩具；销售、租赁文具；销售、租赁办公用品；销售、租赁其他商品。

● 本書は、日本経済の発展に貢献した企業や人物の功績を、後世に伝えることを目的として、その功績を顕彰する。

S l o v o k č t e n á ř i .

Když myslíš na vás všechny , kteří dostanete do rukou tuto knihu , musím myslit na ty lidi Starého Zákona , kteří se vždy sešli ke společné pouti pěšky nahoru do svatého města Jeruzaléma . Všechny oživovala horlivost , zasnivenost , radost , naděje :

-- Zaradovala jsem se , když mi řekli :

-- půjdeme do domu Hospodina . Ž. 122,1

Velmi dobře věděli , že cesta bude obtížná . Protože však nebyli sami , ani se nebáli .

Co to vlastně podnikali ? H l e d a l i B o h a .
" Hleď Boha " je výraz , který se v Bibli najde často .

Posvátný text mluví o těch , kteří "s upřímným srdcem hledají Boha / 2 Paral. 30,19 / . A zbožný lid dě ve vzpomínce na přielib Boha modlí k Pánu :

-- Celým srdcem tě hledám . Ž 119,10

Ve svém hledání je vytrvalý , neboť se o něm říká :

-- Budeš-li Pána hledat ,

-- dá se ti najít . 1 Kron.28,9

A když našel živého Boha , přináší své vlastní svědectví do shromáždění bratří :

-- Hledal jsem Hospodina

-- a vyslyšel mne . Ž. 34,5

-- Ano všichni , kteří hledají Boha ,

-- jsou plni milosti :

-- nic/ nechybí těm ,

-- kteří hledají Hospodina . Ž 34,11

--	Chápou všechno .	ž	28,5
--	Ze srdce se radují .	ž	105,3
--	Prokřejí v srdci	srv. ž	69,3

Boha hledají všichni ti , kteří tuto knihu budou číst se zájmem , ať už jejich touha setkávat se s Pánem je nová nebo dávná . Ti všichni totiž , kteří jsou přesvědčeni o tom , že vnitřní modlitba je skutečně obdařený prostředek , jak odpovědět na zavolání Pána a jak se s ním sejít .

Když Ferdinand Mengoz , který jako vzdělaný člověk s důrazností těch lidí , kteří vidí dopředu , rozjímá nad budoucností křesťanství , hlásá , že v tom případě , když teologie nadále bude setrvávat v přehlížení důležitosti modlitby a hlavně když křesťané nepokročí ve svém duchovním vývoji a zřetencí u modlitby nastřádované na sebe pro své vlastní zájmy -- hmatné či duchovní -- , a tím spíše , když jestli se pod vlivem filozofii modlitbě nepřátelských od modlitby zcela odkloní , pak naše doba vstoupí do duchovní noci a do vědeckého barbarství : " Buď křesťanství dobude svět modlitbou nebo zahyne . Pro křesťanství je to otázka života nebo smrti " .

Jestli však křesťané znovu nahnou pravou křesťanskou modlitbu , jejíž pobudkou jsou jen zájmy a sláva Boha , pak křesťanství nebude novou ryzostí a dozná nové rozšíření . Díky pravé křesťanské modlitbě lidstvo dospěje k vyšší civilizaci

Ferdinand Mengoz ještě prorocky říká : " Křesťanství jen tehdy se stane přátelivým a " dobývacím " , až se ve společenstvích bude rozvíjet činnost ve výlučně prvotním evangelním duchu , neboť modlitba je v pravém smyslu slova *j e s u s k r i s t o s k ý* . Jedinečný zdroj pokroku skutečného , velikého a trvalého , toho pokroku , který jednotlivcem obrozuje společnost , vytváří *P a c e a s i e o r a s s* .

A proč má modlitba takovou moc ? Protože modlitba není činností člověka , nýbrž je činností Boha , k níž se člověk přidružuje .

Čítanková četba jako první svazek druhého dílu " Sbírky textů o modlitbě a textů modliteb " se skládá z různých článků o vnitřní modlitbě vybraných z cizí náboženské literatury . Následovat bude druhý svazek : " Četba písmo jako učení vnitřní modlitby " .

Překladatel .

Ozeáš 6 , 6 :

Poznání Boha je více než oběti .

Ozeáš 2 , 21-22 :

Zasnoubím si tě na věky

.....

a p o z n á š Hospodina .

Jeremiáš 9 , 23 :

Chce-li se někdo něčím chlubit ,
ať se chlubí tím , že je prozíravý
a ž e m n e z n á .

Žalm 27 , 8 :

Hospodine ,
h l e d á m tvou tvář .

Sestra Jana z Arku :

Naše stavovská povinnost nám téměř neustále
ukládá vnější činnost , která pohlcuje celou
naši pozornost i síly .

Snažíme se dobře pracovat pro Pána ,
nabízíme mu v oběť své úsilí ,
nedokážeme však
u d r ž o v a t s n í m s p o j e n í ,
které je přece jedinou touhou těch ,
kteří ho milují .

Georges Bernanos

Žít se musíme úměrně k naší únavě
a modlit se musíme podle našich těžkostí .

Saint Nicolas de Flue :

Bůh to dovede učít tak ,
že ve vnitřní modlitbě
najdeme takové zalíbení ,
jako bychom šli tančit ,
a takové zalíbení ,
jako bychom šli do boje .

Paul Claudel :

Teď jsou školy na všechno možné .
Až půjdete do Adchozu ,
měl byste někde v horách založit školu ,
například školu pozornosti a ticha .
Taková škola by byla tou nejpotřebnější .

Paul Claudel :

Duše má stejně naléhavé potřeby jako tělo .
A pro elitu to vyhrazeno není .
Duše tak se potřebuje modlit ,
jak potřebujeme jíst , dýchat , spát .

Svatý Jan od Kříže :

Otec řekl Jan jedno slovo
a byl to Syn .
To Slovo říká
neustále v tichu a bez konce ,
že je uslyší každá duše .

Svatý Jan od Kříže :

Má jsou nebesa a má je země , i národové jsou moji .
Čeho si žádáš , duše , a co hledáš ještě ?

Boží Matka a všichni tvorové jsou moji .
 Sám Bůh je můj a pro mne ,
 protože Kristus je můj a celý je pro mne.
 Čeho si žádám a co hledám ještě , duše ?

C. H. Furgeon :

Jen modlitba , která přichází od Boha , stoupá k Bohu .

Kagawa :

Když ai umýváš ruce v umývadle , když rozdáváš oheň v krbu
 bambusovou trubičkou , když v kanceláři sečítáš nekonečné slouky
 čísel , když má zabořeného do bahna rýžoviště pálí slunce anebo
 když stojím u peca jako tavič ,
 když právě tehdy , a právě tehdy , nebudeme uskutečňovat svůj ná-
 boženský život jako při modlitbě někde v křesťanství , svět nikdy nebude
 spasen .

Paul Claudel :

Je voláno .

Vidím otevřený kostel a vojdu :

Matko Ježíše Kriste ,

nepřicházím se modlit ,

nenám co nabídnout ani o čem bych žádal .

Matko ,

přicházím jen , abych na tebe pohleděl

a plakal štěstím , že jsem tvůj syn a že ty jsi zde .

Bayarid de Bistham :

Po třiceti/ let jsem hledal Boha

A když jsem nakonec otevřel oči ,

objevil jsem , že Bůh hledal mne .

Jahya Ibn Muad al Raxi :

Jaký to rozdíl

mezi tím , kdo jde na slavnost pro slavnost

a tím , který jde na slavnost , aby se setkal s milovaným !

B . H . Chevignard

M a t e ř s k ý j a z y k .

Často se říká : To hlavně a rozhodně , co řekl náš Pán o modlitbě , je to , co nás klade na rty , když nás učí tomu , jak se máme modlit : " Když se modlíte , říkejte 'Otče náš' " . To je to největší zjevení , ke kterému se stále máme vracet .

Křesťanská modlitba je h n u t í d u š e B o - h a p ř i j e t é z a v l a s t n í .

V modlitbě je tedy třeba vědět , že jsme přijeti za vlastní a že se jí obřecíme k tomu Bohu , který nás naslouchá . A to je třeba vědět ze s v ě h o n í t r a .

Víme to dvěma způsoby .

Jednak to víme ze skutečného , jeho Církví nám uchovávaného zjevení našeho Pána , a to tu máme bezpečnou škálu , Kristovo slovo : " Říkejte Otče náš " ,

jednak to víme z osobního a nedělitelného zjevení Svätého Ducha každé v Církví žijící duši

Tu také nesíme nesprávné představy . Máme zcela výslovně znění onoho textu svatého Pavla , ve kterém je obsaženo jeho učení o tajemném a spolehlivém zjevení Svatého Ducha : " Dostali jste ducha synovství , díky kterému můžete volat " Abba , Otče " . Spolu s naším duchem to potvrzuje sám Duch , že jsme Boží děti A Duch přichází nám na pomoc v naší slabosti . Vždyť my ani nevíme , jak se správně modlit . A tu Duch sám se za nás promlouvá vzdechy , které nelze vyjádřit " / Řím 8, 15-26 / .

Tento text je k pochopení ducha modlitby ten zcela nejdůležitější . Duší modlitby je Svatý Duch , který naší duši dosvědčuje , že jsme přijati za vlastní a který právě tím nám dovoluje volat : Abba , Otče .

Křesťanská modlitba je ve své podstatě tajemství . Je prvním probuzením duše přijaté za vlastní , která tak jaksi počátku světla jméno Bohu vlastní : Abba - Otče anebo také : Kriste , můj Pane a můj Bože .

Při takovém osvětlení se dá říci , že křesťanská modlitba je jakoby B o ž í j a z y k , kterému nás Bůh trpělivě učí po celou dobu našeho života . Je jisté , že jsme to my , co mluvíme , když se modlíme . Kdo však nám vkládá slova modlitby na rty a vlastně spíše do srdce ? To Bůh nás učí svému jazyku . Bůh to dělá tak asi , jako je tomu u novorozence . To také neumí mluvit . K řeči je probouzí matka tím , že na ně promlouvá první . Matka je oslovuje , a to oslovení v něm vytváří slovo , a to slovo je jeho odpověď . Novorozenec odpovídá v jazyku matky , odpovídá v jejím mateřském jazyku . Tak je tomu také u Boha a nově zrozených a milostí , zrozených z jeho Svatého Ducha . Bůh nás předešel , Bůh mluvil první . Pod vlivem jeho Slova duše , která konečně porozuměla , pochopila také , že je přijata za vlastní , že Bůh žije a naslouchá jí , a že ona sama mluví také . Duše však mluví modlitbou , která je vlastně řečí samotného Boha , když breptavě vyslovuje svaté jméno : Abba - Otče . A takto

nás Bůh modlitbou , kterou nás vzbuzuje v srdcích , učí
svému jazyku po celý náš život .

Nyní lépe chápeme volání učedníků : " Nauč nás , jak
se máme modlit " , neboť my se modlit neumíme , nedovedeme
mluvit . Ty ale , Bože , sluv k ~~naši~~ duši , a ona nakonec
pochopí jako to dítě , které se probouzí k životu matky .
To znamená , že k tomu , abychom se naučili , jak se modlit,
je napřed třeba důvělivě k Bohu sténat , že se modlit neu-
míme , a k tomu se obrátit , který jedině nás tomu může na-
učit , aby z našeho nitra vycházela prosba : nauč nás , jak
se máme modlit . Je to pro nás jazyk nový , který je třeba
v nás teprve probudit .

A ten nový jazyk se probouzí v nejhlubší hlubíně
našeho ~~dušata~~ srdce , neboť to je jeho výsadní místo . Je
jisté , že se modlíme celou svou bytostí , svými ústy , ba
i tělem / posvátné pohyby těla při liturgii / , ovšem mod-
litba , ta se rodí , může-li to tak říci , v našem srdci
co nejhluběji . Víme ostatně , co Písmo označuje slovem
" srdce " . Nejde o to , co je citového a citlivého , co v
nás je právě to nejvíce vnější , ani to , co je v nás rozu-
mového , nýbrž o to , v čem koření naše myšlení , naše tou-
hy a z nich to nejnitrašjší , nejhlubší , nejpravdivější ,
o to tam kde se tvoří a tváří naše veliké myšlenky , naše
velká rozhodnutí , o to tam , kde jsme sami se svým Stvoři-
telem : " Modlete se ke svému Otci v e s k r y t u " .

Takové srdce mluví k Bohu v modlitbě , neboť právě
takovým jazyku Bůh rozumí mnohem lépe , než tomu , co se
kdy objeví člověku na rtech , ať už to je blahobřešení nebo
zlořečení , radost nebo hořkost , víra nebo pochybnost ,
lásky nebo sobeckost : " Deus cui omne cor pa-
tetur et omnis voluntas loquitur --
Bůh , kterému je otevřeno každé srdce a ke kterému mluví
váše každého člověka " , jak se nás církev nechává modlit
v modlitbě ke Svatému Duchu před slavením mše .

A to , co je v našem srdci nejhluběji , je naše největší láska , ta konečná . Známe , jakou křesťanské učení připisuje důležitost té konečné lásce či poslednímu cíli , do kterého člověk klade svou jistotu . Po většinu času ta konečná láska není dobře oproštěná od toho , co soutěživě působí proti ní . Ona však Bůh stále a z oné lásky mluví naše srdce .

Tak také je tomu s modlitbou . Modlitba je v podstatě jazyk , kterým mluví naše největší láska . A to je u toho to důležité , neboť , modlíme-li se málo , je to zcela jistě proto , že Bůh milujeme málo . To nám Bůh a Kristus málo leží na srdci .

Nicméně nám ve skutečnosti leží na srdci mnohem více , než bychom si mysleli , neboť oni to srdce , které je stvořeno pro nás , tvořit nepřestávají . My jsme s nimi v bezprostředním vztahu . Ono " tvář v tvář " existuje ve více již nyní . Proto je tak důležité , abychom dovedli vstupovat do hloubi své duše a naslouchali tomu , co mluví . Kdyby modlitba byla jen řečí rozumu , mohli bychom se modlit jen pracovním pojmáním myšlenek o Bohu . Kdyby modlitba byla jen pohybem našich rtů , nemohli bychom mluvit s Bohem současně , když mluvíme s lidmi . Avšak modlitba je právě v hloubi našeho srdce a proto se můžeme modlit stále , i tehdy , když jsou naše ruce něčím zaměstnány , nebo když naše rty hovoří k jiným lidem nebo když naše ubohá hlava je zavalena starostmi . Než modlitby , ta se Bůh rodí mnohem hluběji - v hloubi našeho srdce .

Zkratka :

naše láska mluví ,

naše láska se modlí .

P. J. Picot de Clorivière :

Rozjímání - časově první část vnitřní modlitby.

Když se začínáme zabývat vnitřní modlitbou, býváme vystaveni mnohým nesnázím : bezpočetným "roztrácením", neschopnosti udržet svou mysl v Boží přítomnosti, ospalosti Ovšem, není-li tomu tak prostě proto, že vlastně nevíme, že se dříve k tomu, abychom se mohli pustit i do těch nejprostších nebo i vyšších forem vnitřní modlitby, nejprve se musíme v rozjímání cvičit.

Duchovní spisovatelé velký důraz kladou na to, aby se začínalo s rozjímáním. Tak tomu učí i P. de Clorivière v e svému apise " Considérations sur l'exercice de la prière et de l'oraison " .-- / Úvahy o tom, jak se cvičit v modlitbě a ve vnitřní modlitbě. /

V překladu zde uvádíme několik výňatků, které ukazují na důležitost rozjímání a na to, v čem rozjímání záleží.

+ + +

Ti , kteří se chtějí věnovat vnitřní modlitbě , musí začít s rozjímáním . Je to obyčejný postup , a nebylo by v pořádku , kdyby se mu chtěl někdo vyhnout s vlastního popudu , když je v naší moci tomu postupu se podvolit .

Rozjímáním to vlastně je o č i s t ě t ě z k r á š -
l i t r o z u m a p a m ě ě .. Je záhodné , aby obě
schůtnosti , které jsou něčím coby oko naší duše , dobře se
přispůsobily hned od začátku :

- aby se paměť nepozorovatelně vyprázdnila od přemno-
hého neužitečného a nebezpečného a naplnila se tím, co je svaté;
- aby rozum byl osvědčený , sebejistý a přesvědčený ;
- aby vůle směřovala k dobru , jaké se jí bude nabízet,
a přivinula se k němu tím dlelněji , čím více pozná jeho vý-
bornost : Řádě si toho řád , který Bůh vložil do schůtností
naší duše . Na nutnost toho ukazuje také stav zaslepenosti a
anecitlivělosti , v jakém se nachází většina lidí ve vztahu k
tomu , co je předmětem víry , když neznají vůbec nic anebo
když opomíjejí rozjímat . Jejich náboženské znalosti jsou po-
většinou velmi povrchní . Jejich paměť se od dětství naplnila
znalostmi pro spásu zbytečnými nebo aspoň neužitečnými . Nej-
hroznější pravdy víry už na ně nepůsobí , protože jejich ví-
ra v ty pravdy je slabá a protože o nich nikdy vážně neroz-
važovali . Ne , že by o tajemstvích Bohočlověka nic nevěděli,
avšak oni své znalosti oněch pravd neprohlubují , ty pravdy
se jich netknou , nedojdou je . Dokonce Bůh jim připadá jako
nějaký neznámý cizinec , připadá jim jako někdo nesmírně vzdá-
lený . A ta vzdálenost celé ho odnímá jejich zraku . Jen tím
se zabývají a jen o tom mluví , co se týká země a všeho pozem-
ského . Kdybychom je chtěli od toho oprostit , bylo by to pro
ně , jako bychom je chtěli zbavit jejich životního prostředí ,
jejich živlu

Jen když přemítáme často a dlouho o svatých pravdách,
mohou se nám ty pravdy stát dobře známými a jaksi přirozenými.

Jistěže by to byla zcela nesprávná představa , kdybychom nechtěli začat s rozjímáním nebo mu věnovali velmi málo času a kdybychom se hned od začátku chtěli povznést na některý vyšší příčel vnitřní modlitby , ledaže bychom nebyli schopní uvažování anebo že by se nám do-
stalo nějaké zvláštní milosti .

V čem záleží rozjímání .

Než začneme rozjímat , je nutné , abychom si předem určili námět pro rozjímání , na kterém by ulpěla naše představivost , jímž by se obíral náš duch po dobu , kterou jsme si předsevzali pro to svaté cvičení .

Jádro rozjímání pozůstává ze cvičení tří mohutností duše .

P a m ě ť si vyvolává námět rozjímání . Jednotlivé body námětu rozjímání předvádí paměť duchu jeden po druhém.

R o z u m o nich uvažuje . Prozkoumává okolnosti, příčiny , účinky . Uvažuje o nich , srovnává je, přivlastňuje si z toho to , co se mu hodí , vyvozuje z toho důsledky a rozmyšlí nad tím , co je třeba dělat , čeho je třeba se vystríhat .

V ů l e , kterou rozum takto podněcuje , vyvolává různá jednání odpovídající úvahám . Vůle si vyčítá svou zbabělost pro své dosavadní špatné užívání Božích dobrodiní, dostává se do rozpaků , vyznává svou nevděčnost , prosí o odpuštění , sama se pobízí k tomu , že napříště bude žít tak , jak to odpovídá velikosti jejích povinností , a v tom ohledu pojímá rozhodnutí co nejpevnější a nejušlechtilejší anebo se dále víc a více upevňuje v dříve učiněných předsevzetích .

U k o n ě n í r o z j í m á n í má vypadat tak , že v modlitbě poprosíme Pána o dosažení ovoce rozjímání podle našeho předsevzetí . Ty modlitby nazýváme rozhovorem , poněvadž v něm plní lásky a důvěry hovoříme se svým Pánem . Předkládáme mu

pohnutky , které by ho mohly přimět k tomu , aby nás vyslyšel : slávu jeho Otce , lásku , kterou nás miluje , cenu jeho krve , velikost našich potřeb . Také se můžeme obrátit buď na nejvyšší Trojici anebo na každou ze tří božských Osob zvlášť , . Přitom však nás stále musí prostupovat hluboká úcta , kterou nám bude vdechovat myšlenka na božství . Také bude dobré , když k tomu užijeme pomoc a příměru nejvyšší Panny , anděla s avatých . Především však od Boha žádáme všechno jen v jednotě s Ježíšem Kristem a skrze Ježíše Krista , jeho jediného syna a jediného předmětu jeho záliby . A když se obrácíme k Ježíši Kristu, hledáme útočiště u mocné Příměru , u Panny Marie . Častá vzpomínka na vznešenou Pannu v naší vnitřní modlitbě nám pomůže oživit naši důvěru a snese na nás mnoho milostí.

Jádro vnitřní modlitby .

I když v tom stavu , v jakém předpokládáme tu duši , která se oddala pěstování rozjímání , rozumné uvažování je nutné , pokud je nutné rozhybat vůli , je třeba být přitom opatrný a rozjímání se neodvádět bez míry . Spokojme se s malým počtem úvah poctivě provedených . Dostí látky k úvahám nám dodá to , co přečteme anebo si vypočlehneme . Nechme se tím proniknout , vzbuďme nad tím vyznání víry , zamysleme se nad svým počínáním . Každý sť se zeptá sám sebe , zda žil ve shodě s těmi pravdami a co bude dělat v budoucnu , aby těm pravdám byl věrnější .

Na to zde se má omezovat činnost paměti a rozumu . Je velkou chybou , když se přespříliš věnujeme uvažování nebo se při něm snažíme o přílišnou zjemňlost . Něco takového zbožnost spíše vysouší místo toho , aby ji to oživovalo . Duši nám nevyživují neplodná uvažování . Jakmile jsme o něčem zauvažovali , hned mají nastoupit kony vůle . Je snad nutné tolik nějakého přesvědčování k tomu , abychom chválili Boha , abychom byli před ním pokorní , abychom si od něj vyprošovali odpuštění za své hříchy , abychom pocítovali lítost nad nimi,

a k tomu , abychom si utvořili pevné rozhodnutí , že se vyvarujeme i těch nejmenších chyb , obzvláště těch , do kterých upadáme často ? Jestli si při rozjímání počínáme jinak , chceme-li si ducha zaplnit laudky a soudy pospojovanými jedny s druhými , rozjímání se zvrhne do namáhavého a únavného studia , a tím také přestává být opravdovou vnitřní modlitbou .

Nějaké nucení je nevhodné .

Je nutné dodat , že pro rozjímání neexistuje žádné neměnné pravidlo . I když se nějakému pravidlu podvolíme , musíme postupovat umírněně a bez nátlaku , a přitom užívat určitou míru svobody ducha . Navrhujeme to , co vyhovuje velkému počtu věřících v převážně většine okolností . Ovšem , pokud co se týká vnitřního způsobu provádění , nikdo ne - hodlá vybudovat žádnou metodu jako jedinou povinnou , protože vedení duší náleží Svatému Duchu a protože existuje na tisíc různých cest , po nichž se dá jít k jednomu cíli . Pokud ovšem zde navržené prostředky , jak rozjímat tak , aby to přinášelo kýžené ovoce , někdo nezavrhně pro svou lenost nebo vlažnost , ať si každý rozjímá volně . Bude to pro něj přitažlivější a pro jeho duchovní pokrok užitečnější .

Řekněme ještě , že běžně tomu bývá tak , že k nějakému působení Svatého Ducha milostí přichází méně často a méně zřetelně než při jiných stupních vnitřní modlitby . Jestliže však přece jen přijde k působení Svatého Ducha , budeme velmi věrní ve své odpovědi . Když se nám například dostane světla k tomu , abychom o něco více pronikli do některé pravdy víry / i kdyby se nejednalo právě o námět našeho rozjímání / nebo k tomu , že se nám některá urovň nássa - de jeví působivěji nebo , že se nám nějaké cítilme pro něco zapá - lení či velko myslně se chceme rozhodnout pro nějaké dobré

předsevzetí , pro která bychom se předtím byli rozhodli jen velmi stěží , vězme , že to právě jsou vzácné účinky milosti . To sám Bůh k nám mluví v našem srdci . Máme si tedy uložit mlčení , abychom mohli naslouchat , a prostě máme jen otevřít své srdce pro svaté působení .

Ve vypráhlosti .

Ať už naše touha po dokonalosti je jakákoliv , ať už svému rozjímání věnujeme jakoukoliv péči , nesmíme čekat , že se při svém rozjímání vždy budeme setkávat se stejnou snadností a že budeme při něm vždycky ~~stejně~~ stejně zbožní . Někdy též u horlivých se dostaví to , že rozjímání jim nepřinese ani zalíbení v něm , ani světlo ani útěchu . Ba dokonce to svaté cvičení jim bude připadat nučné buď pro jejich přirozené uzpůsobení nebo z důvodu působení zlého ducha nebo z důvodu zkoušky dopuštěné Bohem . Jejich obrazivost se na nic nescoustředí , myslí se jim honí na tisíce myšlenek , na tisíce záležitostí jim sužuje srdce , doléhá na ně množství svodů . Oni však vědí , že to všechno nijak neumenšuje před Bohem cenu a zásluhu jejich vnitřní modlitby . Čím méně budou spokojeni sami se sebou , tím více bude s námi spokojen Pán . Je pravda , že jejich vnitřní modlitba potom už nebude rozjímáním , protože z jejich strany už nebude docházet k úvahám ani k hnutím mysli . To pak už bude vnitřní modlitba pracovní a bojová . Ovšem jejich vytrvalost v trpělivém snášení tak těžké situace , aniž by přitom byť jen na okamžik chtěli zkrátit jeho trvání , přinese jejich duši užitek větší než nejlepší rozjímání .

Taková zkouška ať je nevystaší . Velikost zkoušky bude v poměru k jejich silám a milostem , jaké jim určil Pán . Ze zkoušky nebudou sklíčení , ale budou se radovat ze svého

stavu , ve kterém mohou osvědčovat Bohu svou věrnost dokonaleji . Aniž by se chtěli nějak příliš dopátrat zašný , které se s nimi děje , použijí toho jako příležitosti k sebekošení před Bohem a k úplnému oddání sebe vůli Boha , příležitosti k tomu , že se mu svěřím v plné důvěře a že s větší horlivostí budeme prosit Boha o pomoc jeho všemocnou milostí .

Budou-li si počínat takto , poznají ze své vlastní zkušenosti , že ty vypráhlosti a zkoušky při vnitřní modlitbě nebudou pro ně méně užitečné než světla a útěchy , jichž se duším dostává při vnitřní modlitbě . Je to prostředek , kterého Bůh užívá k tomu , aby se duše odpočala sama od sebe , aby ji uzpůsobily k přijetí ještě větších milostí a učinil ji schopnou dokonalejších spojení .

Henri Caffarel :

J a k s e m o d l í t .

Berlínské muzeum má ve svých sbírkách sochu připisovanou Boedasovi , syna a žáku velkého sochaře Iysipa . Bronzová socha je vysoká 1,28 m a představuje jinocha . Je to snad nejkrásnější výtvar řeckého sochařského umění , a to nejen pro její obdivuhodné tvary , ale i pro její životnost a , dalo by se říci , hybnost linií .

Hledáme-li , kde se bere ono životní " chvění " , přivádě nás to k tomu , že si všimneme , jak se pravá noha poněkud málo za levou a nadzdvíženou patou jako by jen tak sotva dotýkala země . Toto nevtíravé , sotva viditelné gesto dostatečně k tomu , aby celému tělu propůjčilo rytmus , se kterým se setkáváme v rovině kyčlí , které jsou lehce nesouměrné , a v rovině paří nadzvednutých tak , aby neznačovaly přinášení obětního daru , i v rovině do výše upřených očí .

Ten bronz neupíratelně má duši . Rytmus tvardě projevuje duchovní vzlet . Je nám , jako bychom čekali , kdy z té sochy zazní nějaký čistounký zpěv .

Označení toho uměleckého díla v historii umění nese název : M l a d í k s e m o d l í .

Kdybych konzervátorem muzea v Berlíně byl já , vystavil bych v celém jednom sále jediné jen toho Mladíka při modlitbě a kolem všude na stěnách bych vystavil samé koberce a čalouny tak , aby svým vyvzorováním a živě barvitým laděním vyvolávaly dojem stvoření : hvězdy , řeky , lesy , květy v mnoha barvách , rozličná zvířata . Tak by se činnost mladíka při modlitbě jevila v plném osvětlení . Jak tak stojí uprostřed stvoření , toho stvoření , které si svou krásu neuvědomuje , on je rozumnou bytostí , která svůj hlas a své srdce

propájeje celému stvořenému vesmíru , aby ve jménu všech bytostí v něm zpívala radost z toho , že jsou a žijí .

Až kdybych měl pod tu pohanskou sochu zavěsit text , nevážal bych a hrdě bych si jej vypůjčil z našeho velikého Bossueta :

Necítící stvoření nemůže vidět , může se jen ukazovat . Ono milovat nemůže , ale nás k lásce nutí. Boha neslyší , nám však umožňuje , abychom my o něm nevědět nemohli . Takto ono stvoření nedokonalé a po své způsoby oslavuje nebeského Otce . Aby však vůbec adorat mohlo , k tomu je tu člověk , aby mu čílal prostředníka . Člověk má proto svůj hlas, svůj rozum, ~~propájeje~~ // své / láskou / propájeje // své láskou rozpálené srdce propájeje celé viditelné přírodě , aby ona v něm a jím milovala neviditelnou krásu svého Stvořitele . Proto je člověk postaven doprostřed světa jako důmyslná skratka světa ... , aby pozoroval celý vesmír a v sobě sama nahromaděný jej nabízel , posvěcoval a obětoval živému Bohu .

Klanění .

Než tu náhle ten stojící člověk , který zpívá velké chvály stvoření , se / ~~vrhá~~ / k / zemi / vrhá tváří k zemi jako takový Abraham , Mojžíš , Izák , bibliční to obyvatelé pouště , kteří se modlí .

Co se to vlastně děje ? Ten , kterého jsme obdivovali jako svobodného a radostného , že by se tak najednou projevil jako duše otrocká ? Nikoliv žádná otrocká duše, ale duše klanitele / adorátora / . Tuší nesmírnou velebnost, přesahnou svatost toho Boha , ke kterému stoupá všechen chvalozpěv . Ubohého člověka se smocňuje posvátná hrůza . Pocit nejvyšší děty nerhá k zemi jen jeho tělo , ale i duši, rozum , srdce , vůli . Náš jazyk nemá takový výraz , který by to vyjádřil jako jazyk anglický . Angličané pro to mají slovo a w e . To slovo vyjadřuje uctívou bázeň člověka nerá postaveného před Bohem , který současně vzbuzuje hrůzu i oslňuje .

Klanění je základ každého náboženství a znamená
jednat s Bohem jako s Bohem . Chvála , která k tomu ne-
vede , zůstává spíše lidským zpěvem než modlitbou . Pro-
sebná modlitba , která v tomto základu nekoření , silně
se podobá kouzelnickým praktikám , kterými by takoví coby
kouzelníci zálučně chtěli získat božskou moc .

Bůh , náš otec .
=====

Ten člověk , na kterého jsme se zpočátku dívali ,
jak stojí uprostřed nádherné přírody , a kterého teď vidíme ,
jak padá k zemi před nádhernou Stvořitelem , nyní se zvedá
na slovo Boha , který mu praví : Ty jsi můj syn a já jsem
tvůj Otec . Člověk a syn Boha ! Velký duchům staro-
věku , i těm nejzbožnějším , nikdy ne mysl nevstoupila mož-
nost takového povznesení lidství . I ti nejhorlivější židé
septa ji zhlédli . My dužime Kristu k za to , že se tomu
odvažujeme věřit .

Úžasné to změna . Jestli Bůh je jeho otcem , člo-
věk se bude k němu blížit odvážně , s projevy lásky a s dě-
tinnou důvěřivostí . K modlitbě chvály a klanění připojí po-
kornou modlitbu prosby .

Psichari , který Boha našel v tichu pouště , napsal
důkladnou stránku , na které klade proti sobě mohamedána , k
který se klaní Bohu neúprosnému , a křesťana , který se od-
važuje žádat všechno od Boha O t c e , kterého miluje :

Ulice ksaru / p.p. : ksar = arabské slovo pro
opevněnou vesnici na saharakých oazách / jsou sasa
zbožnost . Je tam vidět posty vyhublé staré lidi ,
jejichž planoucí oči se na nás pohledem ani nesve-
zou . Chvillemi jsem slyšel muslimské modlitby . To
jame byli před mešitou . Mešita je středem , oprav-
dovou duší toho městečka , které oděvůd zaplavují
nejšušší písky Mauretanie . Tak se ztracené v poušti
a naprosto oddělené od světa zvedá město modli-
teb , Boží město , bičované všemi větry , obklopené
zahradami , jako by se jimi chtěli spojit s nebem .

Co udivuje , to je tíživý smutek tváří , a
nichě žijí neklič . Jestli jsme kdy poznali smichy
anebo jestli jsme viděli fresky Fra Angelica , lépe
se od nich odráží ta smutná ustaranost těch jiných

Božích mužů . To vyplývá z toho , že se sice Bohu klaní , avšak nic od něho nežádají . Odkud tedy se bere štěstí křesťanů ? To štěstí vychází z toho , že křesťané žádají , že žádají mnoho a dostávají ještě více , než žádají , dostávají všechno . Jak však budou naplněni ti , kteří nic nežádají , a kteří myslí , že nebe je zavřené pro jejich modlitby ? Zamírají na to , že nikdy neuslyšeli tu rozkošnou větu , z níž jedině stákně na zes trochu radosti : " Proste a dostanete , klepejte a otevřou vám : .

" Žádejte a dostanete " .

Ve skutečnosti prosebná modlitba nemá u křesťanů vždy příznivý ohlas . Pyšným srdcím se prosebná modlitba protíví a mladé srdce přitahuje spíše modlitba chvály cnoho našeho řeckého jinocha . Jako on stěží i oni jsou nadšeni svou novou a výbojnou životní silou : jim patří stvoření , jim patří budoucnost . Kládeš ovšem je jen a jen prchavý časový úsek . výsahy a prchavý . Člověk velmi brzy učiní zkušenost se svou chudobou , nareží na své meze dané zdravím , rozumem , mravní silou . Z toho pak přichází ke vzpouře toho , který se cítí , že je určen pro něco více než pro ubohou existenci aneb resignace toho , který si tropí šerty z vlastních velkých cílů svého srdce a chce přesvědčit sám sebe , že se mu podaří snadno a lehce se spokojit a prostředností . Šťastný bude , jestli najde jedinou cestu , která by nebyla slepou uličkou : m o d l i t b a . Svých velikých duchovních plánů se nemusí vzdát a jeho zjištění vlastní bídy a neschopenosti ho nezarmoutí , jen se prostě obrátí ke svému Bohu , svému O t c i , a prosebnou modlitbou .

Jistě nebude váhat a bude škeřat o svůj denní chléb . Především však nebude hledat u Boha nějaký doplněk bytí . Doktor Carrel ve svém vyvoji ke křesťanství , - na kterého velmi zapůsobily účinky modlitby - , své myšlení předal dále slovy,

slovy velmi výraznými , u nichž by ovšem bylo třeba vystihnout jasně rozdíly :

Lidské bytosti usilují o zvětšení své omezené energie tím , že se obracejí na neomezený zdroj veškeré energie . Když se modlíme , připojujeme se k nevyčerpatelné hnací síle , kterou se stáčí země Dobře pochopená modlitba je akt výzrálosti nevyhnutně nutný ke/konečnému/ucelení/ k plnému rozvoji osobnosti , ke konečnému ucelení nejvyšších mohutností člověka . Jedině tehdy , když se modlíme , dokončujeme onu úplnou a sleděnou jednotu těla, rozumu a duše , která uděluje sílu křehké lidské třtině .

Věty doktora Carrela jsou význačné zásluhou , že dobře ukazují na to , že člověk ke svému naplnění ještě více potřebuje modlitbu než chleba . Carrelovi však uniká //že základní zřetel prosebné modlitby : křesťan se neobrací na Boha jen proto , aby byl více člověkem , ale žádá o milost , které z něj učiní dokonalejšího Božího syna . A ze všech nejprvnější proai o tu milost , po které lidské srdce , které se uzdává hříšným , žízní a hladověí a prahne -- a tou milostí je o d p u š t ě n í .

Tentokrát si vypůjčím slavný text spisovatele François Mauriac :

Nejvšeobecnějším přáním lidí je právě ono , které si nepřiznávají sami sobě . Většina z nich si to vůbec přestala uvědomovat . A já úplně vidím , jak se usmívají a jak nedovědávají reasons , tvrdí-li přes to všechno , že , aniž by to o tom sami věděli , touží po tom , aby se jim dostalo odpuštění

Zhanobené tvorstvo ztratili -- mimo vzpomínku na ně , nemírné štěstí , které mu bylo odňato , které však přesto zůstalo mu ještě na dosah : existuje ruka věčně nabídnutá ke svednutí , věčně připravená k rozhrěšení

Kdo nás rozhrěší od našeho života ? Myslíte si snad , že jste nějak velmi odlišní od provinilého dítěte , jakým jste jednou byli , a které neusnulo , dokud se mu od maminky nedostalo odpuštění , dokud mu políbek na usmíření znovu neotevřelo bránu do říše snů?

Nemyslete si , že prosebná modlitba je vyhrazena křesťanu podprůměrnému , nedušivému , hříšnému . Nacházíme ji též

u svatých . Ještě pokorněji než jiní prosí Boha o pomoc a milost . Jejich modlitba se však nezastavuje u jejich osobních potřeb . Když se byli dopracovali duchovní zrelosti a uvědomili si svou soudělnost se všemi lidmi , berou si na starost tíšňový stav a ubohost světa : jejich modlitba se stává obecnými přáluvami .

Přáluvnou modlitbu obdivuhodně zobrazuje freska od de Puvie de Chavannes v pařížském Pantheonu . Geneviève / Běhý Jenovefa , patronka Paříže / , mladá to pastýřka ze starých dob už zestárla . Už nepase několik málo otcových ovcí . Teď už bdí nad obyvatelem Lutetie / p.p. : původní název Paříže z dob římské okupace : Lutetia Parisiorum / . / Lutetia odpovídá našemu asi Bahňák . Lutetii bylo několik Tuto Lutetii obýval kmen Parisii / . Umělec nám ji zobrazuje , jak stojí v noci u dveří své osly , kde svítí lampa , a jak se dívá dolů na spící město jako matka všech nad svými dětmi , které ochraňuje .

Geneviève bdící nad Paříží tož živý symbol přáluvné modlitby , pro kterou se v dějinách lidstva hříšnému světu dostává toho , že jej nebeský oheň nazničí .

Modlitba je spolupráce s Bohem .

Přát poje/nění o prosběné modlitbě vyladuje od autora , aby se zabýval nezanedbným problémem , který hýbe duchem mnohých lidí . Obratně nějak problém obejít , bylo by nečetné . Taková otázka se nás jistě položí dnes nebo později , a pak vás uvede do rozpeků . Ono se totiž vůbec ne nejedná o nějakou ubohou námítku navěřáče . Je to vlastně jeden z nejvýznamnějších dotazů na křesťanské svědomí . Ten dotaz vyslovím nikoli ve filozofickém způsobu vyjadřování , nýbrž tak , jak by jej vyslovil člověk z ulice : " Buďte se Bůh rozhodl , že nás od teď prosíme , a pak není třeba se

modlit ; sněbo se tak nerozhodl , a v tom případě je marné na něj naléhat : nehodláme přece působit u Boha na změnu jeho náhledu a nutit ho k tomu , aby chtěl to , co chceme my .

Tato šestá a pochybná námítka nicméně vystihuje , to se musí uznat , hlubokou náboženskou intuici / p.p. : poznání vnuknutí nebo tušení / . Na rtech některých se do té námítky míjí něco jako nevole proti pověřivým modlitbám , které by chtěly ovlivňovat všemohoucího Boha .

Na to ovšem není možné odpovědět bez alespoň trochu málo filozofie . Nezaslívejte si , jentli vás zavedu na stráž , těžko schůdné pěšiny . Vše , o niž jde je důležité . Jedná se o nás méně či více než vědět , co je třeba si myslet o účinnosti modlitby .

Filozofové nám říkají o Bohu , že je první příčina . Rozumějte tím , že je počátkem , pramenem všeho bytí a veškeré činnosti : všechno existuje / trvá / a všechno se děje jen jím , který svět stvořil a řídí . Ovšem Bůh je také Lásky : Kristus přišel , aby nás naučil lásce . Ať nás tedy nepřekvapí , že největší zákon lásky nacházíme ve způsobu , jakým jedná Bůh . Milujeme-li někoho proto , abychom mu prokázali úctu a projevíli mu svou důvěru , přibereme si ho ke své práci . A on roste tím , že my ho potřebujeme . Vždyť i vy to tak děláte se svými syny a dcerami . A tak to dělá i Bůh . Protože je miluje , Bůh rád vychovává své tvory k účtě k příčinám - těm druhotným , jak říkájí filozofové . K tomu , aby šel uzrěla , Bůh počítá se sluncem . A k tomu , aby se množily lidské děti , požaduje pomoc od muže a ženy . K tomu , aby se země evangelizovala a došlo k ustavení Království , požaduje pomoc apoštolů . Slunce , rodiče , apoštolé , to jsou druhotné příčiny . Bůh ke svému dílu přidružuje tvory , jak jen může . To je u něj zásada , kterou nacházíme u každé iniciativy Boha stvořitele a vykupitele .

Modlitba je také jednou z těch druhotných příčin . Ona nezasahuje do Božího řízení světa , aby upravovala jeho běh , aby nějak působila na změnu Božího rozhodnutí . Prostě

dosahuje jen toho , co Bůh od věčnosti rozhodl , že se stane díky oné modlitbě . Aby ochránil Intetii / p.p.: nynější Paříž / před vpádem barbarů , Bůh rozhodl , že užije nikoliv málo početné a málo vyzbrojené válečníky , ale Genevieveu , ženu , která se modlila . Ona svou modlitbou učiní nátlak na Boha , ale Bohu dává k užiti prostředek , kterým Bůh hodlal Paříž zachránit : modlitbu oné pokorné ženy , která je jeho milovaným dítětem .

Vyvádě však nová nesnáz .

Že Bůh k dozrání žní používá slunce , že k tomu , aby dal život dítěti , volá lidskou dvojici , to chápeme : existuje úměrnost mezi druhotnou příčinou a jejím účinkem , mezi manželskou dvojicí a dítětem . Jaká však úměrnost může existovat mezi takovou chudinkou ženou a divokými hordami , jichž je třeba se zbavit ?

Zde se střetáváme s tajemstvím modlitby . Pro každou jinou činnost existuje totiž úměrnost mezi tím , co člověk může a výsledkem , kterého dosahuje . Mezi Genevieveou a odraženými hordami není společné míry . Tak také člověk , který se modlí , neúčivá moc svou vlastní , nýbrž moc Boha .

Proto o modlitbě musíme říci , že je nejsilnější a nejvyšší lidskou činností . Každou jinou činností člověk dosahuje výsledků , které jsou v poměru k jeho moci a síle . Touto činností však dosahuje účinků , které jsou v poměru s mocí Boha . Modlitba je tedy druhotná příčina , která účinností všechny ostatní převyšuje .

Řekněme totéž jinými slovy , . Modlitbou se člověk otevírá a vydává Boží všemohoucnosti , které v něm bude pracovat na Božím díle a jím na Božím díle ve světě . V tom , k který se modlí , s tím , který se modlí , Bůh vítězí nad z l e m , koná obdivuhodné skutky , ustavuje své království , zjevuje svou slávu .

Chvějeme se při myšlence , co by se asi stalo s naší zemí , kdyby Bůh jednou už nenašel duše , které by se modlily.

S Bohem se setkat v nás samých .

Než , po tomto dlouhém , ale nutném odbočení vraťme se k hlavnímu tématu modlitby . Odvažme se zabývat se s modlitbou mystickou : jí blíže prozkoumáme tajemství modlitby , každé modlitby .

V dnešním křesťanském světě mystikové jsou podezřelí . " Jejich akce klesají na ceně " , smím-li použít přirovnání s burzovním obchodem . Přivlastku mystický se často užívá s hanlivým přibívením . Je pravda , že se k tomu došlo tak , že se tím slovem označovala každá nevina jaké jaké duševní nemoc , neúživý stav , rozmanitost hysterie .

Mystika po pravdě řečeno podezřelá v očích mnohých , vzbuzuje pozornost , zájem , zvědavost , oslňuje , oslňuje více mužů a žen , než bychom myslili . Tam a tam se setkáváme mladými lidmi s duší přirozeně zbožnou nebo s konvertity žádostivými absolutna , kteří touží po intimitě s Bohem , v čemž podstatně pozůstává mystická modlitba . Někteří se obracejí k východním náboženstvím nebo k sektám ., jako kdyby katolicství nebylo domovem velkých mystiků ! Racionalismus , moralismus , aktivismus příliš mnoho křesťanů takovému oxylu jistě není cizí .

Jeden Cavallucci-ho obraz / který sám obzvlášť rád / dává nám vytušit , co je mystická modlitba . Svátý Benedikt Labre je na něm zobrazen při modlitbě s rukama skříženými , s hlavou lehce nakloněnou , s přivřenými víčky . Z díla vyzařuje dojem důstojného rozjímání . Přímé cítíme , jak je Benedikt okolnímu světu přímě cizí , jak přístupové dveře jeho smyslu jsou pečlivě zavřeny , jak je cele vtažený do sebe . Co se asi děje v jeho nejvnitřnějším nitru ? Je to tajemství , které se dá uhadnout podle neurčitelné záře něhy a pokory , které obklopuje osobu svátce , a podle jeho tváře jakoby osvícené zevnitř . To srdce člověka -- to je jisté -- prožívá něco velmi důležitého , velmi závažného . Jako by nás něco přímě nutilo padnout na kolena

před Benediktem dlelím na modlitbách , protože se nadá pochybovat o tom , že Bůh je v něm a má pro něj důvěrná sdělení , která ho oblažují .

Mystický život charakterizuje právě ono uvědomění Boží přítomnosti v nás , přítomnosti Boha Živého , Boha lásky . To není výsledek nějakého našeho úsilí . To je dar od Boha .

O tom , jak si duše uvědomuje přítomnost Boha v sobě , dle mystiků nám podávají hojná svědectví . Poslechněte si svatou Terezi z Avily :

.... Jednak přítomnost Pána , o které mluvím , se mi zdála neuvěřitelná , jednak na druhé straně jsem považovala za ^{neuvěřitelné} nemožné , že Bůh v nitru duše je , neboť jsem o jeho ^{skutečné} přítomnosti měla jasný názor .

A ještě :

Bůh sám přijde přebývat do duše takovým způsobem , že duše , když zase přišla k sobě , nemůže nevěřit , že by nebyla v Bohu a Bůh v ní . A ta pravda je tak pevně do ní vtisknuta , že by nemohla ani zapomenout na udělenou přísah sni o skutečnosti toho pochybovat , i kdyby po více let měla prožít bez toho , že by byla povznesena do mystického stavu .

Svatý Jan od Kříže také nám poskytuje podobné svědectví :

Duše dospívá k tomu , že cele je naplněna paprky božství a celá je přeměněná v jejího stvořitele . Bůh jí nadpřirozeně sdílí své bytí tak , že se zdá být samým Bohem , že má to , co má Bůh , a že všechno to , co je každého , zdá se být jedním a tím samým tou přeměnou . Duše se zdá být více Bohem než duší , i když je pravda , že si ve skutečnosti ponechává své bytí a že to její bytí je od bytí božského jako sklo zůstává odlišné od paprku , který je osvětluje a jím prochází .

U svatého Terezie , u svatého Jana z Kříže a u tolika jiných se ověřují slova Písma , která nás ubezpečují , že Bůh by se chtěl zjevit všem svým dětem už zde na zemi :
 " ... Kdo mě miluje , toho budu milovat můj Otec , a i já ho budu milovat a z j e v í m s e s a u " /Jn 14,21/.
 Dostali jsme ducha synovství , který nám dovoluje volat :
 " Abba , Otče ! Našemu duchu to potvrzuje sám Duch , že jsme Boží děti / Řím. 8,15-16 / .

Mystický život .

Některí teologové jsou toho názoru , že mystický život není prodloužením normálního křesťanského života . Podle nich je snad cestou výjimečnou . Co nás se týká , já si myslím s mnoha jinými , že , pokud mystickým životem rozumíme nikoli mimořádné zjevy jako vidění , zjevení , vytržení , které je někdy doprovázejí , nýbrž naše uvědomění Božího života v nás , pak k takové důvěrnosti se svým Bohem jsou zváni všichni křesťané . Uznáváme ovšem , že mnohým se to dařit nebude . Vysvětlení k tomu je snadné . Takové zjevení Boha je pro duši jistě dar od Boha . Takový dar však nedostane nikdo^{ten} , kdo nešel stetěně a trpělivě po tvrdé a hrbolaté cestě vnitřní modlitby , kdo den co den neusiloval o plnění Boží vůle , kdo nepřivoluje k tomu , že se bude seznamovat s Křížem svou bídou , kdo se natrvalo neodfekl toho , aby se líbil sám sobě. ,~~nenabývá štěstí a pokoje a nebývá šťastným~~

Mystická modlitba nepotřebuje být obhajována její účinností v rovině činnosti . Lidé , kteří anocho znamenali svou činností pro Boží Království , byli velicí mystikové . Nic není krásnějšího a sarmějšího než klást do protikladu mystiky a lidí činných , při čemž se pro první vyhrazují vysoké formy modlitby a pro druhé spoštolaké podniky .

Na Bergsona velmi působila mimořádná činnost činnosti mystiků . Na dlouho ulpěl na problému vztahů rozjímání a činnosti . Bergson , židovský filozof , se několik let před svým obrácením na katolickou víru stal obráncem katolických mystiků k ohrožení tolika kněží a věřících , kteří o mystice rádi mluví téměř posměšně . Bergson píše :

Křesťanští mystikové tak překonávají vlastní síly , že prolomí hráz a je unáší nesmírný životní proud . Z jejich zvětšené vitality se uvolňuje energie , odvaha , mimořádná koncepční a realizační schopnost . Pomyšleme jen na to , co dokázali v oblasti činnosti takový svatý Pavel , taková svatá Terezie a svatá Kateřina Sienská , takový svatý František , taková Jana z Arku a tolik jiných .

Řekneme , že duše napříště překypuje životem , že to pro ni znamená nesmírný vzlet a neodolatelné nutkání , které ji vrhá do převelice rozsáhlých podniků . Poklidné व्यवहारी chování všech jejích mohutností působí , že všechno vidí ve velikém měřítku . A jakkoliv její duše je slabá , její uvádění ve skutek je mocné . Především však vidí prostě a ta prostota nápadná ve slovech i v chování bezpečně ji vede přes všechny možné složitosti , které snad ani nezaznamenává . Vrozené vědění nebo spíše nabytá nevinnost jí tak na první ráz vnukává podle potřeby vhodný postup , rozhodující skutek , nezvratné slovo . Přesto ovšem dále zůstává u toho nepostradatelné zrovna tak jako vytrvalost a trpělivost . Ty vznikají samy , *व्यवहारीक* samy se rozvíjejí v duši i současně činné i činnost podléhající , jejíž svoboda je shodná s činností božskou .

Jestli Bergson má pravdu a jestli mystikové , jak *व्यवहारीक* to *व्यवहारीक* dosvědčují i celé dějiny Církve , lidé činu jsou tehdy nejjasnější , nejbystřejší , nejvíce jasnovidí a výkonní , když jejich povoláním je pracovat pro blaho světa . Pak nic není žádoucího více než to , aby v tomto nemocném světě a ve všech činnostních oborech , v politice , vědeckém výzkumu , v oblasti myšlení i *व्यवहारीक* ve světě práce vy-
vátávali lidé , kteří by se s rozvahou a rozmyslem dále na

cestu modlitby, šli v důvěrném přátelství se svým Bohem a jím se nechali hýbat, ti lidé, kteří by byli mystiky těmi pravými.

Kristus se modlí.

Když jsme postupně už byli pouvažovali o modlitbě člověka - tvora, jak stojí, potom, jak se klaní, o modlitbě křesťana, který se s odvahou a důvěrou blíží ke svému Pánu, o modlitbě mystika, který šije důlnou zkušeností v něm přítomného Boha, mohlo by se zdát, že se o křesťanské modlitbě řeklo už všechno. Přece však jsme se dosud asi nedotkli toho, co je v modlitbě důvěrnější "charakterističtější": formy modlitby, kterými jsme se zabývali až dosud, se najdou i v jiných náboženstvích. K překročení posledního prahu vás zvu k tomu, abychom sezeptali Evangelia a uvažovali o modlitbě Krista. Ta nám prozradí poslední tajemství křesťanské modlitby.

Na různých stránkách Evangelia se dovidíme, jak se Kristus modlí. Vidíme ho, jak ještě před svítáním vstává první a jak opouští své obydlí, aby v samotě našel Boha. Jen domyslet si můžeme, jak mu to asi všechno v duši zpívalo, když se alunce vyhouple nad vršky.

Modlí se ve dne, když unikl zástupu, který ho obléhal. Přednost však dává noci. O večerech po skončení úporného dne odchází na horu, aby v osamění v důvěrném rozhovoru se svým Otcem připravil na další těžké úkoly v apoštolské práci. A zcela jistě obloha v záři bezpočet hvězd vyvolává v něm obraz nespočetných duchovních potesků, které mu dá Otec.

Všechno to základní, co jsme rozebírali, najdeme v Kristově modlitbě.

Kristus je tím prvním, který Boha uctívá v " duchu a pravdě " / Jn 4, 24 /, jak to očekává Otec. Neboť, je-li věčný Synem, je rovněž Sloveskem, opravdovým Sloveskem, a z toho důvodu se má Bohu klanět. Na světě se lé Bohu klaněli vědycky, avšak -- jak o tom píše kardinál de Merulle -- Bůh nekonečně klanění hodný vyžaduje nekonečné klanění. Toho člověk ovšem schopen není. Mezi lidmi jedině Ježíš Kristus se klaní nekonečně, když Bohu vzdává úctu, jaké je hoden a jaké mu náleží právem.

Kristus je také ten jediný pravý opřívovatel stvoření, kterého nám neodolatelně v duchu vyvolává ten krásný řecký mladík. Jediný nikoli v tom smyslu, že by odstraňoval různě odvrácené chvilky všech zbožných lidí na světě od počátku světa, nýbrž v tom, že je přilicňuje ke své veliké modlitbě a tak je vychvacuje z jejich nicoty, aby tak náhlely slyšeli a účinnosti.

Jako opřívovatel stvoření je také, a především, velebnějším lidstvem. Ten velebnějš je pak schopen cítit a chybajícím a bloudícím, protože sám je stejně podroben slabosti / Řid 5, 2 / . Také se přilicňuje u Boha za všechny jej obklopující tělesnou a duchovní nouzi, za velikou bídu světa. Silný starodávnej přislíben : " Požďej mě a dás ti v majetek všechny národy, že vlastnictví všechny končiny země " / Ž 2, 3 /, prosí svého Otce za hříšné lidi a dosahuje pro ně smíření.

Jistě nic víc nám nevyzrazuje nejhlubší ráz jeho modlitby jako většice, které často se opívá se rtě / : " Otče, děkuji ti " . Je to něco jako zachevení jeho synovsky náčné lásky, které nad prostý pocit vděčnosti vyjadřuje jeho/vně nadšený vnitřní vzlet jeho bytosti, jako mocná mořská vlna vystupující zdola, které ho výšší nadnáší a vyzvedá vzhůru k Otci a předává ho do Otcova objetí.

Petr, Jakub a Jan zahlédli onu důvěrnost v lásce, kterou končí jeho modlitba. Jednou časně zrána pozval je Ježíš, aby šli s ním se poseđlit. Společně vystoupili na

horu . Když přišli na vrchol hory , očku je vidět téměř celou Palestýnu , Ježíš se začal modlit : " A když se modlil , jeho tvář se změnila , stala se zářivou jako slunce a jeho šat zbílil jako zářivé světlo " / Mat. 17,2 / . Ježíšovo zprůhledněné lidské tvář nechává zahlédnout duši Syna odevšadující lehkost a lásku Otce .

Jakkoli se to jeví nepochopitelné a neuvěřitelné , nic se tak nepodobá výjevu na hoře Tábor jako událost na Kalverii . Jde tu o stejné duševní hnutí návratu k Otci , které končí splynutím v lásku . Na Kalverii jako na Táboře , a to způsobem ještě jasnějším , všechno začíná ponižením Kristovy lidské přirozenosti a všechno se končí zjevením Boží slávy . Poslední večere , Kříž , Vzkříšení , Nanebevstoupení jsou čtyři skutečně neoddslitelné činitelé Ježíšovy svrchované poslední modlitby : vzdává díky , podává oběť krve , obětuje se , a Otec jeho oběť přijímá , přivádí ho k životu a uvádí do své slávy po jeho pravici . Znovu a Otec po krátkém pobytu mezi lidmi Syna se znovu ujímá své věčné dílo v lůně nejvyšší Trojice : služby to Otci , který v rozmachu blažené ušlechtilosti přelévá do něj plnost svého bytí . Syn naproti tomu vzdává mu chválu v radostném a láskyplném jakoby dnutí mořských vod . Řekli byste vůbec , že to jsou jakoby dvě mocné mořské vlny , které mocně na sebe nabíhají nejdříve se rozplynou a ze svého lože současně se vzpnou do nemírně výše vysokého vodního sloupu -- a ten nemírný vodní sloup není nikdo jiný než Svätý Duch .

Zde ne nejvyšším stupni , kam jsme až dospěli , můžeme konečně pochopit podstatu Kristovy modlitby na kříži : v podstatě byla ona dikádnění Syna v lůně nejvyšší Trojice , litie v srdci Slova .

Syna ... a je stále . Říkají-li totiž o Ježíši , že se posadil po Boží pravici , /dává/ není třeba to chápat tak , že by teď byl nám lidem vzdálen . Je a zůstane přítomný mezi námi až do skonání věků . S l i b i l t o .

horu . Když přišli na vrcholky hory , odkud je vidět téměř celou Palestýnu , Ježíš se začal modlit : " A když se modlil , jeho tvář se změnila , stala se zářivou jako slunce a jeho šat sbleskl jako zářivé světlo " / Mat. 17,2 / . Ježíšovo zprůhledněné lidsství nechává zahlédnout duši Syna osvěcující lesk a lásku Otce .

Jakkoli se to jeví nepochopitelné a neuvěřitelné, nic se tak nepodobá výjevu na hoře Tábor jako událost na Kalverii . Jde tu o stejné duševní hnutí návratu k Otci , které končí uplynutím v lásku . Na Kalverii jako na Táboře, a to způsobem ještě jasnějším , všechno začíná ponižením Kristovy lidské přirozenosti a všechno se končí zjevením Boží slávy . Poslední večere , Kříž , Vzkříšení , Nanebevstoupení jsou čtyři skutečně neodslíitelné činitelé Ježíšovy svrchované poslední modlitby : vzdává díky , podává oběť krve , obětuje se , a Otec jeho oběť přijímá , přivádí ho k životu a uvádí do své slávy po jeho pravici . Znovu u Otce po krátkém pobytu mezi lidmi Syn se znovu ujímá své věčné dlohy v láně nejvyšší Trojice : služby to Otci , který v rozsahu blažené ušlechtilosti přelévá do něj plnost svého bytí . Syn naproti tomu vzdává mu chválu v radostném a láskyplném jakoby dmutí mořských vod . Řekli byste vůbec , že to jsou jakoby dvě mocné mořské vlny , které mocně na sebe nabíhají nejdříve se rozplynou a ze svého lože současně se vzepnou do nesmírně výše vysokého vodního sloupu -- a ten nesmírný vodní sloup není nikdo jiný než Svätý Duch .

Zde na nejvyšším stupni , kam jsme až dospěli , můžeme konečně pochopit podstatu Kristovy modlitby na zemi : v podstatě byla oním dikdikáním Syna v láně nejvyšší Trojice , litý v srdci člověka .

Byla ... a je stále . Říkáme-li totiž o Ježíši , že se posadil po Boží pravici , /než není třeba to chápat tak, že by teď byl nám lidem vzdálen . Je a zůstane přítomný mezi námi až do skonání věků . S l i b i l i o .

Kristus se modlí ve mně .

~~~~~

Kristu ovšem nestačí , že mezi námi žije a že se mezi námi modlí : v mife , do jaké s tím souhlasíme , se nás zachycuje , připoutává si nás , abychom s ním tvořili jedno tělo , jednu Církev . Tomu Tělu darům Světého Ducha vlévá svou modlitbu , své věčné díkůčinění , sdílí mu záchvěvy své synovské lásky k Otci , posvědčává je a namáhává na svého Otce .

A tak modlitba , která neustále ve dne v noci od východu až na západ vystupuje od Církve k Otci , není nic jiného než věčné díkůčinění Syna . " Vpravdě je důstojné a spravedlivé , dobré a ^{svě} ~~šťastné~~ ^{hodnotné} , ~~slávit~~ ^{slavit} Otce , všemohoucí věčný Bože , abychom ti vždycky a všude vzdávali díky ...." , zpívají při všech našich smíšených a sdružených blasy Krista a jeho Církve .

Nyní konečně chápeme pravý smysl křesťanské modlitby , který jsme hledali . Jako v lidském těle je duše přítomná v každé jeho udu , v každé jeho buňce , stejně tak v tom velkém Kristově Mystickém Těle , rozšířeném po celém povrchu země , díkůčinění Ježíše Krista je přítomné u každého křesťana , v každém křesťanu , je jeho životem . Zpočátku to není nic víc než jiskra pod popelem . Když však den co den mocně do ní duje vítr Ducha / a to se děje právě tehdy , když se modlíme / , jiskra se rozhoří v plamen , jasný a šířavý , a z plamene je slyšet volání : Otče , Otče / ev. Řím 8,15/. Jak od roku plamen Kristovy Básňky modlitby zasahuje celou křesťanovu bytost do největší hloubky a dává mu tak prožívat velikou zkušenost svatého Pavla : jsem ukřižován s Kristem. Už to nejsem já , kdo žije , už to nejsem já , kdo se modlím , to Kristus ve mně žije , to Kristus se ve mně modlí .

Tak křesťan , který se modlí , popřává sluchu volání , které Ježíš mu dává slyšet ve skrytu jeho duše , tomu

volání , kterým Bůh oslovoval už spravedlivé Starého Zákonu:
 " Synu , dej mi své srdce " . Dej mi své srdce , rty , život.
 V tobě a tebou / jako ve všech údech má veliká Církve a
 její všemi / chce se klenout Otci , zpívat mu jeho chválu ,
 vzdávat mu díky za jeho velikou slávu a jeho neodolatelnou
 lásku , pokračovat ve svých přálkách za lidstvo v jeho kraj-
 ní tísni . V tobě a tebou chce vyhláskovat mě spalující touhu:
 " Otče , ať přijde tvé království " .

Takové je tajemství křesťanské modlitby :
 je to modlitba Božího Syna , vna-
 sená do srdce člověka a žitá v
 Církvi .

P. René Voillaume :

Vnitřní modlitba

se nekone bez přípravy !!

P. Voillaume ve svých "Lettres aux Fraternités" / Listy bratrství / znovu pojednává o modlitbě. Ve své dřívější knize "Au coeur des masses" v kapitole "Modlitba chudých lidí" klade důraz na odpoutání ve vnitřní modlitbě, na to, že můžeme být jakkoli chudí, jakkoli znavení, a přece můžeme dosáhnout přístupu k Bohu a modlit se k němu opravdu. Zde se převor malých Ježíšových bratří sestavuje u jiných světel vnitřní modlitby. Jde o nutnost přípravy, o požadavky života z víry, který máme žít studiem, o užitečnost metody, pro kterou se přímo rve s neshodami, o vztahy mezi vnitřní modlitbou a životem. Svě Listy adresuje sice Řeholníkům, ovšem malí Ježíšovi bratři jsou velmi angažováni ve světě a nám laikům mají velmi blízko. Proto rady P. Voillauma jsou přizpůsobeny našim potřebám.

Vnitřní modlitba se nekone bez přípravy : je na nás příliš vázaná.

Naše modlitba je výrazem našeho nitra a nutně je velmi těsně napojena na celkovou úroveň našeho stavu vůči Bohu. V době modlitby se naše víra protahuje podle stupně schopnosti a života, k jakému dospěla ve svém růstu.

Výživa víry .

K tomu , abychom více ponechali svobodu k vyjádření v takovém od srdce k srdci s Bohem , musíme své znalosti víry dostatečně vyživovat zevně jako modlitbou . Naše víra slábné , chřadne , zakrňuje natolik , že už nepřináší žádný ovoce pro nedostatek výživy . Víra je živá skutečnost . Živí se s znalostí , které jí Bůh předkládá a posiluje se skutky , které podněcuje víra s láskou . Je-li živá bytost zbavena výživy a pohybu , jen slábné a odumírá , protože neasimiluje . Jistě nemáme zdravý rozum a logický úsudek , jestli při pohledu na slabost našeho života z víry necháme vývoj dojít až ke stavu sklíčenosti a nerozhodneme se , že svůj život z víry budeme žít a cvičit se v něm . Ve své víře se ovšem necvičíme doopravdy , když se nenasáháme , když nevynakládáme příhodné dlelky své vůle , když se nenasáháme nacházet Boha ve skutečích svého vlastního života nebo v našich vztazích s jinými . Život z víry s rozjímavou modlitbou nevytáháme z nás samých , ze své zdatnosti , schopnosti , nadání , ať už ostatně naše odvaha k tomu je jakákoliv .

Jisté je to , že se musíme naučit před Boha přestupovat takoví , jací jsme : slabí , bez opravdové horlivosti , bez dostatečného sebezapírání . Nebojme se tak se postavit před Ježíše , jací skutečně jsme . Ovšem tento prostý a pravdivý způsob života před Bohem nestačí , a my se na tom stupni nezaostavíme . Sami nad sebe se postavíme tím , že si osvojíme znalost Ježíše , jak on sám nás k tomu nabízí .

V čase modlitby už musíme být vyzbrojeni znalostí víry a chtivě ji nabývat víc a více . Žít svou vírou , to znamená při četbě nebo při poslechu objevovat Boží učení o něm samém a jeho životě mezi námi . Vědění o Bohu si osvojíme jen za užití svých poznávacích schopností , kterými jsou obrazivost a rozum . Bohužel však na tento pohled na víru se až příliš

často nedbá. Ono se rádo příliš zjednodušuje. Vědění by takoví chtěli získat nevíš jak mimo ohrady a myšlenky, bez úsilí vynakládáno v představitivosti a v uvažování. A to právě je veliký omyl. Především je prohlášení o důležitosti jiného způsobu pro to, jak se poučovat. Tajemství toho způsobu poučování zná jedině Svätý Duch. Budeme-li se však připravovat na přímé vyučování Svätým Duchem a v touze ho očekávat, to nás ještě neopravňuje k tomu, že bychom už mohli zanedbávat vlivu své víry normálními prostředky -- pokud to bude nutné. A do určitého stupně to nutné bude vědecky i na chvíli, kdy ty normální prostředky nahradí sám Bůh. Nejlepší způsob ovšem, jak se dobře připravit na naslouchání slovu Pána, který nás učí v čase modlitby přímě v našem srdci pozůstává v tom, že činnost natnou k rozšíření a rozvinutí našich znalostí víry budeme vyvíjet i mimo čas věnovaný modlitbě. Taková činnost sbírá dohromady vyvíjené v uvažování, rozjímání a paměti. To se pak naše modlitba bude moci vyvíjet prostěji, tišeji a v srdci lépe připraveně. V sobě budeme pociťovat pokojný klid, který vychází z toho, že jsme učinili všechno pro to, aby Ježíš přijít mohl. To se pak modlitba bez stínu domýšlivosti bude moci obléci do hávu prostoty, touhy a očekávání.

Vírou ušiverené poznávací mohutnosti, jak už jsme řekli, jsou přímá představitivost, rozum a paměť. Pokud-li představitivost, nám tím na mysli všechny smysly v níže, ve které jsou poznávací prostředky ve službě rozumu. Od časa, kdy věčné Slovo Boha vzalo na sebe tělo v lůně Panny Marie, aby šlo mezi námi a mluvilo k nám lidskou řečí a konalo lidské skutky, naše smysly mají svou úlohu v poznání Boha. Ježíš má lidskou tvář, kterou my máme objevovat a milovat: je třeba vidět jej postupně v různých situacích života. Je třeba slyšet ho, jak mluví, a všechno to uchovávat v paměti. Nuže to je rozjímání o Evangelii, které nám bude žít v naší tís, že nám do paměti bude vtiskovat Ježíšovu tvář i celou jeho bytost, kterou milujeme nejvíce. "Maria to všechno uchovávala v paměti a přemýšlela o tom" / Lk 2,19 /.

Rozjímání o Evangeliiu a Písmu , četba životopisů a spisů Božích mužů , teologické studium podle povolání a možností jednoho každého jsou nezbytným základem modlitby.

Podle normálního průběhu nadpřirozené moudrosti a mimo případů mimořádných milostí je pro nás nemožné k životu v rozjímavé vnitřní modlitbě se dopracovat bez této nezbytné předběžné podmínky , kterou je výživa víry Evangeliiem , spisy ~~svá~~ Božích mužů a teologické přemýšlení .

P o c h o d o v a t s p r á z d n ý m ž a -
l u d k e m s e n e d á .

Žít svou víru .

=====

Svou víru vyživovat , to nestačí . Víru je třeba
u v á d ě t v č i n .

Nejistili jste sami , jak je nesnadné uvést se do Boží přítomnosti na začátku klanění , jestli jste během dne opomíjeli vnitřní klid , poslušnost , lásku ? Ostatně Ježíš nás dosti jasně varoval tím , když nám povyprávěl podobenství o veřejném hříšníkovi / publikánu / a když nás upozornil na to , že nemůžeme Bohu přinést oběť dříve , než se usmíříme se s svým bratrem .

Jestli jsme se necvičili ve víře během dne , nedivme se , že jsme v čase vymezeném pro klanění jako otupělí . Myslím , že trojí počínání duše nutné k tomu , abychom se přibližovali k Bohu , je
odpoutání od všeho , i od sebe ,
lásky k bližnímu a
poslušnost .

Žádné to počínání duše není samovolné - bez vlastního přičinění . Jsou to n á v y k y / habity / , které se získávají pozvolna za cenu opakovaných uvědomělých činů .

Žít znamená jednat . Žít z víry znamená ve vůli se zavázat k citům nebo k činům , které se sice neshodují s našimi obyčejnými lidskými reakcemi , jež jsou však logickým důsledkem neviditelných skutečností , postihnuteľných jedině vírou . K tomu , abychom jednali proti svým přirozeným sklonům , musíme mít pohnutku v mysli živě přítomnou , přinejmenším neotevřeně zjevnou , dostačující ale k vyvolání nadpřirozené reakce . Takové úsilí je na začátku vždycky nesnadné , stává se však nemožným , jestli víra není vyživována výslovně . Dobré u toho je , když si v mysli zpřítomníme tvář Ukřižovaného nebo nasloucháme jeho slovům o nutnosti sebezničení k tomu , abychom souhlasili s dobrovolnou obětí , která by se nám předem znenadání projevila jako nutná .

Vnitřní modlitba je vázána na náš život a nemůže být lepší , než jsme my sami . Je projevem bytosti křesťana . Tytéž ctnosti působí na naše jednání v osamění vnitřní modlitby jako tehdy , když se oddáváme běžnému životu uprostřed lidí . Jen předmět a řízení projevu jsou rozdílné .

V tomto smyslu vládne jednotu mezi našim životem a naší modlitbou . Obojí je nutné jedno pro druhé . Pravá modlitba vždycky je " v ž i v o t ě " . Mýlí se ti , kteří modlitbu vkládají do života tak , že jí uměle podkládají pohnutky a zaměřují ji v souvislosti s lidskými hlavními zájmy . Když se začneme modlit , to jsme přišli navštívit Boha . Jsme u Boha na návštěvě . Jisté je , že Bůh sídlí uprostřed lidí a přebývá v každém z nás . S Bohem jsme však spojeni vždy tehdy , když s jinými lidmi jednáme s láskou . Bůh ovšem každému stvoření zůstává přesažný / transcendentní / , a k tomu , abychom s ním mohli hovořit a vejít k němu , n u t n ě musíme opustit všechno ostatní , i lidi i anděly a především sebe . Je to podmínka absolutní / p.p.: ničím nepodmíněná / , kterou nám nepromine ani Bůh.

Rozjímat o Ježíši .

*****

Náš čas modlitby jsme si tedy připravili svou ušlechtilostí při jiných svých činnostech během dne .
 S Ježíšem pak jsme spojeni v té míře , v jaké ho opravdu milujeme . A to vnitřní pouto , které nás s ním spojuje , je to stejné jako , když se náš duch plně zapojuje do svého projevu modlitbou anebo , když se oddáváme jakékoliv činnosti v práci nebo ve vztahu . Ovšem v e c h v í l i modlitby všechny způsobnosti k poznávání a ke konání musí být přímo obráceny k Ježíši a výlučně do něho vnořené . Když pak přijde chvíle modlitby , má přijít také k různě značné naše chování : pravost naší modlitby bude záviset na způsobu , jak budeme umět provést ono obrácení k Bohu .

Obrátit jediné k Bohu naše poznávací a činnostní mohutnosti , to především předpokládá , abychom je nejprve oddělili od jiných všedních našich činností . To nejlépe zastavíme své fyzické činnosti , přeručme všechnu svou práci , všechnu pohyb , a k modlitbě připravíme všechno , co nás má přivést k Bohu , všechno , co nám má posloužit k poznávání : smysly , představivost , paměť , rozum . Takový přechod je nezvyklý , a pokud jsme tak neudělali s celou vážností , modlitba prostě dobrá není .

Začátek modlitby je dobou tou nejdůležitější . Svätý Tomáš jde dokonce tak daleko , že říká , že je jen v naší moci , abychom modlitbu dobře začali . Jinak že je člověku velmi nemožné , ne-li nemožné , přes přijatou pomoc milosti zůstat v modlitbě dlouho a modlitbu prodlužovat , aniž by naší modlitbu nerušily roztržitosti . Téměř vždy však je v naší moci , abychom svou modlitbu začali dobře .

Když nastane čas určený pro modlitbu , uvědomíme si , že musíme vynaložit potřebné úsilí k tomu , abychom se od všeho odpoutali , chceme-li modlitbu vykonat dobře . . .

Bez jakéhosi návyku se nám to podaří jen nesnadně , neboť ono nestačí , když se od věcí a od lidí odtrháme hmotně . Je třeba tak učinit i v srdci , v duchu . Existuje-li chvíle , ve které následujeme Ježíše , pak je to jistě ona chvíle , kdy jdeme do kaple , abychom tam po nějaký čas patřili jen jemu . Vždyť nám Ježíš řekl jasně , že nemáme jít za ním a přitom neopustit lidi a věci a nadto i sebe . Musíme přijat , že strácíme sebe , svůj život , že ztratíme to , co budeme požádáni během modlitby . Ono odpuštění je uvědomělý akt ducha : je třeba si vsít čas k tomu , abychom se uvedli do klidu , abychom se všestranně uvolnili . Někdy se do kaple nehráme ve spěchu , sni pod záminkou , že jdeme pozdě . Důležité není , abychom se klaněli o několik minut dříve , ale abychom se klaněli dobře .

+

Jednak je tedy zapotřebí , abychom v pokoji učinili všechno , co je nám možné , abychom dobře vykonali vnitřní modlitbu , abychom sázeli prosili Světého Ducha o jeho pomoc a abychom se ve veliké touze , v trpělivém a důvěřivém očekávání připravili na Ježíšovu návštěvu v naší modlitbě samého Ježíše . Když toto všechno už máme za sebou , pak nám zbývá už jenom , abychom vytrvali s důvěrou k naší modlitbě a s úctou k ní , aniž by nás kdy unavovala dobrá příprava na ni , abychom ji dobře začínali každý den , abychom do ní pokaždé vkládali celé své srdce jako v první den s tímto očekáváním Ježíšovy návštěvy , abychom zůstávali v bezpečném klidu , jisti tím , že Ježíš je přítomen , ať už v naší temnotě po- ciňujeme cokoli , že je s námi spokojen a že naše modlitba je účinná . Co by nám tu mohlo scházet ještě , je jen to , abychom jeho přítomnost procítovali a z ní se radovali . Ovšem ta skutečnost , kterou je sám Bůh , je důležitější než cít , který ta skutečnost vyvolává : je to zákon zákona a tomu zákonu budete podrobeni až do smrti . Konec konců snad bratr Karel od Ježíše před koncem svého života , že už nic nevidí , že je zahalen temnotou , že se necítí být Bohem milován a že se " křesťanské drží víry " ?

Guigue Le Chartreux :

Stoupáme ze země na nebe .

Podrobná studie čtyř okend vnitřní modlitby

čtení ,

rozjímání ,

modlitba ,

nazírání .

Je předmět díla převerta kartuziánů Guigue II . , který zemřel v roce 1180 . Jeho kniha " Scala claustrum " / Žebřík klášterníků / je první pojednání o vnitřní modlitbě , kterou jsme našli v Církvi . Je to dílo, které nám zanechal středověk . U kartuziánů se používá ještě dnes .

Zde vybraná část z knihy :

Aby nás naučil vnitřní modlitbě Guigue podává příklad prorozjímání a promodlené čtení z Bible . Vybírá k tomu verš z Evangelia svatého Matouše : " Blahoslavení čistého srdce , neboť oni budou vidět Boha " . Rozjímání nad touto větou nám dá pochopit krásu čistoty srdce a vkládá do nás touhu vlastnit tu krásu . Duše o ni prosí Pána . Prosí především o to , aby viděla Pána podle slibu čistého srdce . Bůh jí odpoví tím , že se jí zjeví . " Když čtete , hledejte , když rozjímáte , naleznete , když se modlíte , klepajte , když nazíráte , vstoupíte " .

Potom Guigue věnuje několik kapitol známému příchodu Svatého Ducha . Ty návštěvy Pána se ostatně stíhají s dobou vypráhlosti , které podněcují touhu duše a mají ji k důležitějšímu hledání toho , co přichází shora .

Své dílo končí souhrnem počínání své metody a určuje , že ty čtyři příčiny vnitřní modlitby nejdou po sobě jen časově , ale jdou za sebou také jako důvody svých příčin . K poslednímu příčeli žebříku se nedostaneme , dokud ještě neužijeme těch prvních . Když v modlitbě budeme prosit o milost nazírání , Bůh nám ji dá zdarma : " Čtení bez rozjímání je suchopárna , rozjímání bez modlitby je neplodné , avšak rozjímání spojené s modlitbou dovede k nazírání . " Svatý Bernard praví srovnávací : Slovo navštíví jedině ty , kteří k rozjímání připojí vroucí modlitbu " .

Jednou jsem během své ruční práce , když jsem zrovna přemýšlel o cvičeních duchovního člověka , uviděl najednou žebřík se čtyřmi příčeli : četba , rozjímání , modlitba , nazírání .

Je to žebřík pro řeholníky , po kterém mohou stoupat ze země na nebe .

Žebřík příčelá až nahoře , přesto je velmi vysoký , neuvěřitelně vysoký . Stojí na zemi a vrcholem dosahuje nad mrakna , až proniká až do nebe . ....

Četba je pozorné studium svatých Písem prováděné pilným duchem .

Rozjímání je vyzdvížení myslí k Bohu a cílem vzdálit se a obdržet dobro . -- je bedlivé vyhledávání skryté pravdy za pomoci rozumu .

Modlitba je vyzdvížení myslí k Bohu a cílem vzdálit se a obdržet dobro .

Nazírání je vyzdvížení duše Bohem uchvácené do vychutnávání nebeských slasti .

Když jsme určili ony čtyři příčeli , podívejme se nyní na funkci každého z nich .

Nevypověditelnou libost blaženého života duše vyhledává , rozjímání ji nachází , modlitba o ni prosí , nazírání ji vychutnává . Je to přímo slovo Pána : Hledejte a naleznete , klepejte a otevrou vám . Když čtete , hledejte ; když rozjímáte , naleznete ; když se modlíte , klepejte ; když nazíráte , vstupíte .

Rád bych vám ještě řekl , že četba nese do úst hutnou stravu , rozjímání ji rozžvýkává , modlitba ji okouší , a že nazírání už je lahoda sama , neboť strava obveseluje a posiluje . Četba se zastaví u slupky , rozjímání u podstaty , modlitba vyjádří touhu a nazírání se už kochá z libé příjemné lahody .

Čtou a rozjímají dobří i zlí . Těš pohanští je filosofové vedení rozumem zablédli nejvyšší Dobro . Ovšem ti , přestože Boha poznali , přece ho jako Boha nectili a neprojevovali mu vděčnost / Řím 1, 21 / . Protože však byli hrdí na svou sílu , říkali : " Naše síla je v jazyku , naše statky máme k vlastním prospěchu . Kdo je náš pán ? / Ž 12,5 / . Nezasloužili si , aby měli to , co zablédli . " Jejich nemoudrá mysl se zatuhlila " / Řím 1,21 / , " a celou svou moudrostí byli v koncích " / Ž 107,27 / , protože ji měli jen z lidského zdroje a nikoliv z Ducha , který jediný dává moudrost , která je tou líbeznou vědou , jež ve spojení s duší vlévá do ní nedocenitelnou lahodu , radost a posilu . O ní je nepečné : Moudrost nevstoupí do duše , která chce , co je zlé .

+

Duše pochopila , že tu tak touženou znalost , tak milou zkušenost nikdy nedosáhne vlastními silami . Čím více semaspáná k Bohu vzpíná , tím více se jí Bůh jeví ještě výše . To duši činí pokernou a ona se utíká k modlitbě .

Pane , kterého uvidí jen čistá srdce , četbou a rozjímáním jsem hledal opravdovou čistotu , abych se uchopnil k poznání tebe alespoň velmi částečného .

Hospodine , hledám tvou tvář / Ž 27,8 / . Dlouho jsem rozvažoval ve své srdci a při mém rozjímání se vznítil oheň touhy poznávat tě stále více / Srv Ž 29,4 / . Když mi lámeš chléb Písma , už tě poznávám , Ovšem , čím více tě poznávám , tím mám tě chci poznat více , a to nejen po slupku písmen , nýbrž ve skutečnosti spojení .

Hospodine , o ten dar snažně tě prosím nikoli pro své zásluhy , ale pro tvé milosrdenství .

Je pravda , že jsem nehojná hříšná duše , což ale nežerou snad psíci drobty spadlé ze stolu jejích pánů ?

+

Takovými horoucími slovy se vznášejí touha duše , která projevy nářeznosti volá Ženicha . Ženich , jehož pohled spočívá na spravedlivých a který prosbám duše pozorně popřává slucha , ani vůbec nečeká , až než je duše vysloví , hned přeruší její modlitbu a už vchází do rozloučené duše celý provlhlý nebeskou rosou , provenou drahocennou vůní . Duši znavené dochází nových sil , ochabující nakráí , vyzhlou zaleje . S ní duše zapomíná na zemi . Svou přítomností ji skvěle odpoutává od všeho , posiluje ji , oživuje a opájí .

V takto vznešené nazíráni naproti tomu duše natolik pohltní a vetřebá tělesné pudy , že tělo už v níčem nebojuje proti duchu a člověk se stává úplně duchovním .

+

Pane , jak jen poznám čas tvé návštěvy ? Podle čeho poznám tvůj příchod ? Jsou snad vzdechy a slzy ^{posly} svědky útěšné radosti ? Jaký je ve skutečnosti vztah mezi útěchou a vzdechy , mezi radostí a slzami ? Dá se však to nazvat pláčem ? Není to spíše ~~svědky~~ shora zeslaná rosa vnitřního významu v nadměrném množství k tomu , aby očistila člověka vnitřního ? Při křtu vnější očistění dítěte znamená a působí jeho očistění vnitřní . Zde naproti tomu očistění vnitřní předchází očistění vnějším a jím se projevuje . Ó , jak jsou šťastné slzy , nový to křest duše , kterým se hasí požár hříchů ! Blahoslavení jste vy , kteří takto pláčete , neboť vy se budete usmívat / Srv Mat 5,5 / .

Proč však přede všemi znevažovat všechna taková důvěrná tajemství ? Proč se zabývat pokusy vědními slovy chtít vyjádřit nevyslovitelné projevy náhy ? Kdo je nezakusil nepochopí . O takových tajemných rozhovorech se dočtete jen v knize zkušeností a poučení ze vás dostane jen božský pomazání .

+

Zmlkni , má duše , moc mluvíš .

Bylo jia tam dole , tam nahoře , Petrovi a Janovi , když nazírali na slávu Ženicha -- Tak dlouho zůstávat s ním . A kdyby byl chtěl , byli by postavili na dva nebo tři stany , ale jen jeden jediný , aby v něm mohli přebývat v jeho radosti .

Tu však už Ženich volá : Už půjdu . Vyšla jitřenka . Nech mě odejít , duše . Dočkala jsi se zářivé milosti a tak toužebně očekávané návštěvy . ....

Tak dlouho toužebně očekávaný Ženich se zase skryje velmi rychle , nazírání slábne , lahoda mizí .

Ničeho se neboj , nevěsto , nermuť se , neztrácej naději a nemysli si , že na tebe tvůj Ženich nečká , že tě opomíjí , když si někdy skryje svou tvář . To všechno je pro tvé dobro . Jeho odchod jako příchod je pro tebe zisk . Kvůli tobě přichází , kvůli tobě odchází . Přichází , aby tě potěšil , odchází , aby tě uchoval takovou , jaká jsi , z obavy abys nezpyšněla z opojení z jeho příjemné návštěvy . Kdyby Ženich stále byl u tebe cítitelně přítomen , jistě by ses mohla dostat do pokušení nějak to svým družkám ^{řek} říct . Také by sis mohla myslet , že jeho návštěva tobě nějak povinně patří , zatímco je jen a jen darem od Ženicha . A ten dává ten dar komu chce a kdy chce . Na ten dar nikdo nemá právo . Odchází od tebe , aby se vyhnul možné nevážené důvěrnosti . Když je pro tebe nepřítomen , toužíš po něm silněji . Tvá touha sama tě přivádí k tomu , abys ho hledala horoucněji a čekala na jeho návštěvu a větší něžností .

A potom také , kdyby tak tvá útěcha pokračovala zde na zemi bezpřestání -- ačkoli vedle věčné slávy je taková útěcha jen záhada a stín -- , snad bychom si mohli myslet , že tu máme své trvalé bydliště a to naše bydliště trvalé hledali bychom méně . Ach , jen nepovažujme vyhnanství za vlast a závdavek za dědictví .

Ženich přichází , odchází , utěšuje , zarmucuje . Dává nám zkusnout něco ze své nevyslovitelné lahody . Dříve však , než nás pronikne , opouští nás a je pryč . ....

Jako orel doširoka rozpíná nad námi svá křídla a pobízí nás , abychom se zvedli .....

Běžte , leťte za mými vůněmi , pozvedněte svá srdce nahoru až tam , kde mne uvidíte po pravici Otce ne už zpodobeného nebo jako záhadu , ale tváří v tvář , v plné a úplné radosti , kterou už vám nikdy nikdo nevezme . ....

Proto , duše , zůstaň před ním čistá , uctivá , pokorná , a jeho návštěvy se ti dostne často .

+

Četba , rozjímání , modlitba a nazírání jsou tak silně spojeny mezi sebou a navzájem si poskytují pomoc tak nutnou , že první bez posledního není k ničemu a že někdy , leda vyjímecně , se nedostaneme k příčeli poslednímu , když neprojdeme příčeli předcházejícími . ....

Tak tedy četba bez rozjímání bude suchopárná , rozjímání bez četby bude plné omylů , modlitba bez rozjímání bude vlašá , rozjímání bez modlitby bude neplodné a marné . Modlitba spojená se zbožností přivádí k nazírání , zatímco naopak by se mohlo jednat jen o řídkou výjimku , ne-li o zázrak , kdybychom k nazírání dospěli bez modlitby .

Pán , který je nekonečně mocný a jehož milosrdenstvím jsou poznamenána všechna jeho díla , jistě může kameny proměnit v Abrahamovy děti tím , že srdce tvrdá a odbojná přinutí k tomu , aby chtěla dobro . Hýřivě štědrý při rozdávání svých milostí " popadne býka za rohy" , jak praví francouzské úsloví / p.p.: něco vyřídí rázně / , když zasáhne duši nečekaně . Je přece svrchovaný pán , a takVtaky učinil u Pavla a některých jiných vyvolenců. Na takové zázraky však nečekejme a Boha nepokoušejme. Dělejme to ,

co se po nás žádá : čtěme a rozjímejme o Božím zákoně a v modlitbě prosme Pána , aby nám pomáhal ve velké naší slabosti a shlédl na naši velkou bídu .....

Šťastný je ten , kde se v odpoutání od tvorů neustále snaží stoupat po oněch čtyřech příčlech . Šťastný je dále ten , kdo prodá všechno , co má , aby získal pole , ve kterém je skryt žádoucí poklad nazírání , a zakoušel , jak je Pán dobrý . Pilný na prvním příčeli , opatrný na druhém , horlivý na třetím , uchvácený na posledním stoupá ve svém srdci od ctnosti ke ctnosti po příčlech , které ho dovedou až k vidění Pána na Sionu .....

Ubohá lidská duše je slabá a dlouho nesnese hledět do zářivého jasu Pravdy . Proto bude pro ni rozumější , když sestoupí o jeden nebo dva příčle a vkle si odpočine na jednom nebo na druhém , jak sama bude chtít nebo podle toho , jaké se jí dostane milosti , vždycky však Bohu co nejbliže .

+

Svou přednáškou unesen mluvil jsem příliš dlouho . Jak se však vzepřít zápalu pro něco tak plodného a krásného a milého ? Mne aspoň to zaujalo plně . Než kvůli jasnému pochopení , si teď ještě zopakujme :

Všechny příčle našeho žebříku jsou spolu spojené vnitřní souvislostí a jeden s druhým jsou vzájemně na sebe závislé .

Četba je základ . Je dodavatelkou námětů a přivádí k rozjímání .

Rozjímání pečlivě vyhledává , co stojí za naší touhu , do hloubky orá pole , aby na denní světlo vyoralo žádoucí poklad . Protože však rozjímání samo to nedovede , uchyluje se k modlitbě .

Modlitba je vzepjetí všech sil k Bohu . Prosí o toužebný poklad nazírání .

Nazírání odušňuje práci jeho tří sester s blahou nebeskou rosou napájí žízni trpící Boží duši .

Četba je tedy cvičením vnějším . Je to příčel začátečníků .

Rozjímání je vnitřní akt rozumu . Je to příčel těch , kteří jsou na postupu v duchovním životě .

Modlitba je činnost duše naplněná touhou . Je to příčel těch , kteří uvědoměle patří Bohu .

Nazírání převyšuje všechno cítění a vědění . Je to příčel blažených .

Pierre Maria Théas :

Staňte se dušemi vnitřní modlitby .

Text proslova , který pronesl Mgr Théas,
biskup v Tarbes a Lourdes v roce 1936
při pouti organizované otcí karmelitány.

Výzva " Staňte se dušemi vnitřní modlitby " je neobvyklá.
Poselství je nepříhodné , řeknou někteří křesťané , kteří jsou
více oslněni technickou revolucí a moderním vývojem světa než
zaměstnání tím jediným potřebným .

Před několika lety vyšla kniha s titulem , který způsobil
rozruch : " Opustila modlitba Církev ?

Existuje pokles v životě modlitby , který se projevuje i
v lurských poutích ? To nevím . Jedno je však jisté : dost
se nemodlíme . Měli bychom proto poslušně přijat poselství Kon-
cilu : S Boží milostí staňme se dušemi vnitřní modlitby .

Potřeba vnitřní modlitby .

=====

Je možné a rozumné chtít po všech křesťanech , aby žili
životem vnitřní modlitby ?

Nežádali bychom od nich přespříliš ?

Nešli bychom tak dále , než je Boží vůle ?

Není práce také modlitba ?

Nepestačí , když se spokojíme se spiritualitou činnosti ?

Takto uvažují mnozí , velmi však nesprávně . Poslechněme si , co říká svatá Terezie z Avily . Když mluvila o ^{vnitřní} modlitbě , velká karmelitka se vyjádřila takto :

- Uvažte , že Pán k vnitřní modlitbě volá každého .....
- Kdyby jeho hostina nebyla připravena pro všechny , nevo-
- lahl by na svatební hostinu všechny ..... Opakuji vám
- však , že Pán neklade žádné omezení . A n o , v o l á
- n á s v š e c h n y . / Chemin de la perfection .
- Éd. du Seuil str. 683 /

A svatý Jan od Kříže pravi jasně a zřetelně :

- Duše bez pomoci vnitřní modlitby nemůže zvítězit nad si-
- lazi zlého ducha / Oeuvres spirituelles de St. Jean de la
- Croix. Éd. du Seuil. Česky Spisy sv. Jana od Kříže. Edice
- Krystal . 1940 .
- Kdo se vyhýbá vnitřní modlitbě , vyhýbá se tomu , co je
- dobré /Propos de lumière et d'amour de St. Jean dela Croix
- Éd. du Seuil , str. 91 / .

Svatý František Saleský o několik let později také bude zvát všechny duše k dokonalosti a tedy i k vnitřní modlitbě :

- Je to omyl , ba přímo blud , vylučujeme-li zbožný život
- z kasáren , dílen , královského dvora nebo z domácnosti
- manželů / Introduction à la vie dévote . Česky Úvod do
- zbožného života . / .

Encs by jistě připojil : a z laboratoří , polí a t.d. Svatý František Saleský správně říká , že bez vnitřní modlitby dokonalý křesťanský život není možný .

Ani křesťané žijící ve světě se nemínou bez chvilky zamyšlení během dne . Takové chvíle se podobají nějaké výduti ve skále , kam se cesář uchyluje do stínu / H.M.Cornier: Lettre/.

Jak se vnitřně modlit .
=====

" Vnitřní modlitba " , píše svatá Terezie od Ježíška ,
" je něco velmi jednoduchého " . To ovšem neznamená , jak uvidíme později , že by to bylo něco snadného a pro naši přirozenost příjemného .

Pro svatou Terezií z Avily vnitřní modlitba je něco prostého -
ho :

-- Vnitřní modlitba záleží nikoli v tom , že mnoho myslíme,
-- ale že mnoho milujeme .

A velká reformátorka z Karmelu definuje vnitřní modlitbu jako přátelský styk , při kterém duše hádá zcela sama mezi čtyřma očima hovoří s tím , o kterém ví , že ji miluje / Dictionnaire de spiritualité II 170 / .

Ve své " Duchovní písni " svatý Jan od Kříže své rozjímání shrnutě podává takto :

-- Celé mé zaměstnání je m i l o v a t . / tamtéž/.

A dále veliký učitel z Karmelu praví, když mluví o Bohu :

-- Jediné řeči , které naslouchá , je mlčení lásky....., neboť
-- znalostí o Bohu se nám dostává v Božím mlčení / Propos de
-- lumière et d'amour , str. 90 / .

Vnitřní modlitbu převádět na činnost z lásky , to už vyžadoval svatý Augustin ve svém listu Proboš . Biskup z Hipponu stavěl proti prodloužené vnitřní modlitbě Evangelium zavržené prázdnotou

klábosení a napsal o tom Proboš tato obdivuhodná slova :

- Něco jiného je dlouhé povídání a
  - něco jiného je dlouhá láska / Svat Augustin parli nous.
  - Éd. Mappus , str.84 / .
- Svatý Augustin dále doporučuje své duchovní děti , aby šla k Bohu
- pod vlivem dlouhého a v lásce oddaného hnutí srdce .
  - / tamtéž . / .

V čase modlitby se tedy jedná o to , abychom se uvedli do důvěrného styku s Bohem tím , že si připomeneme , že přináležím jemu , aby dával , a naší úlohou že je přijímat . Co dává?

-- Lásku . Znamená to , že dává sám sebe , praví nám evangelista svatý Jan : Bůh je láska . A protože svatý Pavel výlev lásky do našich srdcí připisuje Svatému Duchu , budeme svou vnitřní modlitbu konat pod vedením Svatého Ducha a v závislosti na něm a svou vůli budeme odpovídat na každý jeho požadavek , na každé jeho zavelání .

Podmínky vnitřní modlitby .

=====

1. -- První podmínkou je p o k o r a , to znamená , že si v Božím světle uvědomujeme svou nicotu a ubohost . Svatý Jan od Kříže o tom píše :

- Aby vzplanul láskou k duši , k tomu se Bůh nedívá na
- její velikost , ale na velikost její pokory / Propos de
- lumière et d'amour , str.84 / .

Svatost svaté Bernadety je skvělým osvícením této pravdy .

2. -- Jinou uzpůsobeností k vnitřní modlitbě je o d ř í k á n í , které duši osvobozuje od všech pout a činí ji pohotovou pro Boha .

Dokonce je nutné si odříkat i sayalové mňádašema útěchy .

- Moucha , která se nějak opře o mléko , znemožňuje si
- odlet . A tak i duše , která vytrvává v zálibě k pro-
- jevům přízně duchovní povahy , si uzavírá cestu ke svobodě
- a k rozjímání / Tamtéž str. 62 / .

A svatý Jan od Kříže pokračuje tím , že od nás požaduje ovládnutí našich slov i ducha :

- Dobře držte na uzdě svůj jazyk i ducha a bezpřestání
- v Bohu uchovávejte svou lásku . Boží Duch mocně bude
- zahřívati vaši lásku / Tamtéž str. 79 / .

Duše vnitřní modlitby se zřídí svých tužeb :

- Kdo se nedá vláčet svými tužbami , bude podle Ducha létat
- lehký jako pták , kterému peří nevypelichalo /Tamtéž 62/.

3. -- Mlčení nebo alespoň v n i t ě r n í u s e b r á n í je nepostradatelné tomu , kdo chce mluvit s Bohem ve vnitřní modlitbě . Svatý J Jan od Kříže se o tom vyslovil takto :

- Otec řekl Slovo a to Slovo bylo jeho Syn . A Syn to slovo
- řiká stále ve věčném tichu . Duše má mu neslouchat takéž v
- tichu / Tamtéž str. 83 / .

4. N a p r o s t á č i s t o t a ú m y s l u nakonec nás uzpůsobuje k důvěrnosti s Bohem .

- Bohu je příjemnější dílo , byť sebenepatrnější , prová-
- děné ve skrytu a bez zájmu o to , aby vešlo ve známost,
- než tisíce jiných konaných s touhou , aby lidé o něm vě-
- dělali .....
- Dílo takto čisté , konané pro Boha z čistého srdce , zna-
- mená pro takového člověka celé království /Tamtéž str. 62/.

Stejná starost o čistotu úmyslu nás vede k úvaze o svatosti n ve smyslu dokonalosti , kterou třeba nabývat , nýbrž coby prostředku ke chvále a slávě Boha .

Ovoce vnitřní modlitby .

*****

Duše , která se hodně modlí , je spojena s Bohem. Svätý Jan od Kříže praví :

- Duše spojená s Bohem zlý duch se bojí tak , jak se bojí
- samého Boha / Tamtéž 89 / .

Jak vidět , život spojený s Bohem přináší duši velikou duchovní jistotu .

A navíc ještě , duši , která je s ním spojena , Bůh se dává se vším co má a co je . Jistě znáte nadšený a radostí překypující zpěv svätého Jana od Kříže :

- Má jsou nebosa a má je země .....
- Andělé jsou moji i Boží Matka
- a všechno je moje .
- Sám Bůh je můj a pro mne ,
- protože Kristus je můj
- zcela a úplně můj . / Tamtéž str 65 / .

Život vnitřní modlitby především však podmínuje apoštolskou činností plodnost . Ti , kteří se oddali aktivnímu apoštolátu , měli by zvažovat o závažných slovech svätého Jana od Kříže :

- Některé duchovní osoby dávají přednost činnosti a předsta-
- vují si , že svět dobudou kázáním a vnějšími díly . Nuže ,
- takoví si přemýšlejí , tom , že by prokázali mnohem větší
- službu Církvi , kdyby více svého času užívali pro vnitřní
- modlitbu před Bohem , neboť tak by vykonali zcela jistě
- víc a menším vynaložením práce a více dílem jedním než ti-
- síci .

Protože byl přesvědčen o této pravdě , Otec Godin zanechal tuto radu :

- Bděte nad tím , aby misionáři , kteří zasvětili svůj
- život pokřesťanění dělnického světa , byli nejprve du-
chovní rozjímavými .

A rozjímání , toť vnitřní modlitba . Naše civilizace
vyžaduje především modlitbu křesťanů . To je poselství z
Lurd , z karmelitského řádu .

Svatá Terezie z Avily :

Čtyři způsoby ,

jak zalévat svou zahrádku .

Ten, kdo začíná s vnitřní modlitbou , musí uvážit tu okolnost , že zahrádku , ve které by se Pánu líbilo , bude zakládat ve velmi nevděčné , plevelem zarostlé půdě . Pán plevel vytrhává a sadí dobré rostliny . Vězme ovšem , že tato práce už je hotová, když se duše rozhodne , že bude pěstovat vnitřní modlitbu , a když na tu cestu už vstoupila . My ovšem jako dobří zahradníci musíme bdít nad tím , aby naše rostliny s Boží pomocí rostly , a pilně je zalévat . Tak nám neuschnou , ale právě naopak přinesou i libovonné květy pro potěchu Pána . To pak Pán často bude přicházet do naší zahrádky pro své potěšení a pro radost z našich ctností .

Teď se podíváme , jak máme zalévat v naší zahrádce, a také abychom věděli , co je třeba dělat a jakou práci si máme uložit. Já si myslím , že pro zalévání zahrádky existují čtyři způsoby.

Nejprve čerpáme vodu ze studny ručně , což nás velmi namáhá , nebo točíme klikou korečkového *pásky* výťahu . V druhém případě načerpáme větší množství vody s menší námahou . Nebo také můžeme vystavět přívod vody z řeky nebo z potoka . Takto půdu zaléváme lépe a potom už není nutné zalévat tak často . Při tomto

způsob také zahradník má mnohem méně práce . A konečně také může silně přet : to Pán zavlažuje naši zahrádku bez jakékoli naší práce . Tento způsob je nespornatelně lepší než všechny jiné , o nichž jsme zde mluvili .

Použijme nyní tyto čtyři způsoby pro náš nášit , jak zalévat a udržovat , které by bez vody nepřinesla žádnou úrodu . Toto přirovnání se mi zdá velmi příhodné k tomu , že nás umožňuje jakýsi pojem o čtyřech stupních vnitřní modlitby , ke které nás Pán ve své dobrotě vyzvedl někdy svou duší .

První způsob : Voda se ze studny čerpá ručně .

~~~~~

Můžeme tvrdit , že duše , které jsou v začátečních vnitřní modlitby , jsou ty , které s námahou čerpají vodu ze studny ručně , jak jsem už řekla .

Ti totiž s námahou soustřeďují své smysly rozptýlené po vnějším světě . Jejich největší práce je právě tu . Poněmhu si však musí navykát tomu , aby se obzvlášť v době vnitřní modlitby nezabývaly tím , co vidí a slyší . aby se utáhly do samoty a v tomto odloučení od všeho stvořeného přemýšlely o svém minulém životě . Všichni začátečníci , to je pravda , i dokonalí na to myslit často v míře ovšem menší nebo větší .

Potíž začátečníků je v tom , že si nedovedou uvědomit , jestli svých hříchů lítovili správně . A přece jich lítovili správně , když se tak velkodušně zasvěcují službě Bohu . Jejich úkolem je věnovat se rozjímání o životě Ježíše , a pěstovat takové rozjímání není pro rozum bez namáhání .

Podívejme se nyní , až kam se dostaneme se svým vlastním úsilím ze samozřejmé podpory Boží milosti , neboť bez ní se , jak víme , nezmůžeme ani na dobrou syčátku . To je to , co já nazývám tím začínáním s nabíráním vody ze studny ručně . A Bůh tomu tak chce . Při nejmenším však nepůjde o naši chybu , jestli vody nenebereme . My jsme však pro vodu šli a děláme všech-
no možné pro to , abychom zalili květiny v naší zahrádce . Bůh z důvodů známých jen jemu a zcela jistě pro naše největší duchovní dobro může dopustit , že ve studni vody není . Bůh je však tak dobrý , když vidí , jak pílň pracujeme jako pečliví zahradníci , že naše květiny udrží naživu i bez vody a dá růst našim ctnostem .

Co však má dělat ten , který se po dlouhé práci na sobě sám setkává jen s vypráhlostí , nudou , s neprostou nechutí k čerpání vody ? Kdyby nebral v úvahu radost , kterou způsobuje majiteli zahrádky , a služby , které mu tím prokazuje , všechno by to raději odběhl . Často se mu přihází při této práci , že už není vstava ani rucepozvednout , neboť - jak jsme se dohodli - čerpat vodu ze studny je jednat s pochopením . Všem , znovu opakuji , co udělá zahradník ? Buď se redovat , buď se utěšovat , buď uvažovat , že to už je veliký projev přízně , že pracuje v zahradě tak velikého ~~krále~~ Penovníka . Ví totiž , že ho svou prací uspokojuje . Jeho cílem má být vyhledávat uspokojení ne své vlastní , ale svého Mistra . Ať mu jen vzdává díky za to , že Mistr s ním počítá , že na něj spoléhá . Vždyť před jeho očima , aniž by za to dostával nějakou mzdu , s největší péčí plní to , co mu bylo uloženo . Ať mu takto pomáhá nést jeho kříž , ať rozjímá , jak on^{po} celý^{př} svůj život prožíval v samém utrpení , ať vůbec nehledá jeho království zde na zemi , ať nikdy nenechává vnitřní modlitbu , ani tehdy ne , kdyby ta jeho vypráhlost měla trvat po celý jeho život , ať je pevně rozhodnut , že nenechá Krista padnout pod tíhou kříže , přijde čas , kdy všechny ty služby dostane proplaceny najednou . Ať se jen nebojí , že ztratí výsledek své práce . Slouží do-
brému Pánu , který svým pohledem spočívá na něm .

Druhý způsob : To čít k o r e č k o v ý m p á s e m .

Viděli jsme , jak je obtížné zalévat zahrady naší duše ,
když vodu k zalévání čerpáme jen ručně .

Nyní si povězme o druhém způsobu zalévání předepsaném pásem zahrady . Zahradník točí klikou korečkového výtahu a tak čerpá větší množství vody při menší námaze . Nemusí pracovat bezpřestání a při práci si může i odpočinout .

Teď si řekneme , jak tento způsob zalévání použít na vnitřní modlitbu . Tato vnitřní modlitba se nazývá modlitbou duševního klidu .

Duše se zde začíná soustřeďovat . Už se téměř dotýká nadpřirozena , avšak sama se k němu nijak nedostane přes všechno své přičiňování . Po pravdě se zdá , že se po nějaký čas namáhala vodou plnit k pásu připevněné korečky . Tím chci říci , že pracovala s pochopením . Voda je tu už ve vyšší rovině , a únava je menší než , když se čerpá ze studny ručně . Tím chci říci , že voda je nám blíže , protože milost se duši nechává poznat s větší jasností . Jde tu o usebrání mohutností uvnitř nás , při čemž mohutností nejsou ani ztraceny ani uspány . Aniž by věděla jak , jediná vůle se nechá spoutat . Nesůže jinak než souhlasit s tím , že jí Bůh zajme . Přitom se cítí být ubezpečena tím , že se stane zajatkyní toho , kterého miluje . Bože , jak nám tu pomáhá tvá láska ! Naši lásku jsi spoutal natolik , že už jí neponecháváš svobodu milovat cokoli jiného než tebe .

Všechno , co se děje při tomto druhu vnitřní modlitby , je provázáno útloučkami . Při ní je tak málo práce pro nás , že ta práce neunaví , i kdyby trvala dlouho , neboť rozum pracuje velmi klidně . Dostává mnohem více vody než , když ji čerpal jen silou svých paží .

Voda , kterou zde dává Pán , obsahuje největší dobra a nejcennejší projevy přízně . Vyvíjí ctnosti způsobem srovnatelně ondivuhodnějším než při vnitřní modlitbě předešlé . Duše se už začíná zvedat nad svou bídu . Pánova vlnobnost se jí začíná sdílet a dokonce ^{Pán} chce , aby duše tento způsob sdílení pocítovala . Bítva se dostane do tohoto stavu , duše přestane toužit po všem pozemském , a moc námahy jí to ani nestojí . Jasně totiž vidí , že by zde na zemi nenašla ani zlomek onoho uspokojení . Podle mého náhledu není možné najít tolik štěstí v pozemských radostech , neboť ty nikdy nejsou bez nějaké přimíseniny . Zde však po dobu vnitřní modlitby všechno je štěstím ~~ry~~ ryze čistým . Pociť námahy se dostaví až potom , když už přestaly projevy přízně , aniž bychom je znovu nabýt mohli anebo alespoň věděli , jak jich nabýt znovu . Mohli bychom se třeba i pokrájet od pokání , modliteb a obětí všeho druhu , to všechno by nám pomohlo velmi málo , kdyby nás ke své přízni nevyzvedl sám Pán . Bůh nám během vnitřní modlitby duševního klidu projeví svou velikost . Duši dá porozumět , že je u ní tak blízko , že s ním může mluvit přímo , aniž by vůbec pozvedla svůj hlas , neboť duše se mu přiblížila natolik , že Bůh jí rozumí při sebemenším pohybu rtů / p.p. : nebo i bez jakéhokoli jejích pohybu / .

Během vnitřní modlitby duševního klidu duši stáčí jen jedno : chovat se líbezň a nehlučně . Klukem totiž nazýváme hluk rozumu , který hledá mnoho slov a úvah , aby za přijímaná dobrodíní vzdával díky , a který hromadí své hříchy a svou nehodností se dává pronikat . Vůle se má chovat klidně a rozvášně , a pochopit , že silou peří se s Bohem dobře nejedná . Ono by to bylo totiž tak nějak jako , když bychom nešetřně přibodili velká polena na malou jiskru . To bychom ji jistě uhasili . Ať to jen duše uzná , ať jen řekne zcela pokorně : Pane , co tu udělám já ? A skutečně , Jaký vztah se vlastně dá navázat mezi služebnou a pánem ? , mezi nebes a zemí ? Anebo slova lásky , ke kterým může dojít v takové chvíli , mohou být jiné ? Duše ať je dobře proniknuta pravdou o tom , co praví , ať se také nezabývá rozumem , který tu je obtížně nevhodný . Snad se bude chtít s ním sdílet o své štěstí a snažit se udržet jej v soustředění . Duše totiž často bývá spojena s Bohem

v sladkém klidu , zatímco rozum se oddává prohřeškům všeho druhu . Co tu duše máše dělat jiného než jej nechat sejít na seestí a nechodit za ním jej hledat . Ať se tedy duše udržuje v klidu , v duševním požívání takové přiznání , ať je soustředěná jako opatrná včelka . Jestli by totiž včely nikdy nevešly do úlu a všechny by jen odlétaly za anáškou , medu by mnoho nebylo .

Rozum má při vnitřní modlitbě duševního klidu jen jednu práci , a to správně pochopit , že tak veliký projev přiznání přichází jediné od Boží dobroty . Mimoto , když jsme tak blízko Božího majestátu , máme od něj žádat milosti , prosit za Církev , za ty , kteří se doporučili do našich modliteb , za duše v očistci , a to bez nejmenšího zvuku pronášených slov , zato však s tím větší touhou být vyslyšeni . To pak je vnitřní modlitba , která je velmi obsažná a dosahuje více než všechny projevy rozumu . Ať vůle probudí v modlitbě úvahy , které se dostaví přirozeně s rozdávatelství lásku . Ať zplodí akty lásky svými otázkami k sobě , co udělá , aby zplatila tolik dobrodiní . Ovšem , jak už jsem řekla , ať se vystříhá být jen šelestou rozumu , který rád usiluje o veliké myšlenky . Co tu je nejpříhodnější , to jsou slámečky pokorně kladené na oheň lásky . Co přichází z nás , to si nezaslouží ani jmená stébelka slámy , to jistě , lépe však poslouží k udržení ohně než veliké kusy dřeva . Tím chci říci , že z našeho hlediska velmi užité úvahy by zadusily božskou jiskru v prostoru Křesťanství .

Třetí způsob : V o d a z vodního zdroje .

~~~~~

Nyní si pohovořme o třetí vodě , které slouží k zalévání zahrady . Je to voda , která teče v potoce nebo prýští z pramene . Jestli přivedení vody do zahrady stojí jakousi námahu , samo zalévání je však mnohem snazší . To Pán ve skutečnosti chce zahradníkovi pomoci tak dobře , že -- abychom tak řekli -- sám zaujímá jeho místo a téměř všechnu jeho práci dělá za něho . Takový stav

je coby spánek mohutností , které , aniž by zcela byly unášeny , vůbec ani nechápou , co a jak dělají . Co do lahody , libosti a slasti vnitřní modlitba duševního klidu nesrovnatelně překonává předešlou . Duše je natolik napájena vodou milosti , že nemůže ani postoupit vpřed ani se vrátit zpět , jen chce užívat té vesmírné slávy . Podle me to není nic jiného než úplně a naprosto odumírat všem pozemským dobrům a ~~šlákům~~ s důvěrností se těšit z Boha . . Vůbec nenalézám jiných slov , jak bych se vyslovila o takovém projevu přízně nebo jak bych jej vysvětlila . Duše vlastně neví , co má dělat . V Neví totiž , má-li mluvit nebo mlčet , má-li se smát nebo plakat . Je to jakési blahé blouznění , nábožné zmatení myslí , při kterém se duše učí pravé moudrosti .

Čtvrtý způsob : Voda , která padá z nebe .

~~~~~

Nyní si promluvíme o té vodě , která padá z nebe a bohatě zavlažuje celou zahradu . Kdyby Pán vždycky spustil déšť , když je toho zapotřebí , pak by zahradník hodně mohl odpočívat . Ovšem , pokud přebýváme v tomto našem vyhnánství , takový odpočinek možný není . Stále musíme bdít a hnět , jakmile se vody začne nedostávat , musíme nedostek vody nahradit z jiného zdroje .

Voda z nebe spadne nejčastěji tehdy , když na ni zahradník myslí nejméně . V začátcích , to je pravda , obecně tomu tak bývá až po dlouhé tiché vnitřní modlitbě . Pán totiž poté , co vedl ptáče ze stupně na stupeň , nakonec je uvelebí v hnízdě , aby si tam odpočinulo . Viděl je , jak dlouho poletuje při hledání pomoci u rozumu a vůle ze všech jeho sil , aby nakonec hledalo Boha ve snaze jemu se zalíbit . Bůh chce duši odměnit už v tomto životě , a to odměnou nádhernou . . V jediném okamžiku duše je odškodněna ze všechny práce a námahy zde na zemi .

Zatímco duše takto hledá Boha , uprostřed svých nejšilnějších a nejlíbeznejších radostí a slasti pociťuje téměř neprostopatelnou slabost . Je to jakýsi druh bezvědomí , který postupně odnímá dech a všechny síly těla . To pak ani ze největšího vynaložení veškerého úsilí nedůžeme ani pohnout rukama . Oči se nám bez naší vůle zavírají . Slyšíme , co se sluší , ale nechápeme to . Rovněž smysly v ničem duši neslouží . Jsou pro nás spíše překážkou než pomocí . Všechna vnější síla ustává , vnitřní síla však roste , a tak duše lépe se může těšit ze své slávy .

V čase , když jsem se pouštěla do psaní o tomto námětu , kladla jsem si otázku , co dělá duše v tom čase . Při svatém přijímání Pán mi dal slyšet tato slova : " Duše se celá stravuje, aby se více nořila do mne . To už nežije ona , to v ní žije já " . Duše se cítí spojena s Bohem a je tak naplněna jistotou oním projevem přízně , že o tom pochybovat ani nedovede . Zde všechny mohutnosti vypovídají službu a z činnosti jsou natolik jakoby vyřazené , že ani nevíme , jsou-li ještě v činnosti . Jestli jsme předtím četli o některém výjevu z Utrpení , paměť jás ztrácí z dohledu tak , jako by na něj nikdy nebyla myslila . Jestli jsme předtím četli , ničemu z přečteného nerozumíme a nedůžeme se soustředit . Jestli jsme se modlili nahlas , je tomu také tak . Jisté je plně má být zaměstnána vůle milováním , ta však neví , jak miluje .

+ + +

Sestra Jeanne d'Arc :

Modlitba a čas .

+++++

-- " Já mám tolik práce ! "

-- " Nemám čas ani na minutku "

-- " Všechny dvacetčtyři hodiny mám obsazené "

"Jak pak můžete ještě po mně chtít , abych tolik času věnoval modlitbě ? Je-li účelem modlitby spojení s Bohem , ujišťuji vás , že jsem s Bohem více spojena , když své modlitby rozřídím do celých dnů při svých častých pochůzkách .

Když se chci pustit do modlitby v kostele nebo doma v pokoji okamžitě jsem plný roztržitostí , zatímco naopak během denních prací vyšlenka na Boha mě podpírá a pomáhá mně . "

Žádný čas pro modlitbu ?

Předpokládejme , že milý Pán Bůh trošičku strčí prstem do toho světového mechanismu a dá nám dny , které budou mít dvacetpět hodin , abychom tak měli čas na modlitbu . Mohl byste potom věnovat každý den jednu hodinu na modlitbu ?

Vidím , že váháte . Pochybně jste záporně kývl hlavou : to ne , mé pracovní přetížení ihned by spotřebovalo tu hodinu navíc

A kdyby ten prst zasáhl v obráceném smyslu , a den by se /

zkrátil na třináct hodin , nemyslete , že byste byl vstavu všechno zařídít tak , aby se přece jen dalo žít ?

Naše zaměstnání se řídí podle fyzikálního zákona o rozpínání plynů , které ihned naplní prostor , který se naskytne nově . Naše zaměstnání by také tak zavalilo všechny čas nám daný navíc , jak už asi zavaluje ten den , co máme navíc , ten sedmý den , ten volný den , který máme zcela podle svého celý věnovat Bohu ve smyslu velkého poučení na první stránce Geneze 1. Celé tvorstvo je nařizeno na odpočinek a veškerá činnost pracovních dnů je tu pro ten nepracovní den k tomu , abychom svůj volný čas věnovali modlitbě a brali podíl na Božím tajemství .

Budeme-li čekat , až budeme mít čas , nebudeme jej mít nikdy . Ten čas si musíme vzít . Je to asi tak nějak , jako kdybychom s udělením almužny čekali až budeme mít přebytek , až budeme mít dost peněz úplně volných s určením právě pro tento účel

K tomu , abychom měli čas na modlitbu , abychom měli čas na čtení Božího slova , je nutné odstranit ztrátové časy a omezovat se v různých svých denní^m zaměstnání .

Zahálčiví mají svůj čas rozdělený nejhůře . Takoví čas nemají nikdy .

Osoby , které mají čtyřicetihodinový pracovní týden , to mají ještě nejlepší . Těm zbývá šestnáct hodin denně a dva dny v každém týdnu .

U jiných , jejich denní rozvrh není s časově ohraničen a jejich pracovní výkon je mnohem větší , problém s časem je asi obtížnější : přetíženo matky rodin , student , který musí odevzdat písemnou práci ve stanovené době , lékař v období epidemie

Je zřejmé , že jsou období s velkým pracovním zatížením, ze kterých si času pro modlitbu můžeme vyhradit jen málo . Potom však musíme umět takový čas vynahradit jinak .

V mnoha případech mimo to denní nepostradatelné množství času , můžeme si zabezpečit potřebný čas k modlitbě spíše sezonním rytmem : o nedělích , které jsou podle Božího plánu k tomu určeny , jsou možné měsíční rekolekce , čas od času duchovní obnovy se zachováváním mlčení -- u studujících a profesorů ve dnech školních prázdnin a t. d.

Jde tu poněkud o hloubkovou opravu našeho mínění o nenahraditelné hodnotě modlitby a v přesném smyslu slova o povinnosti věnovat modlitbě všechnu nutný čas , při čemž si čas rozdělíme do rytmu daného možnostmi .

Jistě si nutný čas najdeme k tomu , abychom se najedli a vyspali , -- protože víme , že bez nového nabytí sil dlouho bychom nevydrželi . Budeme-li modlitbu považovat za stejně důležitou , čas si k ní najdeme určitě .

Vzpomínám si na velmi hezké vyjádření jednoho vojáka : byl to dobrý křesťan , který sám sebe hodnotil jako křesťana průměrného . Vůbec nevěděl , co to vnitřní modlitba je a jak se to vůbec dělá , měl však správný smysl pro povinnost . Procházel celou první světovou válku na frontě : Verdun - Somme . Jednou řekl své ženě , že se nikdy nezapomněl pomodlit : každé ráno na kolena Otče náš a Zdrávas Maria . Žena mu namítla : " No ale přece pokaždé jsi nemohl mít čas na modlitbu . Můžete jate mít dny , kdy jate vůbec čas neměli , třeba v čase útoku , když se blížil nepřítel " . Odpověděl : " Ale coby , jakkoli kdy bylo nespěch , vždycky jsme ještě měli čas nazout si boty " .

V celé své prostotě v té odpovědi projevil velikého ducha víry . Jakkoli kdy máme velmi nespěch , vždycky si najdeme čas pro to , co je pro život nezbytné -- a tedy najdeme čas i pro modlitbu , pokud máme tolik víry , abychom věřili , že modlitba je pro nás nezbytná .

Modlitba a oběť .

=====

Abychom do toho viděli jasně , bylo by třeba vystoupit k samým základům , odkud se řídí všechno ostatní .

Množství obětí , jak je znal Starý zákon a jak nám o nich podává zprávu Bible , se dá uvést na dva základní druhy :
oběť zápalná / holocauste / je obětí v pravém smyslu slova , při které obětní dar se úplně zničí : spálí , jde-li o obětinu, nebo zničí dlitbou , jde-li o tekutinu ; a
oběť spojení / sacrifice de communion/ , při které Bůh vrací podanou obětinu , která se tak pro něj stává potravou a účastí u Božího stolu .

Oba druhy obětí jsou také , jeden i druhý , nezbytné a nenahraditelné . Křesťanská oběť oba ty druhy obětí obdivuhodně spojuje ve mši .

Mezi oběma formami a oběma způsoby obětí , jimiž modlitba posvěcuje náš čas , můžeme rozpoznat analogii / p.p.: obdobu/ :

zápalná oběť a oběť spojení je čas obětovaný jedině Bohu a čas naplněný modlitbou ve skrytu , při které ten čas spotřebováváme pro naše lidské úkoly .

Modlitba , dlitba času .

=====

Zápalná oběť je *tě* čas " spálený " pro nejvyššího Pána , tedy zcela a úplně zničený bez jakéhokoli možného využití pro pozemské účely , oběť to , z níž kouř stoupá přímo k nebesům . Pro oběť Bohu vybíráme statky ty nejlepší : prvorozenec ze stáda, prvotiny z úrody , kadidlo , zlato , myrhu A je to spravedlivé , neboť náš čas je něco tak vzácného , že právě jej je

třeba nabídnout v oběť Bohu .

Hlasem proroka Malachiáše Pán náš přímo zapovídá přinášet mu v oběť zvířata nevalná , chromá , a ždá se stáda ta nejkrásnější . A to stejně platí pro hodiny našeho dne . Pro Boha ne - máme vyhrazovat čas snížené činnosti nebo čas v běžném životě jinak nevyužitelný , čas odpočinku , čas strávený v dopravním prostředku , čas čekání Takový čas ovšem můžeme a máme vyplňovat modlitbou , namá to ovšem být celá naše modlitba . U takové modlitby totiž by scházel právě smysl zápalné oběti , scházel by tu čas , který Bohu nabízíme v oběť .

Opravdu jedině důležité je , co do toho vkládá Bůh , a v podstatě málo důležité je , co do toho vkládáme my .

Málo je důležité , že nejsme dost schopní zbožných myšlenek a ušlechtilosti citů .

Málo je důležitá vypráhlost nebo snadnost , chlad nebo útěcha .

Málo jsou důležité roztržitosti , jen když nás pokořují , když nás trápí a když se nám protíví .

Málo je důležitý stav únavy nebo nudy .

To jedině , na čem záleží , je , že dáváme svůj čas , že tedy dáváme to , co tvoří náš život .

K uznání svrchované vlády Stvořitele nad námi , nad naší bytostí , nad naším životem , v modlitbě mu nabízíme desátek svého času , oběť něčeho z našeho života , z nevratného času , čistě a střízlivě to gesto jako u adorce a oběti .

To živé zvíře , kterým bych se byl mohl živit , to zabíjím a spaluji , aby už cele a úplně patřilo jen tobě , Bože , aby nemohlo být užitečné k ničemu jinému než k potvrzení tvé naprosté vlády nad veškerým životem , nad mým životem .

Ten olej , to víno , to mléko , kterým jsem se hořel posilňovat , rozlévá se nyní před tvou tvář . Také se mohlo dát chudým nebo použít k mnohému užitečnému .

Kromě toho pro zne tak drahocenného času nemám nic jiného tak cenného , co bych ti nabídl v oběť , a já zatím jsem zde před tebou a ten svůj čas kapku po kapce nechávám ubíhat neužitečně .

Tuto hodinu z celého mého dne , těch pouhých šedesát pomalých minut , o kterých jsem ~~řádky~~ rozhodl , že je před tebou spálím , zde je máš pro tebe prázdné , od všeho vyprázdněné . Cítím se zahanben , že jsem je nedovedl využít lépe , že jsem tu celý zaražený , tak nějak nějak nejasně mrzutý a nudný , trápený vším tím , co jsem chtěl vypudit z této hodiny , kterou jsem ti chtěl darovat . Ono se to však stále vrací a buší na stěny mé duše . A já nevím , jak ~~je~~ to umlčet . Odpusť mi mou roztrázenost , neobratnost , únavnou omdlenost .

Věřím celou svou ubohou vírou . Ty jsi čirý kon a jednáš ve mně v přílišné hloubce pro zne než , abych si to mohl uvědomovat . Jsi láska a pronikáš podstatu mé duše příliš božsky než , abych to mohl pociťovat .

Věřím v tebe , věřím ve tvé konání ve mně , a v tomto úkonu víry nechávám čas odtékat . Tak v dlitbě této jedné hodiny nabízím ti v oběť tuto v tomto životě nenahraditelnou hodinu , která odplývá nenávratně .

Neuč mě velkomyšlně prozrhávat čas v neužitečné dlitbě .

Vytrvale polévám svou zemi vodou a má zem je stále tekavý suchopár , a stále není na ní nic vícet klíčit .

Než , , abych se ti líbil , dále budu pokračovat v mé
nuzné slitbě .

Modlitba - potlačení času .

=====

A bude-li to někdy tvá svrchovaná vůle , dáš ohni padat z nebe , aby v jediném okamžiku vysušil všechnu rozlitou vodu . Ty můžeš po svém božském způsobu přeměnit ono pomalé odtékání času už nyní ve zkušenost věčnosti .

Tím , že je její pozornost je stále upnutá na Pána , duše , která se modlí , ztrácí pojem času , který jí proklouzává jako písek mezi prsty .

Průběh mizí .

Moudrost zaniká .

Čas ruší modlitba , která dosahuje úrovně mlčení .

Duše , která se plně připne k Bohu , je uvedena do okamžiku , který trvá věčně .

Duše zakouší jednotu .

Celé přebývá v bodu , který do sebe zhutňuje trvání .

Když byla vstoupila do mlčení Boha , duše už neslyší tikání po sobě jdoucích okamžiků .

Pro všechny ostatní lidi , kteří každou minutu naplňují rozmanitými skutky , čas uplyvá dále .Pro ni , pro duši , je ovšem čas naplněn tím jediným potřebným .

Duše , která samodíl , dosahuje nejvyššího stupně soustředění - a současně je rozvířena v plném rozvití nejvobodnějšího a nejčistšího duchovního aktu / konu / .

Ten čas , se kterým jsme tak silně spjati , jsme nabídli Bohu kapku po kapce v ubohé modlitbě . A Bůh tu modlitbu pro nás už nyní přeměňuje ve věčnost , když nás uděluje tu zkušenost , která už je poněkud zkušeností oné Vlasti , ve které budeme jednou pevně zašizeni v trvalém naplnění a nasycení .

Vstup do Božích tajemství je nádherný dar . To proto , že jsme vytrvali ve věrnosti nabízet svůj čas , který nám Bůh dal k tomu , abychom na něm vyzkoušeli zrušení času .

Bůh je bez nejmenších pochyb pánež svých darů , a své nejvzácnější milosti uděluje , jak se mu líbí . Nezapomínejme však , že obyčejná cesta vrcholné vnitřní modlitby je dlouhá vnitřní modlitba .

Modlitba v čase .

=====

Celý svůj čas sám zřejmě nemůžeme takto nabídnout v oběť . Pokud jsme dosud na pozemské pouti , musíme se věnovat také svým pozemským úkolům .

Ovšem Apoštol říká , že se máme modlit bezustání . Modlitba má naplňovat náš život po celou dobu našich denních prací .

Málo záleží na tom , jakou formou se to bude dít :
krátké invokace , rážec na našich cestách , prosté a stále
důvěrnější rozmluva s Milovaným v nás nebo prosté přilnutí k
víře v přítomnosti Boha , který nás nikdy neopouští , mlčenlivá
pozornost v hloubi našeho srdce . Duše využívá všech možných
okamžiků k tomu , aby se uchýlila do své nejnižší komůrky,
kde přebývá Bůh . Každý atom ticha je pro ni rozjímáním .

Modlitba se tak rozprostírá do průběhu dní , dává nám zku-
šenost imanence / p.p. : i. = český výraz v t o m n o s t je
málo známy a znamená to , co je v něčem obsaženo , existence ně-
čeho v něčem , co tvoří něčeho podstatu , co je trvalou vlastností
něčeho / , stále prohloubenější přátelství s Bohem , a celý
naš život proniká nadpřirozenem . Její hodnota je nenahraditelná
pro růst lásky v nás .

Jakkoli však modlitba je nenahraditelná , neměli bychom si
myslit , že by tento způsob modlitby mohl stačit . Již teď můžeme
říci , že jen k jeho udržení potřebujeme " vrcholný čas " , po-
třebujeme chvíle věnované jedině modlitbě . Je to správný názor
a nepochybná zkušenost , což se však stále ještě pohybuje jen v
rovině psychologické .

Existuje ještě důvod mnohem hlubší , a to ten , který jsme
vyhmátlí se projevil , když jsme vyhmátlí obětní mysl modlitby,
neboť v ní vidíme úlitbu našeho života , tedy oběť toho , co máme
nejcennějšího , jako projev vděčné úcty k přesažnosti / transcendenci.

Jestli čas věnovaný čistě modlitbě je souhlasný se zápalnou
obětí , pak čas věnovaný Bohu přes velmi mnoho denního zaneprázd-
nění představuje oběť spojení . To Pán přijal oběť našeho dne , a
ten čas nám vrací jako stravu pro nás . My toho času užíváme k
tomu , abychom si vydělali na živobytí a mohli sloužit bratřím .
Musíme si ovšem pamatovat , že všechny náš čas má jsme dostali
darem . V ústraní jej máme naplňovat neustávající modlitbou , kte-
rá dovršuje oběť spojení .

Když už jsme jednou položili tento základ , ta skutečnost nám umožní , abychom vykárali správné místo mnohým otázkám , které se kladou , když se pokoušíme pravidelně se oddávat modlitbě : například hodnota prostředků a postupů .

Je-li jsme dobře postřehli to podstatné , pak už jen^{bezdělně} užíváme vůči nim z l a t é p r a v i d l o , kterým je nejvyšší svoboda buď k tomu , abychom jich užíli anebo neužíli . Snad se dá také doporučit užití psychologické techniky , které může zabezpečit lepší ovládnání představivosti . Stejně je tomu i s metodami řádu duchovního . Musíme si pamatovat , že všechno , co nám pomáhá při modlitbě a neodvádí nás od toho jedině potřebného , je pro nás dobré , a že toho můžeme užívat , pokud nám to dobře sluší . Přitom ovšem musíme být ^{toho} bdělí a musíme umět ^{toho} zanechat , jakmile nás ty prostředky začnou zatěžovat , nebo nás příliš zaměstnávají , nebo , když s nimi ztrácíme čas místo toho , aby nám pomáhaly . V některých případech , když jsme si totiž uvědomili obětnou hodnotu modlitby , postřehneme , že je pro nás lepší , když raději trpčlivě snášíme vypráhlost než , když se uchylujeme k prostředkům , které nám sice jednou pomohly , nyní se však projevují jen jako zbožná zábava .

A tak tento zcela základní pohled , který jsem vám tu chtěla zdůraznit , může přispět k tomu , že nám nově osvítlí různé kapitoly nějakého pojednání o modlitbě a poskytne nám zásady pro řešení mnohých problémů , které vyvstávají při rozvrhování denního časového plánu , skladbě bohoslužby , určení poměru mezi modlitbou z vlastního podnětu , modlitbou společnou , modlitbou obecně známou a tak dále . Důležité je , abychom se v první řadě modlili , abychom tedy svůj čas věnovali modlitbě . Příprava na modlitbu , její obsah , možné způsoby , rozličné vývojové stupně jsou méně důležité než sama modlitba , která se , pokud jsme ještě na cestě , vpisuje do času .

Dva tucty dopisů o vnitřní

modlitbě otce kanovníka H. Caffarella .

+++++

1 - Jste očekáván .

Jakýsi pocit sklíčenosti se nás zmocní , když po příchodu do neznámého města - v přístavu , na nádraží , na letišti - není nikoho , kdo by nás čekal . Jestli však naproti tomu nás přijímá radostí rozzářená tvář , jestli se k našemu přijetí zvedají ruce , tu se hned cítíme obdivuhodně posílněni , osvobození od neodbytného dojmu , že zbloudíme tu v tom cizím světě , že se prostě ztratíme . To už nás pak nijak nevedí cizí jazyk a cizí zvyky kolem nás , celé to ve zmatek uvádějící město : velmi dobře snášíme , že jsme tu cizinci pro všechny od chvíle , když jsme tu pro někoho přáteli .

Jak je také pro nás posilující , když u svých hostitelů shledáme , že nás očekávali . Rodiče i děti ani toho nemusí mnoho povídat , abychom to uhedli : postačí k tomu prostě jejich přijetí , veliká pozornost , ochota ^{služba} . A naše přesvědčení utvrdí ještě květiny v našem pokoji , nějaká ^{kniha} o umění -- protože hostitelé znají náš vkus a zájem .

Milý příteli , chtěl bych , abyste si vždycky před svou vnitřní modlitbou jasně uvědomil , že jste očekáván : že vás očekává Otec , Syn a Svätý Duch , celá Boží trojčlenná rodina . U ní máte připraveno místo . Připomeňte si , co řekl Kristus : " Jdu , abych vám připravil místo " . Snad mi namítnete , že Kristus mluvil o nebi . To je pravda . Ovšem vnitřní modlitba právě je nebe , přinejmenším je aspoň to , co je pro nebe podstatnou skutečností : přítomnost Boha , láska Boha , přijetí Bohem .

Pán nás očekává vědycky .

Řekněme to lépe : ještě ani neuděláme několik kroků na cestě k němu , a už nám jde naproti . Vzpomeňte si na to podobenství : " Když byl ještě daleko , uviděl ho otec . Pojal ho soucit , přiběhl k němu , objal ho a políbil " . A víte dobře , že ten syn těžce otce urazil . A to nevedlo tomu , že byl očekáván dychtivě .

2. O s n o v a v n i t ě n í m o d l i t b y .

Nebudu vám zde vyprávět o metodách vnitřní modlitby , jak to ode mne žádáte . To snadno najdete v každém pojednání o modlitbě . Zde vám chci dát jen několik rad pro váš rozvrh vnitřní modlitby .

V mém dopise nehledejte nic originálního . Spokojím se s tím , že vám předložím klasické pokyny duchovních spisovatelů , kteří se chtějí pustit do vnitřní modlitby . Vyvarujte se ovšem toho , že byste v nich chtěl vidět přesné návody se zaručenou účinností . Spíše hleďte pochopit jejich ducha .

Na mysl mi přichází obraz z doby mého mládí : jako běžci o závod jsme čekali přichystání k běhu každý na své lince , naklonění vpřed , s napjatými svaly , připraveni jen vyrazit . A s vnitřní modlitbou je tomu tak jako s běžci o závod : velmi mnoho záleží na dobrém startu . Bez dobrého startu po nějakých pěti minutách zjistíme s nemalým překvapením , že jsme na klekátku : to proto , že k modlitbě přišlo jen tělo . Myšlení však zůstalo u našich záležitostí .

Proto vás velmi vřele doporučuji , abyste pečlivě dbal na celé své chování při modlitbě : velmi správně provedené pokleknutí , dobrá vůle duše i těla , jasné a pevné chování bystrého člověka s duchem přítomným sobě i Bohu , znamení kříže požvolné a s plným uvědoměním jeho smyslu .

Pozvolnost a klid našeho chování má velkou důležitost pro to , aby se přerval překotný a napjatý rytmus velmi zaměstnaného a uspěchaného života , jako je život váš . Několik okamžiků mlčení má tu působit jako sešlápnutí brzdy . To mlčení má vám pomoci k uvedení do rytmu vnitřní modlitby a k nutnému odtržení od předcházející činnosti . Dobré je také , když se velmi zvolna a polohlasně pomodlíme některou známou modlitbu , kterou známe napaměť .

Potom si uvědomíte , neříkám právě přítomnost Boha , nýbrž to , že Bůh je tu přítomen , ten veliký živý Bůh , že vás očekává , že vás vidí , že vás miluje . Bůh má svůj pojem o modlitbě , se kterou začínáte a po vás žádá , aby vaše modlitba plně byla souhlasná s tím , co on z ní chce mít .

Více ještě než nad postojem těla bděte nad svým postojem vnitřním . Základním čítojem člověka před Bohem je vědomí závislosti na Bohu a lítost .

Závislost . : je nikoliv nějaká taková neurčitá odevzdanost toho , který se občas musí vzdát nějakého svého záměru , aby splnil Boží vůli , nýbrž závislost mnohem více rozhodná a více důkladná . Je to závislost jako závislost bystřiny , která by přestala být bystřinou , kdyby se oddělila od pramene . Je to závislost retolesti , která by uschla , kdyby se oddělila od kmene . Je to závislost lidského těla , které už nebude tělem , nýbrž mrtvolou , když se přeruší jeho spojení s duší .

Lítost . : je ten živě prožívaný pocit naší podstatně základní nehočnosti v přítomnosti Boží svatosti . Je to asi takový pocit , jako byl pocit svatého Petra , když se náhle vrhl na kolena před Kristem se slovy : " Odejdi ode mne , neboť já jsem hříšník " .

Tyto dva postoje jsou důležité k urovnání cesty za Pánem .

S duší takto uzpůsobenou prostě o milost vnitřní modlitby , neboť -- jak jsem vám už řekl -- vnitřní modlitba je dar od Boha dříve už , než se stane činností člověka . Pokorně vzývejte

Svatého Ducha . On je naším učitelem modlitby .

Postoj těla si můžete vybrat takový , aby co nejlépe vyhovoval svobodě duše . V hodinách a dnech , kdy by tělo mohlo stáhnout duši do jeho ochablosti nebo ochablosti i otupělosti, udržujte tělo ve stavu bdělosti s pohotovostí . Jindy , když se už tělo pro únavu nebo přepětí k pozornosti přimět nedá , nechte je , ať si odpočine a uvolní se .

Po takové přípravě může začít vlastní vnitřní modlitba . Co můžete od ní očekávat ? To , aby Bůh si vás vzal do svého vlastnictví . A k tomu jediným prostředkem je , že uvedete v činnost ony tři veliké nadpřirozené mohutnosti , které vám udělil sám Pán právě proto , abyste s ním mohl přijít do styku a spojit se s ním / proto právě se ty ctnosti nazývají božské / : **v í r a , n a d ě j e , l á s k a** . Ty ctnosti jsou částmi nadpřirozeného mechanismu , který je hned připraven zasáhnout , když se modlitbou blížíte k Bohu .

Cvičte se ve víře . To vás nežádám , abyste hloubali o Bohu nějak do hloubky , nýbrž abyste na něj mysleli při rozjímání , při tom , co o něm praví stvoření , kde všechno mluví o Božích dokonalostech , při tom , co vám o něm mluví Bible , a především a nejdříve při tom , co vám praví Boží Syn , který se vtělil , žil a zemřel jen proto , aby nám zjevil nekonečnou lásku Otce . Je velikou zásluhou svatého Bernarda , frentiškánů 13. a 14. století , svatého Ignace z Loyoly , že dušním modlitbám připomínali , že Ježíš Kristus je -- můžeme-li to tak říci -- velikým námětem pro rozjímání .

Důležité ovšem není mnoho přemýšlet , důležité je mnoho milovat . Když víra uvedla v pohyb lásku , pěstujte lásku . Zase se přistihují při tom , že jsem zase použil výraz " pěstovat " . Nemyslete si u toho , že bych snad hlásal bezuzdný voluntarismus / p.p. : voluntarismus je filozofická představa možnosti libovolného zasahování do vývoje podle subjektivní vůle / . Pěstování víry a lásky mělo by být tak přizpůsobivé a tak přirozené jako dýchání . Pěstovat lásku pozůstává ani ne

tak v tom , že byste v sobě nechával vyvstávat duševním vzrušením , zanícením a citům , jako spíše v tom , že celou svou vůlí přilneš k Bohu , že svou vůlí budete spojovat s jeho vůlí a že si vezmete za své jeho přání a zájmy .

Charakteristickou známkou lásky je , že ~~přilneš~~^ý usiluje o spojení s tím , kterého miluje ve štěstí , jehož je příslibem . Když se jedná o Boha , pak se ono úsilí nazývá "naděje". Pěstujte tedy také naději .

Tu vnitřní modlitbu , kterou jsem právě popsal , nazýváme vnitřní modlitbou " teologální " / božskou " . Někdy se o ní mluví nehezky , jako by to byla nějaká kratochvíle pro důchodce . Podle jejích posloupností tedy , hodí-li se vnitřní modlitba pro řeholníky , nemůže být běžnou záležitostí těch , kteří všechny své síly nasazují do tvrdých bojů na bojišti činnosti . To znamená , říkají oni , že musí pečovat o účinnost . Na to by se jim dalo odpovědět , že chvála a klanění předčí činnost . Ovšem už jen v rovině účinnosti , na kterou se oni staví , vnitřní modlitba se ubrání snadno . " Jednat následuje bytí " -- *agere sequitur esse* -- , říkali staří scholastikové . Tak tedy božská vnitřní modlitba , protože je skvělou obnovou naší bytosti přivedené k dotyku s naším Stvořitelem , zmožuje naši účinnost . K tomu , abychom se o tom přesvědčili , postačí , když si přečteme například životopis svaté Terezie z Avily , a to nás přesvědčí .

Když takto chválíme a doporučujeme božskou vnitřní modlitbu , nečiníme tak proto , že bychom nějak odsuzovali jinou formu vnitřní modlitby , tak zvanou " praktickou vnitřní modlitbu " . Nemáme žádný důvod pro to , abychom nějak kladli proti sobě ty dva druhy vnitřní modlitby . Naš nejvyšší zájem je ten , aby se oba ty typy vnitřní modlitby spojovely .

Je víc než samozřejmé , že je nutné napravit náš život . Dále je třeba přemýšlet o našich náklonnostech a zálibách o

našem myšlení a chování , a opravovat je . A toto právě je předmětem " praktické vnitřní modlitby " . Proč by právě praktická vnitřní modlitba neměla být závěrem božské vnitřní modlitby ? Po našem rozjímání o Bohu pohled víry by se obrátil k našemu životu . Láska nás bude poté , co obnovila naše důvěrné přátelství s Bohem , pobídat k tomu , abychom Bohu sloužili svým plněním svých každodenních úkolů . Jeden můj přítel nikdy nekončí svou vnitřní modlitbu bez toho , čemu on říká " rozjímání o agendě " / p.p. : o tom , co má udělat / . Probere svůj den , předloží jej Pánu , vyjmenuje ty , se kterými se má setkat , a jeho výčet jmen je současně modlitbou přímluvnou .

Budete si myslit na konci tohoto mého dopisu , že pěstování vnitřní modlitby je opravdu málo jednoduché a že bere odvalu těm , jejichž život je už tak dost složitý ? S takovým dojmem se moc nezdržujte . Skutky nejvíce životně důležité se jeví jako velmi složité , když provádíme jejich rozbor : jít po schodech , dýchat , milovat Ovšem velmi jednoduchými se stávají pro ty , kteří tak činí běžně . Jsou vlastně velmi prosté . A právě toto poslední slovo označuje jednu formu vnitřní modlitby , ke které se dostane ten , který je v modlitbě vytrvalý : " vnitřní modlitba prostá " . Svatý Jan od Kříže ji popisuje těmito slovy : " Pro Boha si uchovávejte pozornost plnou lásky , prostou , čistou , jako ten , který otevře oči , aby pohleděl s láskou " .

Než se s vámi rozloučím , mám pro vás ještě jednu poznámku . Jako se nestaneme nějakým uměleckým truhlářem nebo hudebníkem nebo spisovatelem ze dne na den , tak se také nestaneme člověkem v vnitřní modlitbě bez pracné učební doby . Pokud byste se tomu podivili , pak jistě máte o modlitbě jen velmi ubohý pojem . Jako takoví jistě jste se v životě ještě nikdy nedostali do kláštera , kde byste uviděli mladé lidi , kteří proto , aby se naučili modlit , nezaváhali , opustili všechno a šli tam , kde se setkají se starými řeholníky , jejichž průzračnost a něha v pohledu mnoho mluví o tajemstvích jejich života modlitby .

3. Bůh mě volá .

Pečujte o to vyše rozpoložení před vnitřní modlitbou bylo správné : Touha po tom , být zanícený nebo mít myšlenky , které přivádějí až k vytržení , potřeba úniku ze skutečnosti , se vším smíšené plnění povinností , to všechno jsou rozpoložení pro vnitřní modlitbu nesprávná . Neméně nevhodný je i pocit vycházející ze šťastné podnětnosti a jej doprovázející pocit sebeuspokojení . Jedině správný náboženský postoj , tedy takový , který nás k přijetí milosti Pána může správně uzpůsobit , pozůstává v tom , že k vnitřní modlitbě přistupujeme proto , že nás k ní volá Bůh . K tomu mi ovšem můžete říci , že jste daleko pocitu , že vás Bůh volá k vnitřní modlitbě , když se jí zabýváte . Nu ovšem , co je u vnitřní modlitby důležité není mít pocit , nýbrž přesvědčení , že plníte Boží vůli .

Asi Snad si teď myslíte , že přecházím z jedné myšlenky na druhou , z myšlenky na Boží vyzvání na myšlenku Boží vůle . Po pravdě řečeno , to obojí je vlastně jedno a totéž . Já však dávám přednost myšlence na Boží vyzvání . Boží vůle se totiž zdá být někdy příliš odtažitým pro toho , kdo Boží vůli dobře nechápe . Když se však řekne : Bůh mě volá , to neodolatelně vede k myšlence , že Bůh čeká na své dítě , že zcela jistě má mu co říci důležitého a že má mu co dát .

Uvidíte , že přecházím ^{stoupovat} k vnitřní a přesvědčením , že nás k ní volá Bůh a že je to naše odpověď na jeho výzvu , vyloučí napětí , nepokoj , domýšlivost , uspokojení se sebou samým a uvede vás do velmi pokojného stavu pokory , pocitu bezpečí a důvěry .

Ve /konci/ /konci/ /dopisu/ /vám/ /asi/ /nápadně/ , /že/ /přesvědčení/ /vnitřní/ /modlitby/

4. Reagovat na Boha .

Psychologie stejně jako biologie oběrně se zabývá otázkami studiem zpětného působení definovaného jako odpověď na nějaké dění , na nějaký podnět . V této souvislosti si kladu otázku , proč se my v duchovním životě tak málo zabýváme pojmem zpětného působení / reakce / . A přece v jednom smyslu je třeba říci , že duchovní život -- s modlitba obzvlášť -- je reakcí člověka na Boha .

Klanění , obětiny , chvály , bázeň , díkůčinění , zasvěcování , prostě všechno to náboženské chování člověka při modlitbě chápeme právě z tohoto hlediska .

Když vás přijde na mysl myšlenka na Boží přesažnost /transcendenci / nebo když náhle na vás zapůsobí milost nebo když námahavě rozjímáte , zdali vás to nematá neodolatelně nepodněcuje k tomu , abyste se vrhl na kolena jako nějaký beduín v čase modlitby ? A to nejen svým tělem , ale i se svým rozumem , srdcem , celým svým životem ?

Když se vám stane zjevná , že všechno přichází od Boha , zdali jste přitom nepocítili potřebu dát se zpěť / na cestu zpět k Bohu celou svou bytostí v nadšeném vzletu , ve kterém se Bohu nabízíte jako oběť a cele se mu oddáváte ?

Když rozjímáte o odlesku božského jasu dopadajícího na stvoření , nevychází vám ze srdce na rty obdiv ve zpěvu chvály ? Kolik jen žalů vzniklo z takového rozjímání !

Jestli vás Bůh nechá zhlédnout něco z jeho svatosti , zmocní se vás pocit uctivé bázně , ~~chvění~~ zachvívání celé bytosti , neuvědomíte si jasně nejen svou malost u nohou jeho velebnosti , ale i svůj hřích ? " O , jaký jsem to nešťastník , a jsem ztracen " , zvolal Izaiáš , když se náhle ocitl před svatostí Hospodina , " neboť jsem člověk nečistých rtů " .

Když si někdy připomenete přemnohé milosti , kterých se vám dostalo během vašeho života , zdali vás to nepozvedá celého k díkůčinění, ke valetu vděčného tvora je Stvořiteli , k takovému radostnému přiběhnutí dítěte k Otci ?

A jestli se někdy ukáže alespoň něco málo z té nekonečné lásky , kterou jste milován , nevaučuje se vás nepotlačitelná potřeba toho , abyste celou svou bytost nabídl Bohu jako obětinu?

Chápete nyní , co jsem vám tu napsal o tom , že modlitba je v nás reakcí duše na Boha ? Je nepochybné , že v každé vnitřní modlitbě nejsou všechny vnitřní postoje nutně jasně zřejmé : jeden nebo druhý převládá . Ovšem nábožanský podklad , z něhož tryská naše modlitba , se skládá z oněch velkých citů , které pozvolna nastřádává vytrvalá vnitřní modlitba .

Domýšlet si, že se sebe samých vydobudeme zanícení pro modlitbu bez toho , že bychom začali s rozjímáním o božských dokonalostech , bylo by tak protismyslné , jako bychom chtěli ožrca dle , aby samo ze sebe vydalo světlo .

Saď se jednou Bůh ujme iniciativy a nechá vám zahlédnout některou ze svých dokonalostí . Do té doby ovšem , než se tak stane , sám se musíte vydat na jejich tápavý průzkum rozjímáním o Božích dokonalostech bez toho , že byste se něčím dal odradit , ze podpory radostné naděje .

Henri Caffarel .

/ Tento dopis je přímým pokračováním předešlého. Poznámka překladatele / .

5. Toho poslouchajte .

Katínco nám Evangelia přinášejí nespočetná slova od Krista, od Otce nám přinášejí jen tři . Jak by nám měla být vzácná ! Jedno to slovo je rada , jediná rada Otce svým dětem . Jak je třeba přijímat je s nesmírnou , dětinnou úctou , a jak je třeba ochotně se jím řídit ! Ta rada , která v sobě chová tajemství veškeré svatosti , je jednoduchá a je vyjádřena jedním slovem : " Toho poslouchajte " / Mt 17 , 5 / . praví Otec a přitom ukazuje na svého milovaného Syna .

Pěstovat vnitřní modlitbu je velký projev poslušnosti vůči Otci . Chce to , abychom si jako Maria z Magdaly sedli Kristu k nohám a naslouchali mu , jak k nám mluví . Více ovšem než jeho slova musíme naslouchat Jemu .

Z toho plyne , že vnitřní modlitbou se modlit podle stránky Evangelia se velmi doporučuje za podmínky ovšem , že ji nečteme jako profesor literatury , nýbrž tak , jak milanka čte mezi slovy , které dostává dopisem od svého vyvoleného a které z nich slyší , jak tlouče srdce toho , kterého miluje .

Umět naslouchat je veliké umění . Sám Kristus nás v tom ohledu předchází : " Dávejte si dobrý pozor na to , jak posloucháte " / Lk 8,18 / . Jsme li okrajem cesty , skálou nebo trním , jeho slovo v nás neperoste . U nás jde o to , abychom byli tou dobrou půdou , ve které semena najdou všechno , co potřebují ke vzklíčení , růstu a uzrání .

Naslouchat ostnatě není jen o jen záležitosti rozumu . Slovu Krista pozorně naslouchat , Jemu se otevřít , přenechat mu místo u sebe , dýchávat mu , nechat se jím uchopit , uchvátit , bezvýhradně se mu darovat , to je záležitost celé naší bytosti , těla i duše , rozumu i srdce , představivosti , paměti i vůle .

Jistě chápete , proč používám raději slovo naslouchat než rozjímat . Ono je to výraz více evangelní a především označuje činnost ne osamocenou , nýbrž setkání , výměnu , stav navázání spojení od srdce k srdci : což v podstatě je vnitřní modlitba .

Po pravdě řečeno , bez milosti by Kristu vlastně nikdo ani naslouchat nedovedl , neboť my všichni jsme hluchí od narození jako potomci rodu hluchých . Ovšem při našem křtu Kristus řekl slovo , které od uzdravení hluchého a koktavého v Desítiměstí otevřelo uši už miliónům učedníků : " E f e t a " / Mk 7,34/ .

Otevřeme-li mu přístup vnitřní modlitbou , slovo Krista způsobí naši přeměnu , " dá nám přejít ze smrti do života " / Jn 5,24 / , je pro nás vzkříšením k životu , v nás a pro nás se stává pramenem prýštícím do věčného života .

Není ovšem dostačující slovu jen naslouchat . " Blahoslavení jsou spíše ti , kteří Boží slovo slyší a zachovávají je " / Lk 11,28 / , praví Kristus . Blahoslavení jsou tedy ti , kteří z něho mají radost , jím se živí a jako Maria odnášejí si sebou dítě , které počala a které v podstatě bylo Slovem . Jí Ježíš posvěcoval ty , se kterými se ona setkávala - Jan Křtitel se zachvěl radostí v lůně své matky . A tak chce Ježíš působit i přes nás .

A ještě jsme si toho neřekli dost . Podle toho slova slyšeného a zachovávaného " je třeba také skutečně jednat " / Jak 1 , 25 / . Rozumějte tím , že je nutné po celý dlouhý den být pozorný na jeho v nás jednající přítomnost a na jeho podněty . Dynamismus Slova nás přiměje k tomu , že budeme dělat více dobrých skutků , že budeme pracovat , podstupovat námahu , žít a umírat pro příchod Království Otce . A zůstaneme-li věrní , naše radost bude veliká , neboť Ježíš řekl : " Má matka a mí příbuzní jsou ti , kteří Boží slovo slyš a plní " / Lk 8, 20 / .

6. Kristovo nevyčerpatelné bohatství

Velmi mě potěšila vaše zpráva, že jste se rozhodl vykonat si duchovní obnovu.

V čase duchovní obnovy nic není pro vás důležitějšího než do svého života uvést vnitřní modlitbu. Když to uděláte, pustíte se do nádherného a báječného dobrodružství, o kterém nám pojem zprostředkuje jen láska. V tom dobrodružství se setkáte s největšími radostmi i s největšími zkouškami. A pro ty okamžiky radosti a zkoušky jsou to vlastně jedna velmi slabá: v nich totiž najdete smysl svého života, jestli budete žít svůj život poctivě, což znamená Kristu dát plnou moc nad sebou, a poznáte jeho plnost, kterou láska vyhrazuje těm, kteří se nevyhýbají plnění jeho požadavků -- tu plnost zcela jedinečnou, přijímanou od nejvyšší lásky.

Ale vrátím se teď k vašemu dopisu a k žádosti v něm vyslovené: Chcete se ujmout vedení mého duchovního života? Jestli jsem ani na okamžik nezaváhal říct vám ano, neproti tomu dlouho jsem přemýšlel nad tím, jaké rady bych vám měl udělit. Měl bych snad začít s tím, že bych vám mluvil o různých formách vnitřní modlitby, i o různých metodách, nebo bych snad měl vám mluvit o velkých pohybech k modlitbě: díkůčinění, klanění, lítosti, prosbě? Rozjímání a především vzpomínka na ty křesťany, u nichž jsem viděl, jak se s jistotou dávají na cestu vnitřní modlitby, mě označilo námět prvního dopisu.

Chcete se naučit správně se modlit? Pak m i l u j t e, abyste poznal Krista. To ovšem nemluví o nějakém poznání čistě rozumovém, nýbrž o poznání ve víře a v lásce. Tak nejprve věřte, že Kristus není nějakou postavou zapadlou v temných mlhách

historie , nýbrž že je žijící Ž i v ý , který stojí u našich dveří a klepe , jak on sám to praví o sobě . Právě s oním Kristem , který je obrácen tvář k vám a chce s vámi ~~málem~~ navázat osobní vztahy , je třeba hledat , co on si o vás myslí , co od vás chce , jaké jsou ~~řiky~~ jeho city vůči vám. Abyste nesešel se správné cesty ve spekulaci / p.p.: v čistě odtažitém způsobu myšlení / nebo v iluzích / p.p. : v klasných nadějích a představách / , k tomu je dobrý jediný prostředek : vezměte si do rukou knihu Evangelii a nikdy už ji z rukou nedávejte . A hledejte . Neúnavně hledejte . Potom poněkud a s rostoucí jistotou bude před vámi vyvstávat pravé vzezření Krista, a za pomoci jeho milosti -- neboť on nelehavěji chce být od nás poznáván, než my chceme poznat jeho -- , objevíte " ono nezměrné bohatství jeho lásky " , o kterém mluví svatý Pavel .

S takto pochopenou vnitřní modlitbou máme rozřešený problém, -- který často bývá položen nesprávně -- jak odpovědět na otázku , zda vnitřní modlitba má být rozjímání . Jestli rozjímáním označujeme nějakou přesně určenou metodu , pak je třeba říci, že k vnitřní modlitbě rozjímání nutné není , i když pro některé povahy užitečné je . Pojímá-li se však rozjímání jen jako pracovní výkon rozumu bez vztahu k lásce , to se takovému rozjímání máme bránit jako vnitřní modlitbě zhasněné , zarzačené a nebezpečné : " Běda znalostem , které nevedou k lásce " . Jestliže však rozjímáním rozumíme horlivé vyhledávání znalostí o Kristu , které vyžaduje , podněcuje a neustále oživuje láska , protože ten , kterým kdo miluje , uziluje o stále lepší poznání , aby tak miloval stále více , pak ano , tisíckrát ano , vnitřní modlitba má být rozjímání .

Jsem si jist tím , že mnozí křesťané ztrácejí odvahu k pěstování vnitřní modlitby , protože nedokážou milovat Krista , a Krista nemilují proto , že zanedbávají jeho pozvání : vždyť nemilujeme stín , nemilujeme někoho , koho neznáme . Jedině objev úžasné nezměrné lásky , jakou k nám má Kristus , může v nás dát vytrysknout lásku a modlitbu .

Radím-li vám , abyste se nejprve snažil poznat Krista , mám pocit , že jdu ve správném směru božské pedagogiky . Nechtěl to Bůh také tak s apoštoly a s učedníky , aby je přitáhl k sobě ? Ježíš k nim prostě přišel a nabídl jim své neobyčejné přátelství . Oni ho uviděli , dotýkali se ho , slyšeli ho . Byli jím získáni a derovali se mu . Potom je Kristus jednou opustil , když jim byl předtím řekl to , co je uvedlo v rozpaky : " Pro vás je dobré , abych já odešel " .

Nezůstává tak méně pravdivým to , že přátelství Krista bylo pro ně rozhodující zkušeností . Tak je tomu i s vnitřní modlitbou : křesťany má vést k velmi vysokému spojení s Bohem . Vnitřní modlitba nemůže mít ovšem lepší start a lepší podporu nežli do nadšení uvádějící objev nesmírné a současně lidské i božské lásky , jakou nám nabízí Kristus .

Henri Caffarel .

7 . To podstatné .

Píšete mi , že poctivě po šest měsíců konáte své vnitřní modlitby a že si nejste jist tím , jestli z nich bylo dobrých čtyři nebo pět . Co tím chcete říci ? Že všechny vaše vnitřní modlitby mimo těch čtyři nebo pět Pánu nelíbily ? O tom nic nevíte . Že snad neuspokojily vás samého ? To je právě to , co si o tom myslím . Vyplývá však z toho , že nebyly dobré ? Prosím vás nenechte se chytout do léčky , na kterou narazí každý

začátečník , že totiž posuzuje svou vnitřní modlitbu podle horoucnosti , soustředěnosti , krásných myšlenek nebo podle hmatatelných výsledků . Ono je to s vnitřní modlitbou jako se svátostmi : její hodnota a působivost je nespřirozeného řádu , a proto se vymyká lidské míře .

Kdybyste byl pochopil , co je ve vnitřní modlitbě podstatné , naskličovalo by vás to , co vy nazýváte " útoky roztržitostí " .

Vnitřní modlitba je akt souborný / komplexní . Účastní se jí člověk celý : tělo i duše , rozum , srdce , svoboda . Důležité ovšem je to podstatné správně rozlišovat . Když to podstatné ve vnitřní modlitbě schází , modlitba nemá žádnou hodnotu .

Má snad tělo podíl na tom podstatném ? Zcela určitě ne. Jinak bychom musili říci , že se nemůže modlit člověk ochrnutý , který nemůže zaujmout obvyklé postavení těla při modlitbě . A to by bylo protismyslné

Jasu snad tím podstatným slova ? Až příliš je ovšem jasné , že slova v modlitbě zrovna tak jako v lidských vztazích nikdy nemohou být tím podstatným .

Je snad tím podstatným citovost , zanícenost ? Ta je však velmi neuspokojující . Vždyť k narušení citovosti stačí tak málo : starost , radost , vášně , bolení zubů . Opravdu není možné si představit , že by hodnota naší vnitřní modlitby měla být vydána na pospas sebemenší události vnější nebo vnitřní .

Nebo snad úvahy ? Jisté je , že rozjímání je důležité : znalosti o Bohu podněcují lásku k Bohu . Kdyby ovšem úvaha byla ve vnitřním životě tím podstatným , pak by ten , který rozumově není příliš vyspělý , byl odrocuzen k vnitřním modlitbám jen průměrným , když dokonalost je vyhrazena schopným .

Nebo je snad podstatnou pozornost upnutá na přítomnost Boha ? V takovém případě byste se v beznaději roztékli vy , které nepádaají " roztržitosti " , neboť velmi často vůbec nezáleží jen na nás , abychom se jim ubránili . Naše pozornost stejně jako citovost je obzvlášť silně nestálá . Udržet ji obrácenou k Bohu je stejně tak nesnadné jako při chůzi udržet magnetickou stříčku ustálenou směrem na sever .

Co tedy zbývá ? Snad city : žhavá láska , živá důvěra , dojatá vděčnost ? City ve srovnání s naší vnímavostí a představivostí projevují určitou stálost . A přece jen je třeba uznat , že city zčásti unikají naší kontrole . Citům se nedá poručit . A vroucnost srdce není závislá na našem rozhodnutí .

Co tedy je vlastně v modlitbě to podstatné ? To podstatné je v Ā l e . Ve vůli však nehledejte onen psychologický mechanismus , který slouží k vytvoření rozhodnutí nebo nás nutí vykonat něco , co se nám nelíbí . Vále podle dobré filozofie je způsobilost našeho bytí svobodně se zaměřovat k dobru , k člověku , ke vznešené myšlence , řekněme způsobilost " zavazovat se , angažovat se " , abychom použili dnes tak hojně používaného slova . Když se naše bytost ve své podstatě obrací k Bohu a jemu se oddává svobodně a uváženě , je to pravá modlitba , i když naše citovost je přítomna činná , i když naše úvahy jsou ubohé , i když naše pozornost je roztržitá . A naše modlitba má takovou hodnotu , jakou má hodnotu ono naše zaměření a onen základní dar .

Zatímco citovost , pozornost i city jsou proměnlivé , naše vále je mnohem více stálá a trvalá . Zvýšená činnost citovosti vůli nutně nepoškodí a roztržitosti z naší obrazovnosti nejsou nutně roztržitostmi vále . Odvolávám se tu na vaši zkušenost . Nepřihodilo se vám nikdy , že jste si při vnitřní modlitbě náhle uvědomili , když jste byli napečení roztržitostmi , že vstupujete do sebe a že jste tam našli svou vůli klídnou a houževnatou , nasměrovanou na Boha a toužící Bohu se líbit ? A ve vůli se nic ani nehnulo .

Chtít se modlit , to už je modlitba .

Velmi dobře vím , že toto tvrzení může popadit ty naše současníky , kteří pověřivě věří ve spontaneitu / p.p.: nikým nepodněcované a neovlivňované jednání / . V jejich očích všechno , co si ukládáme sami sobě , je nepřirozené , zvykové , nepravé . Natolik však vás znám , abych věděl , že do takové čistinkosti neupadnete .

Ideálně vzato je pravda , že z naší vůle trykající modlitba musila by uvést v pohotovost celou naši bytost . Nic v nás totiž nemá zůstat cizí naší modlitbě zrovna tak jako naší lásce . Bůh nás chce celého : " Milovat budeš Pána , svého Boha , z celého srdce , z celé duše , celou svou silou " . Zrovna tak je třeba usilovat o to , abychom vyloučili ~~z naší modlitby~~ všechny do naší modlitby zasahující , parazitní činnosti , abychom se zamyslili a cele soustředili , abychom se také cele obětovali . Opakuji ovšem , že naštěstí není nutné , abychom k tomu dospěli proto , aby naše vnitřní modlitba měla dobrou kvalitu .

Kdo totiž chce , aby se mu podařilo vymýtit roztržitosti a vzrušení , musí více počítat s milostí než s vlastním úsilím . Neméně je dobré znát k tomu účelu některé klasické pravidla a podle nich se řídit :

- Jeden starý autor / tak na okraj trochu nepřítel žen / učil : Roztržitosti při vnitřní modlitbě jsou jako ženy :
- nevěnuj jim pozornost a ony ti dají pokoj .
-
- Bzoutit se nad tím , že jsme byli roztržití , toť jen jiný způsob , jak být roztržitý .
-
- Do záznamníku si zapsat myšlenku , která napačne . To často postačí , že nějaká myšlenka vypačne z mysli :
- například takové telefonické zvolání , na které nemáme zapomenout během dne /
-

- Vybrat si čas nejméně narušovaný roztržitostí . U mnohých to je první hodina dne .
- Je-li duch příliš vzrušený , v takovém případě pomůže napsat svou vnitřní modlitbu na papír .
- S roztržitostí si udělat náměty pro vnitřní modlitbu .

8. A b b a , O t ě e !

Vracím se k námětu posledního mého dopisu ještě předtím, než dostanu odpověď . Dále jsem totiž hledal a pátral v tom , jak si vzpomínáte , co je podstatného ve vnitřní modlitbě . Když jsem přišel k tomu , že to podstatné není v částech , na kterých se podílí tělo nebo rozum nebo cit , uzavřel jsem , že je ve vůli . A to je pravda a není to pravda . Proto vám píši znovu , abych se nevydával v nebezpečí , že bych vás uvedl v omyl . Pravda je to v tom smyslu, že ten , který se modlí , nemůže udělat nic více a nic lépe než ten kon vůle , kterým se k Bohu obrací a oddává se mu . Ovšem modlitba křesťana není jen kon vůle , je také , a to především , konem Boha . A zcela zřejmé jež to , že zásek Boha u modlitby je důležitější . Naznačeno to bylo v mé myšlence , když jsem vám psal : rozuměl jste tomu , když jste to četl ?

Dojímavý biblický výjev velmi poctanivě vysvětluje , co se děje při křesťanské modlitbě . Manoahovi a jeho ženě / Sdc 13, 19 - 20 / se dostalo návštěvy Hospodínova anděla . Za jeho přítomnosti obětovali oběť Hospodinu na oltáři postaveném v polích . Na oltář nakupí dříví , na ně položí kůže a zapálí oheň . V tom anděl vystoupil k nebi, jako by ho byl pozřel oheň .

Křesťanskou modlitbu zaměřuje , vyzvedá tajemná bytost až k všemohoucímu Bohu Otci : Svatý Duch . Velmi zřetelně nám

to obdivuhodné učení vysvětluje svatý Pavel : " Svatý Duch nám přichází na pomoc v naší slabosti . Vždyť my ani nevíme , jak se správně modlit . A tu Duch sám se modlí za nás tak , že my to slovy vyjádřit neumíme " / Řím 8,26 / . Modlitba Ducha v nás přivádí naši vnitřní modlitbu k obdivuhodné velikosti . K Modlitbě přicházíme s unaveným srdcem i duchem a zajímavě mluvíme o ubohostech . Co na tom záleží ! Vždyť Duch ze suchého dřeva dá vyžlehnout živému plameni .

Modlitbu Ducha není možné pojmenout . Jedno slovo však přece jen rozpoznat dovedeme : Abba , Otče ! " Protože jste Boží děti " , píše svatý Pavel , " Bůh vám poslal do srdce Ducha svého Syna , který volá : Abba , Otče ! " / Srv. Řím 8,15 / . Takto podstatou naší modlitby je onen vznět synovské lásky Syna k Otci , který nám Svatý Duch vzbuzuje v duši . Nemůžeme se tedy divit , že naše lidská modlitba je Bohu příjemná .

Pokud jsme ještě učedníky v oblasti vnitřní modlitby , zpravidla si neuvědomujeme modlitbu Svatého Ducha v nás a nepostřehujeme ani ono volání Ducha : Abba , Otče ! , které však přece jen zaznívá v hloubi naší bytosti . Naše dosud ne dobře vychované vnitřní smysly jsou necitlivé k přítomnosti Ducha v nás . Čas od času s vnitřní radostí a čím dále častěji a úměrně k tomu , jak se zjeňuje náš duchovní smysl , něco už z onoho chvění Kristova Ducha už tušíme : " Sám Duch vydává svědectví našemu duchu , že jsme Boží děti / Řím. 8,16 / . Rozumějte tím , že my v sobě objevujeme vznět lásky k Otci , o němž jsme nuceni uznat , že / ten vznět / nevychází z nás . Modlitba je tedy něco zcela jednoduchého . Jen je třeba / obě tato slova jsou těžká smyslem pro osoby duchovní / souhlasit s tím a přilnout k tomu , co se v nás děje . Přitom se modlitbě Svatého Ducha oddejme podobně jako olej v ohnivé lampě plameni , který jej spaluje .

Velmi často nám tajemnou činnost Ducha v nás nic nezjevuje . Ani tehdy nemáme méně s ním stejně cítit a pevně k němu lnout , nýbrž právě tehdy ještě více v ryzí víře a konem vůle , jak jsem se o tom rozlišoval v posledním dopise .

Pro čas , kdy začínáte s vnitřní modlitbou , nemohu vás dost doporučit , abyste prováděl upřesněný a jednotný úkon víry v Duchu Krista , který se bude modlit ve vás . A tak podobně , jak podpisujeme někdy nevyplněný bankovní šek , dáváme mu svůj bezvýhradný souhlas předem .

9 . To už se nemodlím já

Velmi dobře rozumím pocitu , který vás přiměl k tomu , abyste mi napsal :

- Má denní vnitřní modlitba mi připadá přímo směšná . Vůbec
- mi nejde na mysl , že by taková zajímavá modlitba nějakého
- takového stvoření mohla vzbudit zájem u dokonalého a
- nekonečného Boha " .

Hystě si uvědomujete ubohost stvoření a majestát Boha . Je v tom vidět vzácný a podstatný pohled víry a milost jistě mu není cizí . Existuje však ještě jiný pohled víry , a ten právě bych vám chtěl zprostředkovat s tím , abych vám dal vysoký pojem o vaší denní vnitřní modlitbě , která vám se jeví tak ubohá .

Chcete-li , udělejme nejprve krůček zpět . Než budeme mluvit o vaší vnitřní modlitbě , pohovořme si o vnitřní modlitbě Krista . Duchovní spisovatel Bérulle na jedné stránce , která je mi velmi milá , oslavuje jedinečnou povahu modlitby Ježíše Krista :

- Nekonečně klanění hodný Bůh existoval od věčnosti , nenešel
- však ještě nekonečného klanitele . Od věčnosti existoval
- Bůh nekonečné lásky a služby , neměl však ani člověka ani
- služebníka způsobilého k nekonečné lásce a službě . Ježíši,
- ty jsi nyní tím klanitelem , tím člověkem , tím služebníkem
- nekonečným co do moci , vlastnosti , hodnoty , aby své po-
- vinnosti plně dostal a Bohu prokazoval božskou poctu . Ty

- jsi tím člověkem , který miluje , který se klaní a slouží
- nejvyšší velebnosti , jak ona je hodná toho , aby byla
- milována , aby se jí sloužilo a aby byla ctěna .

Tento text vede naše myšlení k Ježíši , který se v noci uchyluje do horského ticha , aby tam dělal na modlitbách , a který především na Kalvarii jako dokonalý klanitel dokonale Boha uctívá .

Zeptáte se mne asi : Ježíšovo uctění Boha a Ježíšova modlitba neučinila zbytečnou modlitbu lidí , když ji byla nahradila s konečnou platností ?

Už hned můžeme odpovědět , že Kristova modlitba daleka toho , že by odstranila lidské modlitby -- všechny ty od počátku světa šepotané modlitby i všechny oběti všech náboženství všech dob , všechny je přitahuje k sobě , přivtěluje si je a nabízí Bohu , a v ní a jí nechává nacházet obdivuhodný smysl a účinnost pro všechny modlitby .

Nasnadě je ovšem odpověď ještě skvělejší . Kristus chce , aby jeho modlitba zaznívala všude na světě od rovníkové buše až k polárním ledovcům , od Dálného východu až na konec Západu . Chce , aby i ten nejprostší křesťan mohl nabídnout mnohem více než váhavá slova a neochrabaně projevované city , aby volně mohl nakládat modlitbou samého Božího Syna . Chce , aby se jí mohli zmocnit všichni lidé a aby ji jako sobě přivlastněnou mohli předkládat Bohu .

A to ještě není řečeno všechno . Ježíš Kristus nechce jenom , aby jeho modlitba byla v našich rukou statkem k našemu volnému ~~použití~~ nakládání s ní , ale chce ji mít do nás implantovanou , do nás vrostlou co nehlouběji až do kořene našeho bytí , až do duše naší duše . Chce , abychom doopravdy mohli opakovat se svatým Pavlem : " Žiji , ale to už nejsem já ...", modlím se , ale to už nejsamotář se nemodlím já , to Kristus se modlí ve mně . Je to Duch Syna , Svätý Duch , který ve mně nechává zaznívat

vplnění dětinně prožívané lásky : Abba , Otče ! Tak modlitba Krista velmi daleko toho , že by nahrazovala modlitbu lidí, obdivuhodně ji zhadnocuje .

Stejně jako se ve velikonoční noci plamen velikonoční svíce pozvolna šíří v temnu kostela celému množství svíček v rukou věřících , tak i Kristus křtem postupně získává lidi po celém světě a nechává jim v duších z jejich duší vyvěstávat jeho synovské modlitbě .

Ve všech pokřtěných Otec vidí svého Syna a v jejich modlitbě , i když nám někdy může připadat smyšlně nemožná , rozumí coby modlitbě svého Syna .

Henri Caffarel .

10 Kristus se modlí ve mně .

Než na začátku své vnitřní modlitby proveďte úkon víry v tajemnou přítomnost Krista ve vás , o níž nás ujišťuje Písmo : " Poznáte , že já jsem ve svého Otce a vy ve mně jako já ve vás " / Jn 14 , 20 / ; " Kristus vírou přebývá ve vašem srdci " / ev. Ef 3,17 / .

Žije-li Kristus ve vás , modlí se ve vás , neboť pro Krista žít znamená modlit se . Spojte se s ním , chopte se jeho modlitby , přivlastněte si ji . Nebo spíše -- neboť výrazy , kterými právě poukázal zdůrazňují přespříliš činnost vaši -- , nechte , ať vás jeho modlitba popadne , uchvátí , zaplaví , povznese a přitáhne k Otci . Neslibuji vám , že ji budete vnímat , jen po

vás chci, abyste tomu uvěřili a při vnitřní modlitbě abyste k němu úplně přilnuli anebo své přilnutí k němu obnovili . Postupte mu své místo , celé místo . Ať se může zmocnit všech vláček vaší bytosti , jako oheň proniká dřevo a rozžhaví je .

Modlit se to znamená vyhovět žádosti , kterou se Kristus na nás obrací : " Propájmě mi svůj rozum , své srdce , celou svou bytost , všechno , co je v člověku schopné stát se modlitbou , abych v tobě mohl nechat vyvstat velké chvále Otci . Přišel jsem snad pro něco jiného než , abych zažehl oheň na zemi , a ten oheň se postupně šířil a v suché stromy v lese aby se staly živými pochoďnými ? Ten oheň je má modlitba . Chtěj se stát tím ohněm " .

Kristus je přítomen u zlatičkého křtěnce jako u velikého mystika . Ovšem život Krista není u jednoho i u druhého na stejném stupni vývoje . Jestli v duši novokřtěnce už kmitá modlitba Krista , je v něm přece jenoz v zárodku , zárodku ohně . Kristova modlitba po celou dobu života a v míře odpovídající spolupráci roste a mohutní , až se znenáhla zmocní celé bytosti křesťana .

Naše spolupráce záleží nejprve v tom , že svým naprosto celým chtěním se přimykáme k modlitbě Krista v nás . Dobře si však všimněte velmi významného smyslu slova p ř i l n o u t : to nijak neoznačuje nějaký molový akord , nějaké jen přitakání koncem rtů . To je na naprosto úplný dar sebe po způsobu polena vydaného ohni , aby se i ono stalo ohněm . Naše spolupráce záleží také v tom , že s vynaložením všech sil našeho rozumu pátráme po tom , z čeho se skládá Kristova modlitba v nás , z jakých složek : chvály , díkyčinění , obětí , přímlov a že je dokonaleji přijímáme za své . -- Chtěl jste po mně nápěty k rozjímání . Opravdu neznám lepší .

Člověk dlouho nepostřehuje Kristovu modlitbu v něm , kterou mu zaručuje víra . Lépe jí rozumět mu uskočňuje rozjímání . Přece ovšem přijde jednou den / -- a to nemusí být nutně během

vnitřní modlitby -- , kdy ji v duši objeví . To se pak odmlčí, bojí se ji zaplašit asi tak nějak , jak se bojíme zaplašit ptáčka , který si nám usedl na okenní okraj okna . Pak si náhle uvědomí , že zmizela , ani neví jak , asi ve zlomku času jeho nepozornosti . A je smutný . Bylo to tak nádherné , když ta modlitbu našel uvnitř sebe . Tolik doufal , že ji snad zase najde v něm přítomnou , ráno po probuzení a ve dne , když přeruší práci . Ať jen se tím netrápí : Křestová modlitba je v něm stále , i když to nepostřehuje . Vrátit se k ní může vírou . Především však ať se v čase vnitřní modlitby nezabývá úsilím o přivolení oné zkušenosti . Bohu by tím neprokezoval čest , kdyby se pouštěl do modlitby pro Boží dary a nikoli pro Boha samotného . Pán by se nám podle svého přislíbení / Jn 14,21 / zjevil častěji , kdybychom nebyli tak marně chtivi jeho darů a kdybychom k modlitbě šli pro něho samotného . Milosti postřehnutí modlitby Krista v nás se nám beze vší pochyby dostane znovu . Snad se ochočí a neunikne nám -- ani předtím než se zřekneme toho , že bychom položili ruku na plachého ptáčka .

Když se duše zbaví všeho , když odumře sama sobě , pak pocítí to , co svatý Ignác Antiočský vyjádřil nezapomenutelnými slovy v dopise Řimanům , když napsal navečer svého dlouhého apoštolského života na lodi , která ho vezla na mučednickou smrt :

- Věšně jsou ve mně ukřižovány a ve mně už není nic , co by
- toužilo po českolí zde na světě .
- 4- Avšak uvnitř me zrudí živá voda : P o j ě k O t c i .

Henri Caffarel

11 Milovaný O t ě e

" Bůh vám poslal do srdce Ducha svého Syna , a ten volá : Abba , Otče ! " / Gal 4,6 /. Chceme-li mluvit o křesťanské modlitbě , vždycky se musíme vrátit k tomuto veršíku z listu ke Galatským , který vymezuje skrytou povahu křesťanské modlitby . Ten veršík ovšem je třeba přečíst dobře a nepřejít jen tak povrchně to slovo , které je v něm podstatné . Jestliže Pavel uznal za vhodné v řeckém textu uchovat aramejské slovo : abba , zasluhuje to naši pozornost . Jistě by tak nebyl učinil , kdyby se domníval , že řecký výraz *πάτερ* překládá to aramejské slovo zcela přesně .

Přibližně stejně píše v listu Římanům /8,15 / : " dostali jste však ducha synů přijatých ze vlastní , a proto můžeme volat " Abba , Otče " . Totéž vyjádření nacházíme u svatého Marka . V čase nepředstavitelné Kristovy sklíčenosti v Getsemani Otec mu vstupuje na rty ve slovech : " Abba , Otče , tobě je všechno možné : odejmi tento kalich ode mne " / Mk 14,36 / .

Vykladatelé , a z nich i ti největší , z užití toho slova u Pavla a Marka uzavírají , že prvotní společenství chovalo to slovo ve velmi zbožné úctě . Společenství nemělo pozůstatky po Kristu , mělo však mnohem více . Mělo po něm ten slovní výraz , který mu při jeho rozmluvě s Bohem vytryskl ze srdce : Abba !

Prvními křesťany bylo milé používat to *slůvko* oslovení v mateřštině Ježíše Krista , když mluvili s Otcem .

Ono to však u nich nebyla jen potřeba srdce . Jejich slovník neměl totiž takový slovní výraz , který by mohl vyjádřit přesný výrazový odstín slova *אבא* , které je vlastně zřetelnou užívanou především aramejskými dětmi při styku s otcem . Tak volával Ježíšek , když se otec Josef vracel z práce domů : *אבא* , *אבא* ! ... A truhlář Josef svými mocnými pažemi radostně ho vyzvedával k sobě a něžně ho líbal . / Poznámka překladatele : Ve

francouzštině se abba rovná jen takovému "milovaný otče". Nemají totiž slova tak citově přibarvená jako čeština: tatínku, tatíčku, taťko I Němci znali češtiny, taková Sudetáci, i ve svém novém domově při německém hovoru oslovují milovanou Mutter českým "mamička", protože ani němčina nemá tak citově krásné oslovení jako čeština /.

Chápete nyní, proč to slovo bylo tak drahé prvotní Církvi? Apoštolové a učedníci nasměrně byli dojeti, když slyšeli, jak toho oslovení užívá Kristus při modlitbě k "Pánu nebes a země" / Mk 14,36 /. Který pak Žid by si byl tehdy dovolil tak oslovit Boha, , před jehož svatostí se chvěli sarafové a proroci? Stalo se, že ho nazvali " náš Otče " / a b i n u hebrejský, a b u n a n aramejsky /anebo fidčeji a slavnostněji " O t ě e " / ebi / , nikdy však vůbec nikdo by nepoužil slova tak prostého a plného důvěry, jako je slovo a b b a .

Pro Krista to byl způsob, jak vyjádřit a potvrdit jeho božské synovství, že použil ~~toho~~ oslovení a b b a , když se obrátil k Bohu .

Tu dětinnou a důvěřivou důvěrnost si Kristus nevyhradil jako nějaké své výhradní právo, ale učil jí své učedníky . Svaty Lukáš a svatý Matouš nám ve svém Evangelii podávají každý ~~přesvědčivě~~ po svém znění modlitby " Otče náš " . U Lukáše je kratší, u Matouše obsáhlejší a slavnostní . Obecně se má za to, že Lukáš uvádí původní znění, to znění, jakému učil sám Ježíš . Začíná takto : " Otče, ať je posvěceno tvé jméno . Ať přijde tvé království . Máš chléb nám / 11,2 / . Vykladatelé Písma myslí, že první slovo modlitby bylo : Abba, t a t í n k u " . Také učedníci se mohou obracet na Boha stejně jako jejich Mistr s dětinnou láskou . Opravdu je to velmi veliké zjevení, jaké světu přináší Ježíš : ti, kteří v Něj věří, jsou Boží děti . A to nejen ve smyslu nějakého obrazného vyjádření v přeneseném významu, nýbrž skutečně . Neboť je " zplodil Bůh " , " jsou zrozeni z Boha " , " mají účast na jeho přirozenosti " .

Jak úžasné je to zjevení ! První křesťané nemohli Boha oslovit " tatíčku ! " , aby jim přitom srdce neposkočilo radostí . A my ?

Tomu , kdo se modlí takto , tomu Bůh říká na oplátku stejně jako Ježíši : " Ty jsi můj milý syn " .

A Ježíš učinil více než , že své učil slovy , jaké mají prožívat , když se modlí . V letnicový den posílá Svátého Ducha , který v hloubi srdce každého člověka šepotá : Abba ! Kdybychom dovedli žít ve svém vlastním nitru , ani bychom jeho hlas nerozpoznali . Musíme si uvědomit , že dopisovatelé svatého Pavla byli asi citlivější na vnučení Svátého Ducha . Apoštol skutečně neváhal jim napsat , když jim chtěl připomenout , že jsou Božími dětmi / podává poněkud volně / : Není-liž pravda , že vás při rozjímání k oslovení tryská z hlubin vašeho vědomí slovo : A b b a . Ať vás to neudivuje : obdrželi jste Svátého Ducha , a to přece víte , že Svatý Duch je Duch Syna . Duch Syna vzbuzuje u vás v city Syna a na vaše rty nechá vstoupit oslovení samotného Krista : Abba , tatíčku ! Můžete si přát lepší důkaz pro vaše božské příbuzenství ?

Snad proto , že se někdo obával , aby se nezvrhla taková dětinná důvěrnost křesťana , svatý Matouš uvedl ve svém znění Otčenáše dodatek / : ".... , který jsi na nebesích " . Tak se můžeme vyhnout nebezpečí , že bychom jednali s Bohem jako se sobě rovným , jako s otci na této zemi , a zapomínali na jeho svrchovanou velikost . Ono upřesnění nijak však není ^{vzbídkou} ~~potřebné~~ - k tomu , abychom se nějak uvrhli ve své dětinné důvěře , nýbrž spíše slouží k tomu , aby nám dále pochopit ~~o~~ obdivuhodnou skutečnost : jsme zváni k tomu , abychom se obraceli k Bohu , který je nepřístupný , nepochopitelný , svatý , věčný , všemohoucí , s něžností malého dítěte oslovením : t a t í č k u - a b b a !

12 Vnitřní modlitba hříšníka .

Neskrývám se s tím , že mě Váš dopis rozrušil . Píšete mi , že jsem snad ve svých hovorech o vnitřní modlitbě zapomněl na hříšníky . Opakuji Vaše slova : " Asi proto , že je nepovažujete za hodné toho , aby ji praktikovali " . Bůh mě uchovej takového farizejismu . Jako sám hříšník , obracím se ke svým hříšným bratřím s tím , abych je pozval k obrácení . A tím obrácením je vnitřní modlitba . Opravdu myslím jen na ně , na hříšníky .

Nicméně jsem přemýšlel o tom , jakým způsobem vnitřní modlitbu předložit . Abych se vyhnul mýlce , jejíž ozvěna přišla od Vás , jeví se mi zvlášť potřebné častěji se dovolávat podobenství o " marnotratném synu " . Trápen hladem ubohý hoch si jednou řekl : " Vrátím se k otci " . A otec , který každý den chodil na místo , ze kterého bylo možno přehlédnout cestu , a když ho spatří " běží mu naproti " , " vrhne se mu kolem krku " a " něžně ho políbí " .

Vnitřní modlitba je právě to : výsadní čas pro to , abychom si uvědomili svou bídu , abychom se od té své bídy odvrátili a obrátili se k Bohu . Dále je vnitřní modlitba místem setkání mezi Otcem a dítětem , je objetím milosrdenství a bídy , je radostnou slavností na oslavu shledání .

Pochopěe : to dítě se neočistí samo a neposvětit se samo , aby pak čisté a posvěcené šlo za otcem . A teď uvažte : K otci se blíží dítě nečisté a oblečené v odpuzujících hadrech . Očistí je otcovské odpuštění , přemění je , obleče je do svátečního oděvu . A mluvme nyní neobrazně : očistění a posvěcení hříšníka není záležitostí člověka , ale je to dílo Boha . -- " O Bože , stvoř ve mně čisté srdce " . Je to dar od Boha , dar daný zdarma , který si člověk nezaslouží a který se mu uděluje , když se odváží v něj věřit . A to právě je velké v očích Hospodina : aby člověk měl tak vysoký pojem o svém Bohu , že nebude váhat věřit v milosrdenství . A přeměně to to je tak závažné v očích Hospodina : že staršího syna pohoršuje milosrdenství . A

že v tom vidí jen nedostatek vážnosti a urážku spravedlnosti .

Pokolení farizejů nepochopí nikdy . Pro ně se člověk posvěcuje sám svou vlastní silou a svými morálními činy . Ten se potom postaví před Boha a podle svého způsobu myšlení se považuje za hodného jednat s Bohem a být mu důvěrným přítelem . Naproti tomu ve shromáždění svatých " je větší radost nad jedním hříšníkem , který činí pokání , než nad devadesátidevíti spravedlivými , kteří pokání nepotřebují " : shromáždění zasne při podívané na mlosgardenství vycházející z božského srdce pokaždé , když k němu přijde důvěrou naplněný hříšník a odvahou věřit v " Boží bláznovství " .

" Staň se objemem a já tě naplním přívalem " , řekl , mám-li dobrou paměť , náš Pán svatý Kateřině Sienské . Přicházel se svou bídou , aby ji zaplavilo mlosgardenství , taková je vnitřní modlitba hříšníka , modlitba naše , modlitba nás všech , neboť , jak praví svatý Jan , " kdo o sobě tvrdí , že hřích nemá , je lhář " .

Henri Caffarel .

13 " Modlil jsem se za tebe " .

Bojím se vám napsat . S některými nesnáze se nedá dělat moc víc než se modlit a mlčet : i ta nejmenší rada může způsobit více zla než dobra . Ono je tak snadné udělovat rady

Omezím se tedy na to , že přepíši to , co mi o sobě sdělil jeden starý misionář , který měl za sebou více než těch čtyřicet roků života v buši .

Odpočíval tehdy po dobu několika měsíců na statku svého bratra v pohoří Haut-Jura . Při našich procházkách v oné prosté a krásné krajině s pastvinami a jedlovými lesy vyprávěl mi s obdivuhodným zanícením o svých vzpomínkách obyvatele buše , které se poslouchaly jako napínavý ~~řád~~ dobrodružný román . Při vyprávění jednou náhle zvažněl , když si ve vzpomínkách vyvolal epizodu ze svého života , o které by pravděpodobně nebyl mluvil , kdybych se ho přímo nezeptal na to , jaké místo zaujímá vnitřní modlitba v životě misionáře :

- Byl jsem šest měsíců v misiích , když tu se mne náhle zmocnil příliv silného pokušení jako na břehu moře opuštěné loďky . Příliv se jí zmocnil neodolatelně , nadzvedával ji, odhazoval ji a zase zbral Pokoušel jsem se o modlitbu , ale nedařila se mi : zoufalé dítě chce přijít za Otcem a ne může .

- Nevím jak ani proč , ale po více dnech vyčerpávajícího zápasu modlitba ze mne doslova unikla ~~jako~~ tak náhle jako , když koroptev vyletí z křoví . Volal jsem k Ježíši Kristu : " Vidíš , že už se nemohu modlit . Teď je řada na tobě . Modli se místo mne , modli se za mne " .

- Snad ihned nato se u mne rozhostil klid . Ani uvěřit jsem tomu nemohl . Nejprve jsem to bral jako nějaké utišení , které předchází dtoku ještě zbesilejšímu . Potom se u mne prosadila jistota , že jsem byl vyslyšen, že mi Kristus řekl, jako Petrovi, velmi důvěru vzbuzující slovo :

- "Já jsem za tebe prosil , aby tvá víra neochabla . A ty jednou , až budeš utvrzen ve víře , posiluj své bratry " . Zajiště , v dalším životě jsem prožil jiné hodiny pokušení, nikdy však už onen úzkost působící pocit , že jsem obětí hrozného a všemocného bouře .

- Slova nemohou vyjádřit intenzitu té zkušenosti . Myslel jsem , že se mi nepodaří vystihnout výkřik mé duše ke Kristu , co v tom výkřiku bylo tak samovolného , prudkého, a , měl bych říct , rozkazovačného : " Tak přece už se za mne modli ! " .

- Kdybyste věděli , jak je to rozdílné mezi tím , když se
 - jen z knih naučíme , že Kristus se modlí za všechny lidi,
 - a šel tím , když tak nějak úplně a náhle sám ve své bezna-
 - dělné situaci objevíte , že On je tu , ten někdo skutečný,
 - který vedle mne tu a na tomto místě nahrazuje mou nedosta-
 - tečnou modlitbu ! On - milovaný Syn Otce se modlí za
 - mne a osobně prostředkuje u Otce mezi mím a mnou !
-
- " Modlil jsem se za tebe " . - V nejhorších chvílích mého
 - života mi stačilo , když jsem si v myslí vyvolal ta slova
 - a hned jsem znovu našel klid až do dne své duše .

Henri Caffarel .

14 Vnitřní modlitby pouštní povahy.

Jarmila má čtrnáct let . Její matka jí velmi záhy naučila ji naučila konat vnitřní modlitbu a ona se jí věnovala každý den deset minut nebo čtvrt hodiny . Minulou neděli se mi celá bezradná a přímo vyvedená z míry svěřila se svým trápením :
 " Už týden při vnitřní modlitbě nenacházím Ježíšovu přítomnost."

Milá Jarmilo ,

myslím , že teď už jste asi spokojená , když jste obdržela mé písemné rady , které jsem vám poslal předevčírem , a to obzvláště v tom případě , že jste ve své vnitřní modlitbě nenašla dosud přítomnost Krista . Kristus vám po měsíce daroval svou přítomnost , a bylo to dobré . Teď , když vám ten pocit odňal , celá jste z toho zmatená . Já vás chápu . Buďte klidná , . Nezneuvujte se zbytečným hledáním důvodu té záhry . Nepospíchejte s myšlenkou na to ,

že chyba je ve vás . Spíše usilujte o to , abyste právě to , co je pro vás zkouška , snášela velkomyslně , , s dobrou náladou a velmi trpělivě . Poněkud budete objevovat , jak ty vaše zdánlivě neplodné vnitřní modlitby jsou vám velmi prospěšné . I na vás se pravdivě projeví Kristovo slovo : " Je pro vás užitečné , abych odešel " .

Z Vašeho pobytu na poušti , kde nic neroste , kde se s nikým nesetkáte , vaše víra vyjde čistší a silnější . Pokud vás Pán nechal zhlédnout svou přítomnost a lásku , bylo velmi snadné lnout k němu tak nějak , jako bylo apoštolům , když se jejich Mistr objevil mezi nimi . Jestli vás však nepřichází na pomoc nic cititelného , vaše víra se musí sama upevnit a utvrdit . Jen se vzpomenejte na to , co řekl Ježíš Tomášovi : " Blahoslavení ti , kteří neviděli a uvěřili . Během svých pouštních vnitřních modliteb se tedy snažte o to , že klidně a pokojně budete věřit tomu , že Ježíš je s vámi a že svou dcerušku miluje velmi velkou láskou . Nic ho neoslaví více než taková neochvějná víra .

Za takových nesnadných vnitřních modliteb váš vnitřní život získá jiný značný užitek . Od doby , kdy žijete v internátě , jestlipek se nezvětšuje vaše touha setkat se s rodiči a sourozenci postupně , jak mijejí dny ? A váš návrat domů není-li pak tím radostnější , čím více jste po něm toužila ? Rovněž tak se zintenzivní ve vašich vnitřních modlitbách , které vám nepřinášejí štěstí , touha setkat se s Kristem a více postoupit v lásce k němu . A to je právě to podstatné , neboť zesílená touha vám vyhloubí místo v duši a tak budete moci životu s Kristem nabídnout místo neskonale větší . Jeho milosti se vám dostane mnohem bohatěji , čím budete prázdnější a chtvější . A ta k vaše chtivost je ctnost naděje .

Třetí užitek : jako kov v ohni , tak se čistí vaše láska ke Kristu v oněch vnitřních modlitbách , které se podobají očištění . Nevěřila jste si , že často se pouštíte do vnitřní ^{sv} ~~duševní~~ ~~duševní~~

modlitby s velkou tužbou znovu v ní najít radost , jakou jste při ní měla den předtím ? Je to důkaz toho , že se do ní nedáváte jediné proto , abyste se líbila Bohu , nýbrž také z lásky k sobě . Když to u sebe postřehnete , jako první měla byste říci Pánu : " Abych se zbavila té staré lásky k sobě , abych napříště konala vnitřní modlitbu ne pro radost , kterou mi přináší , nýbrž jediné pro tvou slávu , prosím tě , zbav mě radosti při ní na tak dlouho , jak toho bude zapotřebí " . A když nezískáme náškok dovedeme alespoň , když už jsou nám radosti z vnitřní modlitby odpírány , souhlasit s tím pokojně a trpělivě . Především se nepodobejte těm , kteří jsou po celý čas své vnitřní modlitby jakoby na čekání , jestli se jim vrátí jejich radost . Takoví mě přivádějí na myšlenku , že jsou jako děti o vánoční noci . Ty spí jen na jedno oko a druhým dávají pozor , jestli se jim ve střešních oblozích objeví hračky . Doufám , že i vy jednou dospějete k tomu , že se svou vnitřní modlitbou budete velmi spokojeni , i když nebude provázena radostí . To pak budete vědět , že Ježíše milujete o něco více než sebe .

Neměl jsem pravdu , Jernilo , když jsem vám řekl , že vaše pouštní vnitřní modlitby jsou velmi užitečné ? V nich se očisťují a zdokonalují tři veliké ctnosti : víra , naděje a láska . A to jsou právě ty ctnosti , které nás uvádějí do styku s Bohem a zasvěcují nás do jeho vnitřního života .

Henri Caffarel .

15 " Pohléděl na něj a zamiloval
si ho " .

Evangelia se vícekrát zmiňují o Kristových pohledech . Ondřej představuje Ježíšovi svého bratra Šimona : Ježíš "na něj pohlédl s láskou " / Jan 1 , 12 / .

Petr právě zapřel svého Mistra:
" Pán se obrátil a pohleděl na
Petra " / Luk. 22,61 / .

Nějaký ctnostný člověk se ptá
Krista na cestu do věčného ži-
vota : " Ježíš na něj pohleděl
a zamiloval si ho " . Říká to
svatý Marek / 10,21 / , který má
dar vyjadřovat se krátce a pod-
manivě .

Láska, pohled jdou ruku v ruce . Je třeba pohlížet ,
abychom milovali , ale také milovat , abychom hleděli oprav-
dově . " Jen srdcem vidíme dobře " .

Nic lásku neučiní zjevnou lépe než pohled . Osoba ,
na kterou se upře pohled lásky se v něm nemylí . Celá její
bytost -- a to mluvím o nitru té bytosti , o jejím skrytém
já -- se přibouzí , chvěje , plní nadšením , napřimuje a žije
šokem z pohledu lásky . Vyvstává v ní život nový , neznámý ,
zanícený , prudký : p o h l e d l á s k y v z b u z u -
j e l á s k u .

V pohledu lásky někoho na nás není nejúžasnější je-
nom to , že v tom pohledu objevujeme duši a lásku toho druhého,
nýbrž také to , co se v něm dovídáme o sobě . Pohled lásky je
totiž takové " z r e c a d l o z o b r a z u j í c í n á s ,
j a k j s m e v i d ě n i " . Toto poněkud dlouhé slovo
vytvořil velmi šťastně L n z a d e l V a s t o .

Zatímco jsou pohledy , v nichž se vidíme jako něco
bezvýznamného , zanedbatelného , v pohledu lásky se objevuje-
me jako hodní lásky v plném smyslu slova : jako schopní
vyvolat lásku v srdci druhého . Takové zrcadlo nás informuje
o nás s^omých nikoli po způsobu zrcadla neživého , chladně ne-
citného , nýbrž podle radostí , obdivného nadšení , lásky,
citového vzplanutí vzbuzeného v té bytosti při pohledu na na-
še hluboké já . A to nám zjevuje pohled lásky ..

Velmi je to dojemné , když ~~jsme~~ o sobě objevíme , že jsme hodni být milováni , schopni bý dát vzplanout lásce v srdci jiného , jak bychom dali vytrysknout pramenu . Jak pak nebýt spokojen sám se sebou ? Láska , ocenění , vážnost , úcta k sobě , takové dosud nepoznané city , až dosud přinejmenším ani matně se nerýsující -- a velmi často -- pokřivené -- v nás vyvstávají a způsobují , že si náhle uvědomujeme svou důstojnost . A napříště víme , že máme důvod svého života v tom , že žijeme pro druhého .

Je však ještě něco obdivuhodnějšího . Když pohled lásky je pohledem křesťana , který ve světle Krista rozeznává v našem skrytém j a , v naší duši Božího dítěte n a š e v ě č n ě j m ě n o -- to jedno , které Bůh vyslovil od věčnosti a ve kterém jsme se narodili v jeho božském myšlení dříve ještě , než nám dal vatoupat do života -- ten pohled ~~jsme~~ křesťana má to převratně varuující , že je cele průzračný samému pohledu Boha na nás , a jím objevujeme , jakou láskou nás miluje Bůh .

Pevně jsem přesvědčen , že Bůh by se velmi rád setkal s takovým pohledem alespoň jednou za její život .

Ovšem ani ti , kteří milují nejvíce , nemohou stále zůstávat v " aktu milování " . Jejich pohledy lásky -- a to mluvím především o pohledu duše -- jsou momenty výsadní a střídavé . Když se jedná o Boha , můžeme si být jisti tím , že Bůh je stále v aktu milování , a že ten jeho akt , ta žhnoucí pozornost , je přítomnost jeho lásky v duši . Ano , Bůh má zalíbení v duši svého dítěte , jakkoli se to může jevit udivující , neboť v ní se jeho pohled setkává s tím , co je víc než ona : setkává se s v ě č n ý m j a š e m , které je jménem jeho . A pohled lásky Boha je mnohem více než každý pohled lidský , je účinný : tvoří svatost , sděluje božský život .

A k tomu , aby způsobil účinky , je třeba ještě , aby ho duše přijala tím , že se pro něj otevře až do těch největších svých hloubek aktem víry . té víry člověka , který rozpoznává lásku Boha , lásku činnou , lásku v aktu . A bude-li ta víra vroucí a nepřerušovaná , Boží pohled lásky na duši nepřestane dávat jí růst ve

ve svatosti jako slunce dává dozrát ke žnám .

Modlit se je uvědomovat si Boží pohled lásky , znamená vírou se otevírat jeho činnosti stvořitelské , obnovující , zbožšťující , blažící . To pak v duši vyvstává Boží láska --
c h a r i t a .

Abychom se modlili dobře , k tomu je třeba věřit na onen Boží pohled na nás .

Henri Caffarel .

16 D o p i s t o m u , k t e r ý s i m y s l í ,
 ž e / z / i / v / o / z / n e n í h o d e n ž i v o t a m o d l i t b y

Abych mohl poradit jako rádce znalý věci , doptával jsem se jedné vdovy na vývoj jejího ~~životu~~ duchovního života . Řekla mi : " Za svůj vnitřní život dlužím Sergejevi / manželovi / . Přesněji řečeno za jeho postoj ke mně během málo slavného období mého manželského života . Byla jsem pět let vdaná , měla jsem s ním dvě děti , a byla jsem mu nevěrná . Přesto jsem ho měla ráda . Protože jsem mu jeho štěstí nechtěla poničit , velmi jsem bděla nad tím , aby mě v ničem nemohl ani podezřívat .

Jeho láska ke mně byla mimořádné kvality a prohlubovala se ze dne na den . Za jednoho společně stráveného večera -- vzpomínám si na to velmi dobře , jako by to bylo včera -- vyjádřil mi slovy , která mě zasáhla do srdce , svou lásku a úctu , svůj obdiv . To už bylo pro mne přespříliš . Uniklo mi : " Kdybys

tak věděl ! " - " Já vím " , odpověděl . Jeho slova mě přivedla k výbuchu rozhořčení tak silného jako nespravedlivého : " Copak se mnou hraješ tak hroznou komedii ? Jedno nebo druhé: buď netrpíš tím , o čem víš , a to je důkaz , že mě nemiluješ , anebo jsi rozrušený a tvůj klid je jenom lež a přetvářka ! " Byla jsem celá bez sebe , byla jsem útočná , vysmívala jsem se mu , dělala jsem všechno , abych ho ranila . On vyčkal až bouřka utichne . Potom klidně , vážně , něžně řekl : " Chápej , šest měsíců jsem velice trpěl . Ovšem mé utrpení bylo pro mne snesitelné , neboť mne neničilo . zatímco tebe tvé zlo ničilo , to zlo , které je nesnesitelné pro mou lásku . Jasně jsem viděl , co mám dělat , a bylo to jediné , co jsem dělat mohl : milovat tě ještě více než dříve , abys se vzkřísila k lásce , a ta láska pak už zcela nová aby v tobě nejen spálila tvé zlo ve svém plameni , ale aby v tobě také ^{stvořila} nové čistotu novou a krásu zářící více než kdy jindy . " Ať skutečně , Sergejova láska okamžitě udělala ze mne to nové stvoření . "

Důvěrné sdělení té ženy mi umožnilo lépe pochopit , co je opavdové odpuštění . Taková nějaká povýšenecké odpuštění/pš plodivají odpor , rezervovaná skličují a odpuštění bez lásky nedovedou osvobodit ani spasit . Jedině odpuštění opravdové , ovoce to velmi čisté lásky , může dát vytrysknout živému prameni v srdci nevěřícího , obrodit toho , který se prohřešil proti lásce , a znovu ho zrodit pro lásku .

Mohu doufat , že vám snad připomínka vzdálené vzpomínky pomůže pochopit , co Bůh čeká od vás ? " Necítím se hoden modlitby " , napsal jste mně . No , ale , kdy se budete modlit ? Až se vám podaří oprostít se od hříchu , zbavit se každé poskvrny a každé nedokonalosti ? To byste zapomněl , že očistit, ~~váš/měšs/~~ přeměnit , posvětit vás může jediné Kristova láska . Víste toho , abyste před ní prchl , ukažte jeho pohledu svou duši hříšníka ve vnitřní modlitbě . Uvidíte , že pro Boha odpouštět znamená milovat , milovat láskou takovou , kterou by v temnu a nečistotě duše vyvstala láska úplně nová , taková , která duši nejen očistí a nejen zrodí znovu , ale dá jí vystoupit k dokonalosti zcela nové . Pomyslete na pohled ~~Žáná~~ Kriste na Petra , který ho právě

~~žít~~ zapřel Myslíte si snad , že to byl pohled vyjadřující výtky a hněv ? Byl mnohem strážnější . Byl to pohled lásky , lásky silnější , lásky vyjadřující náhu víc jak jindy srdečnější , vroucnější , pávabnější . Petr pohledu Pána neodolal . Ten pohled mu rve srdce a on vylévá srdce božské i sladké . Současně ve sdruženém působení Krista a Kristova Duha nová láska se v něm plně zmocňuje jeho bytosti , a to tak dobře , že nedlouho po zapření Mistra se bez zaváhání odváží tvrdit k Kristu : " Ty víš , že tě miluji " od onoho večera opravdově . A Petr nelže . Ta jeho nová láska , které v něm dal vytrysknout pohled jeho Mistra , přitáhne ho až k daru Života na kříži po Životě , ve kterém nešetřil sil při kázání zástupům o lásce , kterou nás miluje Bůh .

Henri Caffarel .

17 V domě Pána .

Štěpán a Sylvie , bezdětný manželský pár , jeden i druhý lékaři , přišli mě navštívit předtím , než odjedou do dalekého Zepedákova , kde se budou sami ještě se dvěma misionáři věnovat křesťanství zcela novému . Dobře vědí , že to tam bude tvrdé a že se budou musit velice modlit , aby to tam vydrželi . Proto mě požádali , abych jim ještě naposledy promluvil o vnitřní modlitbě a dal jim základní radu . Když ode mne odcházeli , naléhali na to , abych na jejich úmysl uveřejnil to , co jsem jim pověděl .

Drazí přátelé ,

po celá staletí po žudejských cestách a stezkách vícekrát do roka bývalo možno vidět nekonečné řady mužů , žen a dětí , jak jdou v různých skupinách za sebou směrem do Jeruzaléma .

Stráně v žudejských horách nejsou snadno schádné , stinných míst je jen pořádku a slunce pálí nelítostně . Zbožné Židy nic však neodstraší od jejich cesty na svatou horu .

Známe city , které je vedly a které je posilovaly jejich odvahu . Jejich ozvěnu nacházíme i v mnohých žalmových zpěvech , které poutníci zpívali cestou . Byly to jejich poutní písně :

- Jak milý je tvůj příbytek , Hospodine zástupů !
- Touží, ba ba přahne má duše po Hospodinových síních ,
- mé srdce i mé tělo s jásotem tíhnou k živému Bohu :
- ≠ Věru , lepší je den v tvých nádvořích než jinde tisíc:
- raději budu stát na prahu domu svého Boha
- než přebývat ve stanech bezbožníků / Ž 84 / .
- Zaradoval jsem se , když mi řekli :
- Půjďme do domu Hospodina / Ž 122 / .

Po návratu z poutí domů vědycky se v hodinu modlitby , ať už doma nebo při práci na poli , otočili směrem k Jeruzalému a chválili Hospodina .

Tak vášnivá láska k jejich hlavnímu městu , taková úcta k jejich Chrámu , taková věrnost po dlouhá staletí mají jen jedno vysvětlení : Jeruzalém byl více než hlavní město království , bylo to město Pána . Chrám byl místem jeho sídla , kde ho našli vědycky s jistotou .

Nalézt Boha , setkat se s ním , ta základní touha každého nábožného člověka , periodicky přiváděla na pout zástupy věřících . Všichni hledali Boha . Žalmy nám o nich mluví , jak byli horliví .

A přišel Kristus . Ukazuje svou lásku k Jeruzalému jakož i úctu k domu Otce , současně však prohlašuje , že Šalomounův chrám ztratil svůj význam a že zmizí . V hodinu jeho smrti na kříži opona u svatyně se roztrhla , jako by to mělo naznačit , že chrám svému účelu už neslouží .. Nahradí jej chrám nový , nehynoucí , " znovu postavený ve třech dnech " . Chrám jeho Těla , jeho Mystického Těla . Tam a jenom tam napříště najdou lidé Boha .

Ten pak , který do toho chrámu vstoupí , sám se stane obydlím Boha . Tím nás ujistil Ježíš : " Miluje-li mě kdo , bude zachovávat mé slovo , a můj Otec ho bude milovat . Přijdeme k němu a učiníme si z něho příbytek " / Jn 14,23 / .

To zjevení překvapuje . Že by Bůh opustil Šalomounův chrám , aby přebýval v duši svých věřících ? Ano . Svatý Pavel to říká výslovně : " Nevíte , že jste Boží chrám " ? / 1 Kor. 3,16 / . -- " My jsme chrám živého Boha " / 2 Kor 6,16 / . A slovní výraz chrám , který v nás nic velice nevyvolává , pod perem Apoštola , vychovaného v úctě a lásce k jeruzalémskému chrámu , nabírá plný svůj smysl . Ostatně si pamatujte , že v daných textech slovo chrám znamená vždy tu velesvatyni , která jakož střed chrámu je místem Boží přítomnosti .

Tak tedy Bůh je v nás , v samém jádru naší bytosti . Je přítomný , živý , milující , činný . Tam nás volá . Tam nás čeká , aby se s námi spojil .

Bůh tam je , ale my tam nejsme . Náš život míjí vně nás samých nebo aspoň v okolí naší bytosti v pásmu vjemů vzrušení , představ , obrazivosti , výměny názorů v hlučícím a neklidném předměstí duše . A szane-li se , že myslíme na Boha , že toužíme s ním se setkat , my vystupujeme sami ze sebe a hledáme ho mimo nás , zatímco on je právě uvnitř nás . Nez náme cestičky naší duše , které by nás dovedly do podzemí osvětlené krypty , kde sídlí Bůh . Anebo , známe-li je , schází nám ta odvaha , která poháněla horlivé Židy na cestách do Svatého Města . Že by snad cesta do středu naší bytosti byla krušnější než cesta do Jeruzaléma ?

Vnitřní modlitba znamená opustit rušnou okrajovou čtvrt naší bytosti, o které jsem aluvil, to znamená soustředit se, sebrat všechny své mohutnosti a vnořit se do vyprahlé noci v hlubíně naší duše. A tam na prahu svatostánku zbývá už jen ztichnout a zpozornit. A nebude se jednat o nějaké duchovní pocity ani o vnitřní zkušenost, půjde o víru: věřit v Boží přítomnost, v tichu se klanět živé Trojici, nabídnout se Bohu a otevřít se z něho tryskajícímu životu, přilnout k němu a spojit se s jeho věčným koncem / aktem / .

Rok od roku se předpolí našeho duchovního bytí, zušlechťujícího milostí pozvolna bude stávat vnímavějším pro "Boží dýc h á n í" v nás, pro Duchu lásky. A pozvolna bude také docházet k našemu zbožšřování. To ~~žs~~ pak náš vnějšší život bude projevem, epifení / zjevení / našeho vnitřního života. Náš život bude svatý, protože v hloubi naší bytosti úzce budeme napojeni na svatého Boha. Také bude plodný a z nás se budou vylévat proudy živé vody, protože budeme napojeni na přímý pramen života.

Drazí přátelé, toto je ta "podstatná rada", kterou jste ode mne žádali. Kéž vás povede v časech vnitřní modlitby v tom vašem dalekém Zepedákově. Krátce shrnuji několika slovy: konat vnitřní modlitbu znamená vydat se na pout do své vnitřní svatyně a v ní se klanět pravému Bohu.

A chcete-li, aby se celý váš život stal jednou dlouhou vnitřní modlitbou, životem v Boží přítomnosti, životem s Bohem, chcete-li se ~~sat~~ ^{sát} dušemi vnitřní modlitby, pak je třeba, abyste uměli po celý den často vstupovat do sebe, abyste dovedli klanět se tam Bohu, který vás tam očekává. A není to nutné nějak nadlouho: vnořte se do sebe jen na okamžik a zase se vraťte ke svým úkolům, ke svým návštěvníkům , ovšem odlazení, osvěšení, obnovení.

Pokorný karmelitský bratr laik , žijící v 18 . století , Laurent de la Résurrection / / Vavřinec od Vzkříšení / , který dosáhl vysokého stupně duchovního života , říkával těm , kteří k němu přišli na poradu , že neexistuje žádný účinnější prostředek k tomu , jak dosáhnout trvalého života *š/š* ve vnitřní modlitbě a potom vysokého stupně svatosti , než zůstat věrný jednomu způsobu . Poslechněte si jej : " Během práce nebo jiného zaměstnání , i během času , kdy čteme nebo píšeme , i když to je rázu duchovního , a ba i během naší vnější pobožnosti nebo i během naší ústní modlitby , usteňme od toho třebas jen po kratičký čas a co nejčastěji můžeme , a klaňme se Bohu v hloubi svého srdce , projevme mu svou lásku / třebas jen tak nakvap a jakoby úkredky " .

" Hospodine , miluji krásu tvého domu a místo přibytí tvé slávy " . Židé při zpěvu tohoto žalmu myslili na jeruzalemský chrám . Křesťan , ten si připomíná duši pokřtěného .

Henri Caffarel .

18 B o k p o b o k u .

Abychom našli Boha , musíme jít tam , kde nás Bůh čeká . Místo k setkání určil on sám . U Židů , pokud žili na poušti , tím místem byl " Stan setkání " . Když se usadili v zemi Kanaan , je pro ně tím místem Jeruzalem a v Jeruzalemě Chrám . Nikde jinde se obětovat nemůže . Chrám je " Boží dům " , který proroci nazývají také " Domem modlitby " . A modlitby vysílané z domu nebo ze synagogy jsou směřovány na Chrám . Tak prorok Daniel vždycky měl otevřené okno od svého horního pokoje , které bylo ve směru ke Svatému městu .

Chrám byl ovšem jen obrazem , proročtým předjímáním onoho trvalého Božího domu , kterým je Církev , to veliké shromáždění všech věřících na zemi i na nebi . Církev je ten " Svatý Chrám " , jak říkal svatý Pavel , je tím " duchovním obydlím " , je novým domem modlitby .

Chceme-li se modlit , musíme vstoupit do Božího Domu , musíme vstoupit do Církve . Tím chcí říci , že si musíme uvědomit svou příslušnost k Církvi . Kdo se odděluje , nikdy se s Bohem nesetká , neboť Bůh nás čeká v Církvi , v Mystickém Těle jeho Syna . " Mimo Církev není spása " , protože mimo Krista , mimo Boží rodinu , mimo " Boží dům " Boha nenajdeme. / Poznámka autora : Z toho neuzavírajte , že by modlitba nekatolíka neměla hodnotu . Ovšem Církev , ta modlitbu přijímá a Bohu ji podává v oběť / .

Obávám se , abyste se nedostali do pokušení jakéhosi duchovního individualismu a abyste v tom nehledali vysvětlení pro svou skleslost . Proto se modlete v Církvi duchovně spojení se všemi svými bratry .

Modlete se jakoby uprostřed nich . Připojte svůj hlas k jejich hlasu , k modlitbě kněží a věřících , lidí věčejška , dneška i zítřka .

Modlete se také ve jménu jejich . Považujte to za sobě přikázanou službu . Propůjčte svůj hlas , svou duši celému společenství , které se vámi obrací k Otci . Což nás Kristus nevyzval , abychom říkali Otče n á š ... , dej n á m ? Křesťan se nemá modlit jen za svou osobu , jen svým jménem a nemá chtít něco dostat jen pro sebe samého .

A to není ještě všechno . Je třeba ještě , abychom se modlili za všechny bratry . Vězte , že v tom velikém bratrském společenství vy pro ně vytváříte předpoklady . Nenapodobitelně to vyjádřil básník Paul Claudel , když ve svém " Básník se dívá na kříž " , napsal : " Nenakládáme volně jen se svými vlastními

k tomu , abychom milovali , chápali a sloužili Bohu , nýbrž současně nakládáme se vším počínaje od blahoslavené Panny na vrcholu nejvyšších nebes až po ubohého afrického nemocného malomocenstvím , který se zvonkem v ráce , aby , jak jen může , ušívá svých zcela shnilých úst // ~~aby~~ k tomu , aby ze sebe vypravil mešní odpovědi . S celým viditelným a neviditelným stvořením , s celými dějinami , s celou minulostí , přítomností a budoucností , s celou přírodou , s celým pokladem světých znárodných milostí , s tím vším můžeme volně nakládat . To všechno je naše prosloužení a naše zázračná výzbroj . Pro nás jsou tu všichni svatí , všichni andělé . Náš slouží rozum svatého Tomáše , mocné rameno svatého Michaela , srdce Jany z Arku a Kateřiny Sienské i všechny ty skryté zdroje , jichž stačí se jen dotknout a vyvěrou na povrch , všechno , co se kde děje dobrého , velikého a krásného od jednoho konce země na druhý , všechno , co tvoří svatost , to všechno je jako by bylo naše dílo : hrdinství misionářů , tvůrčí nadšení velkých učitelů , velkodušnost mučedníků , vlohy umělců , horoucí modlitby klarisek a karmelitek , to je jako bychom byli my , a to také jsme my . Od severu na jih , od A do Zet , od východu na západ , to všechno je s námi zajedno , to všechno my odiváme , to všechno my uvádíme v chod . "

Poctivě , věrně , oddaně a velkodušně se k nim vždy přidáváme . Nikdy nezačínáte svou vnitřní modlitbu bez toho , že byste spojili s " c e l ý m K r i s t e m " , s celým množství věřících , kteří se klanějí Otci , bez toho , že byste cítili , jak jste bok po boku se svými bratry odevšad .

A potom se modlete s n i m i , j i m i , z a n ě . Kolikrát se vám přihodí , že se ke svému překvapení stanete bohatě obdaření a silní , ačkoli jste k modlitbě přišli celí schvácení svou slabostí , chudobou , osamělostí .

Henri Caffarel .

19 V y n á l e z l á s k y .

" Jak to je , že po patnácti letech má pravidelně konané vnitřní modlitby , je ta ^{moje} modlitba tak jednotvárná , až zasmušilá , zjevně málo účinná , bez osvětlení a bez radosti ? "

K tomu , abych vám mohl odpovědět , uvedl jsem si na paměť vysvětlení , která duchovní spisovatelé podávají k chudobě vnitřní modlitby :

- Život víry nedostatečně udržovaný četbou a rozjímáním , obzvláště Božího slova .
- Chřadnoucí život lásky z nedostatku uváženého umrtvování zlob , náklonností , vášní , což také může být přímý důsledek nekázně představitivosti a v myšlení .

Já se však zaměřím spíše na jiné vysvětlení . Aniž bych si dělal nějaký nárok na to , že je dobré , přál bych si , abyste se nad ním zamyslel poněkud déle .

Kladu si otázku , zda nejste obětí pohotovosti získané dlouhým cvikem / rutiny / na dovednost . Tak si to vysvětlují já . Když jste se začal pokoušet o vnitřní modlitbu , ve vědomí své neznalosti , žádali jste o radu , četli jste články a celá pojednání o předmětu vašeho zájmu . Vzpomínám si na vaši dobrou vůli . Vždyť každá vaše vnitřní modlitba je vítězstvím nad nezkušeností , nezájmem , roztržitostí anebo přinejmenším je aspoň odvážným bojem .

Od té doby jste už získal zkušenost a dovednost . Víte , jak je důležitá příprava na vnitřní modlitbu a jak ji správně začít . To znamená , že na přípravu nezapomenete . Bojujete proti roztržitostem ovšem bez vnitřní napjatosti a s vědomím zkušeného člověka , který ví , že Bůh často takové roztržitosti dopouští . Mluvíte-li s Pánem , dovedete ovšem ^{také} zachovávat mlčení , neboť jste

objevil , jakou hodnotu má mlčení ve vnitřní modlitbě . Třpíte tím , že už nezasnávajíte jako dříve ony náhlé přívaly ovládnutí a lásky , četl jste však , že i " vypráhlostí " má své místo ve vzestupném vnitřním životě .

Nestál se z vás snad " profesionál " vnitřní modlitby , který velmi dobře zná pravidla umění a užívá je ? O řemeslníku se říká , že dobře zná své řemeslo , že se vyznačuje výbornou dovedností . O praktickém lékaři , o virtuozevi , o řečníku se říká : ten se vyzná ve svém řemesle . To je jistě velmi důležité, ale to samo ještě nestačí , obzvláště když se jedná o vztahy mezi lidmi : myslím tu na profesory , spisovatele , kazatele

A ještě méně to stačí ve vztazích muže a ženy v rodině . Mám na mysli mladého manžela , který slyšel , že není dobré ponechat večerní hovory s manželkou jen tak náhodně improvizaci , nechat je jen tak myšlenkově nepřipravené . Vyzbrojen takovými radami po svém návratu z kanceláře se zajímá , jaký měla žena den, co dělala , jak se chovalo jejich novorozené dítě . Ze své strany neopomene mluvit s ní o významnějších událostech z jeho života v zaměstnání . Potom jí navrhuje , aby si společně četli večer knihu, kterou právě koupil . A přece přes tyto základní vědomosti a přes to chvalné úsilí nikterak není vyloučeno , že jejich společný večer zklame očekávání jednoho i druhého , že každý zůstane osamocen a že se bude nudit , že každý prostě bude pokračovat ve své vnitřní samomluvě nebo že prostě unikne do svého snění . To znamená , že ono v této oblasti manželského života nikterak nestačí , když se zná teorie nebo se nějak nabudou znalosti způsobů , jak na to. Dvě živé osoby nejsou dnes tím , čím byly dříve . Každý den znovu jeden druhému musí jít vstříc i po dosud neznámých cestičkách , zkoušet uhodnout hluboký vnitřní život druhého manžela , vyhledávat to , co by mohlo vzbudit jeho pozornost , zájem , něhu , a vyhýbat se tomu , co ho v té chvíli vzrušuje nebo popouzí , nudí nebo pannažně omrzuje , i odhalovat , co v daném případě může ustavit společenství . To pak někdy přijde i k zázraku , když se skuteční opravdová výměna v té hloubce , ve které se spojují srdce i s duše . Slova nabývají skvělou schopnost vyživovat onu výměnu -- pokud se k ní nedojde lépe mlčením .

Ono nestačí být nějak honěn v psychologii , nestačí třeba i ~~získat~~ zpaněštit znat předpisy pro dobré vztahy mezi mužem a ženou. Spíše jde o to , abychom pro každý rozhovor , pro každý společně strávený večer ~~by~~ našli to , co z něj učiní setkání , opravdové setkání . Ovšem to vynalézání je nesnadné a unavuje nebo přes - něji řečeno předpokládá lásku živou , mladou , která se v rozho - vorech nikdy nespokojí s prostřednostmi , nýbrž dychtí po užším spojení podporována v tom naději . Láska podněcuje vynalézavost a obráceně vynalézavost obohacuje lásku .

A s vnitřní modlitbou je to jako s manželským životem --- vždyť vnitřní modlitba je také setkání osoby s osobou --- , neboť vnitřní modlitba se zhoršuje , když dovednost nahrazuje vynaléza - vost . Ptám se , zda snad u vás dovednost nenahradila vynalézavost. Zjistěte , ono je velmi užitečné znát a uplatňovat , jak vy to dě - láte , pravidla a řád , kterému uří muži modlitby , ovšem jestli se schopnost vynalézat neuplatní , vnitřní modlitba přes všechnu dovednost a přes všechno vědění zůstane jen vybroušeně propraco - vaná , povrchní , umělé , a nepovede ke spojení duše s Bohem .

Řeknete mi , že silující muž dovede uhochnout podle známek pro jiného nepojatelných něco jakoby úsměv , něco jakoby závit v pohledu , něco jakoby záchvát svalů obličeje nebo ruky --- a to je jeho radost . Ovšem u Boha ?

Co se Bohu líbí , o tom nám mluví víra . Je pravda , že víra nestačí k tomu , aby nám řekla , co se Bohu líbí h i n e e t n u n c , co čeká od půlhoďinky naší vnitřní modlitby : takový pohled na jeho myšlení nebo na některou jeho dokonalost, u nichž se máme zastavovat podle jeho přání , takový postoj duše, jakým je chvála či lítost , klanění nebo dětinná důvěra , jakou on od nás očekává , nebo takřkové uzpůsobení , které třeba upravit tak , aby vytvářelo něco jako obracovku ke spojení mezi námi a Bohem . Co nám pomůže to pochopit ? Může to být imitací něčeho jako mlčení nebo klid nastupující po nekľidu nahmatané ---- nedostatku to vnitřního klidu --- nebo také pocit nenaplněnosti . Někdy také máme pocit , že jsme našli správné stanovisko duše . Když o tom tak píš , vybavuje se mi v paměti stará vzpomínka z

mládí / promiňte mi to legrační přirovnání / : kulečník , koule na kulečníku a díry na vrchní ploše kulečníku s nadepsanými čísly : 10 , 100 , 500 , 1000 . Při hře se jednalo o to , dostat do některé z děr s vyššími čísly . Koule se naklidně koulala , až nakonec spadla do jedné z děr , po několik okamžiků se ještě chvěla , až nakonec se ustálila a dostala se do stavu klidu . A tak také my . Máme-li potíže se začátkem vnitřní modlitby , je vhodné " vyzkoušet " jednu po druhé takovou myšlenku nebo takový postoj duše , jaký nám pomohl při vnitřní modlitbě předešlé . Jestliže nic z toho nenajde u nás odezvu a nevzbudí v nás pocit klidu a míru , zůstáváme nestálí a více méně neklidní . Musíme hledat ještě , když víme , že už naše hledání se Bohu líbí . Naproti tomu , jestli duše nabude klidu a míru a jestli máme dojem , že jsme v pravdivé skutečnosti , pak ať naše hledání přestane : *c o B ů h o d n á s c h t ě l , j a s e n a š l i* . Teď už půjde jen o to , abychom myšlenku mírně prohloubili nebo upevnili postoj . Nyní se díky darům Svatého Ducha poněkud snadněji staneme způsobilými rozlišovat to , co se Bohu líbí .

Na dobré cestě jsme , i když ještě zůstáváme v nejistotě , o č chvíle , kdy naše vnitřní modlitba je ovládána vůlí odpovědět na očekávání Boha . Pokoušejme se o to třeba tépavě , vždycky však klidně tak , že s Bohem budeme mluvit jako syn se svým otcem .

Z tohoto dlouhého dopisu si zapamatujte , že každá vaše *v*nitřní modlitba má být takovým novým vynálezem , *v y n á l e z e m l á s k y* -- při čemž slovu vynález rozumím ve smyslu objevu -- objevem toho , co se Bohu líbí . Nebude to vzpomínka na vnitřní modlitbu v předcházejícím dnu nebo snad poňák nabytá znalost umění , jak se modlit , která vám řekne , jaká má být vaše vnitřní modlitba dnes . *P r u ť n ě* hledejte s duší probuzenou , pracovitou a důvěřující .

Henri Cafferel .

se dotkla duší těch , kteří k němu přicházeli požádat ho o radu . V té chvíli - jistě si na to vzpomínáte - tak ochotně se zabýval mladým provinilcem .

O několik let později jsem pochopil , že překročil i toto období . Jednou , když jsme mluvili o vnitřní modlitbě , uvedl mi větu jednoho mystika : „jaký to rozdíl mezi tím , který jde na slavnost pro slavnost samu , a tím , který jde na slavnost , aby se tam sešel s Milovaným v ! Jak často během dalších měsíců se ve svých hovorech i dopisech vracíval k těm veršům ze Žalmů , které vyjevovaly jeho stav duše :

- Bože , ty jsi můj Bůh ,
- snažně tě hledám ,
- má duše po tobě žízni ,
- po tobě prahne mé tělo
- jak vyprahlá , žíznivá , bezvodá země . / Ž 63.2 / .
- Má duše žízni po Bohu , po živém Bohu :
- kdy už smím přijít a spatřit tvou tvář ? / Ž 42 , 3/.
- Rozpínám k tobě své ruce ,
- má duše žízni po tobě
- jak vyprahlá země / Ž 143,6 / .

Když jsme spolu hovořili , bylo jasné , že už netoužil po dobrech tohoto světa , a v jednom smyslu, ani po dobrech Království ani po Božích darech , nýbrž jen a jen po daru Boha , svého Boha .

Léta mýjela a touha ho spalovala : velmi chtivě četl velké duchovní spisovatele , aby se dobře seznámil s osobami , které mu mluvily o Bohu . Bylo to jako by stále doufal , že objeví tajemství : prostředek^{k tomu} , jak se setkat s Bohem , který ho zlákal , a jak ho nikdy už neopustit . V té jeho potřebě Boha bylo cosi mimořádně dojemného , cosi dychtivého a utišujícího zároveň, cosi , co vyvěralo z největší hloubky jeho bytí , jak ~~že~~ mi to prozrazovaly hovory se mnou . Ta jeho potřeba Boha jistě se musila

projevovat v jeho vnitřní modlitbě drásavě pronikavým voláním. A myslím, že mnozí říci, že váš manžel dosáhl tehdy onoho pravého evangelního odpoutání nikoli nějakým pohrdáním pozemskými *šatry* dobry, nýbrž díky okouzlení, jakým na něj působilo jediné *D o b r o* nesrovnatelně žádoucnější.

Pak přišel čas, kdy jsem byl z něho zmaten. Kladi jsem si otázky, zda snad jeho horlivost slábne -- už jsem neslyšel tlukot jeho srdce spalovaného horečkou touhou po Bohu. Nicméně, nadošlo tak daleko, že bych se o něj zaspokojoval, neboť z něho jen crčel klid a mír, radost, řekl bych Svatý Duch: prokazovalo to jeho zesílené vyznařování. Bylo to v té době, kdy připravoval ke křtu onoho židovského profesora, kterému vaše rodina mile otevřela přístup do rodiny. Špatně jsem však určoval dílo milosti v něm až do dne, kdy mi bez toho, že byc si to uvědomil, sám dal klíč k jeho pochopení, když mi aluvil o něčem, co je jako "nad touhou". Zeptal jsem se ho na to. A on mi na to odpověděl textově snad naprosto přesně takto: Je pravda, že po léta celý můj vnitřní život byla jedna nenasytaná touha po Bohu. Potom se jednou stalo, jako by všechna touha ve mně zemřela. Dostal jsem z toho strach, neboť jsem nabyl přesvědčení, že jsem ztratil Boha. Po citovém prožívání intenzivního života, který ve mně udržovala neukrotná touha po setkání s Pánem, touha po rozplynutí v něm, následovalo prázdno, taková duševní bezvýraznost a ochablost, že jsem už ani nevěděl, jestli ještě věřím. A byl jsem si jist tím, že už ho nemiluji, protože jsem v sobě nenacházel sebemenší tužbu. Vy jste nebyl se mnou, že byste mi pomohl pochopit Boží vůli. A já jsem měl pocit, že jsem procitl z nějakého nemání smyslu. Současně jsem byl klidný i zoufalý -- zoufalý v tom smyslu, jak se mluví o zemi zoufale pusté. . Osvícení se mi dostalo, když mi s určitou dávkou teklivosti do paměti vstoupovala modlitba: " Pane, hladovím a žízním po tobě " . Poprvé jsem pochopil, že tato má modlitba nebyla dost nuzná: to hladovím, to žízním, to já znělo ještě příliš nadneseně, ještě v tom bylo mnoho života,

zatímco já už jsem měl být ukřižován . Postupně jsem si odříkal dobro tohoto světa , pak dobro Království , a nyní je třeba, abych si odříkal i touhu po Zemi samém Bohu , a to v tom smyslu, že už nemám toužit po Bohu : spojení s Bohem kvůli mně , nýbrž jen kvůli Bohu v tom smyslu , že to spojení nemá být předmětem touhy mé , nýbrž touhy Boha ve mně " . Ten den jsme dlouho spolu mluvili o novém období jeho života vnitřní modlitby .

Když jste mi o několik měsíců později napsala o jeho nešťastné smrti , přišel mi na mysl úryvek z knihy " Ze života muslimanských svatých " od Haila Derzenghessa , který mi velmi radostně citoval při naší rozmluvě ze všech poslední : " Hlas ke mně volal : Abu Jazide , po čem toužíš ? " . Odpověděl jsem : " Toužím po tom , abych po ničem netoužil , protože sám jsem předmětem touhy sám-jsem-předmětem-touhy , a tím , který po mně touží , jsi Ty " .

Henri Cafferat .

21 Modlitba je spolupráce .

Po přečtení vašeho dopisu jsem si řekl : Proč na otázku protestanta neodpověděl -- protestantem ? A tak jsem znovu v knihovně vzal do ruky knihu mnohokrát přečtenou a nikdy bez toho , že bych v ní nebyl načerpal nové povzbuzení k modlitbě. Kniha se jmenuje " Problém modlitby " a je od Fernanda Mengoze . Zajisté jsem dalek toho , že bych se připojil ke všem tvrzením autora . Ovšem jaké se tu najde zanícení , jaké přesvědčení , jaké víra v prveřadou důležitost modlitby ! Jde tu o důležitost, o které vy píšete , že vám uniká .

To podstatné z jeho poselství vychází z nejčistší biblické tradice . Zde uvedu jednu z mnohých definic modlitby , jaké se dají posbírat v jeho knize :

- Křesťanská modlitba je hlas srdce získaný milostí svr-
- chovaného Boha . Křesťanská modlitba zná jen jednu
- nejvyšší radost , a tou je s p o l u p r a c o v a t
- a Bohem a vidět , jak Boží dílo spásy vítězí v lidské společ-
- nosti .

Vydáme se v určité nebezpečí , jestli přijmeme jeho definici aniž bychom zaměřili její dosah . Autor neváhá rozvinout své značné znalosti k tomu , aby svou definici modlitby zdůvodnil na pěti stech stránkách své knihy . Hned na začátku se pouští proti omylu , který považuje za nejtěžší mezi všemi jinými . Ten omyl pozůstává v tom , že se o křesťanské modlitbě mluví jediné z hlediska člověka . To ovšem vypadá , jako by modlitba byla jen nějakou prostou lidskou činností mezi mnoha jinými , , jako by člověk vydán sám sobě byl schopný sám ze sebe ji vydat a jako by Bůh vzhledem k člověku byl jen účastník hovoru . K Bohu se obrácíme se svými žádostmi , Bůh však zůstává mimo nás zrovna tak jako my jemu . Při tom každý zůstává na své straně a ~~vzájemné~~ vzájemné vztahy se udržují dobré .

Ferdinand Monégos nás nutí k tomu , abychom své stanovisko převrátili . K tomu , abychom modlitbu pochopili , opakuje nám různými způsoby , že je třeba vycházet ne z člověka , ale z Boha . Z Boha při práci ve světě a v každém z nás , z Boha , který uskutečňuje ~~své~~ své dílo , dílo spásy , které nám apoštol Pavel v jedné syntéze představí v první kapitole v listu Efezanům nám jako shromáždění v jeho vzkříšeném Synu všech lidí , kteří se stavrou jeho milosti .

Ten Bůh se svým neustálým dílem odpouští , nového zrození a spásy své věřícího , aby s ním s p o l u p r a c o v a l . A modlit se to je právě ono : s p o l u p r á c e s B o - h e m v tom , aby se nejprve v každém z nás uskutečňovalo

dílo Boha , aby jeho jméno bylo posvěcováno , aby přišlo jeho Království , aby se děla jeho vůle . Taková modlitba je nezištná : " nehrazuje princip směřující k tomu , aby božství sloužilo člověku , principem protilehlým , který z člověka činí služebníka plně závislého na Bohu , při čemž služebník baží po tom , aby se jasně ukázala sláva " Pána nebes i země " , a pro člověka žádá jen to , co té slávě nechá zazářit . "

Křesťan však ve své modlitbě nespolupracuje jen na Božím díle v něm samém , nýbrž i na díle Boha syrochovaného a svatého na celém světě . Taková modlitba více než práce je boj . Ovšem křesťan v té práci a v tom boji není sám : Duch Krista ho oživuje , vede , podporuje , pohání .

A když Ferdinand Mengoz rozjímá nad budoucností křesťanství a světa , tu jako člověk vzdělaný zděsí se důrazností těch lidí , kteří vidí dopředu , hlásá , že v tom případě , když teologie nadále bude setrývat v přehlížení důležitosti modlitby a když křesťané nepokročí ve svém duchovním vývoji a zůstanou u modlitby nastředované na sebe pro své vlastní zájmy -- hmotné či duchovní -- , a tím spíše, jestli se pod vlivem filozofií modlitbě nepřátelských od modlitby zcela odkloní , pak naše století vstoupí do duchovní noci a do vědeckého barbarství . . " Buď křesťanství do- bude svět modlitbou nebo zahyne " . " Pro křesťanství je to otázka života nebo smrti " .

Naproti tomu , jestli křesťané znovu najdou pravou křesťanskou modlitbu , jejíž pohnutkou jsou jen zájmy ~~Boha~~ a sláva Boha , pak křesťanství nabude novou ryzost a dozná nové rozšíření . Díky pravé křesťanské modlitbě lidstvo dospěje k vyšší civilizaci . " Křesťanství jen tehdy se stane přiteklivým a dobývacím , až se ve společenstvích bude rozvíjet činnost ve vyláčně prvotním evangelním duchu " . " Modlitba je jev v pravém smyslu slova misionářský . " *E c c l e s i a o r a n s* vytváří jedinečný zdroj pokroku skutečného , velikého a ~~žít~~ trvalého , toho pokroku , který jednotlivcem obrozuje společnost . "

A proč má modlitba takovou moc ? Protože , znovu to říkám , modlitba není činností člověka , nýbrž činností Boha , k níž se člověk přidružuje . 7/144/ Kristus řekl : " Můj Otec má práci , i já mám práci " . Člověk , který se modlí , připojuje se v sobě k všemocné boží činnosti , věnuje se jí , spolupracuje s ní , poskytuje jí prostředek k pronikání do světa , který by pro byl jinak zavřený .

Henri Caffarel .

22 N a c h r o c e n á m í s t ě .

Patriarcha seděl před vchodem do stanu za největšího horka. Když pozvedl oči , spatřil Hospodina , jak právě přichází v do -
vodu dvou andělů . Patriarcha vstane , pokloní se a nabídne pohostinství neznámému Choďci . Ten mu obnoví alib potomka a svěří mu , že jde soudit Sodomu a Gomeru . Tu se Abraham projeví jako přímluvce ze provinilé města , a jeho modlitba , první to modlitba , kterou máme číst v Bibli / Gen 18 / je přímluvou za hříšníky , přímluvou důvěřivou , pohotovou , odvážnou a dojímavě varušenou . Abraham tak zahajuje dlouhou řadu přímluvců , kteří se vystřídají v Izraeli během věků .

Nějakých šest století později bude takovým , řekli bychom , typovým přímluvcem Mojžíš . Něvěrnost jeho lidu přivedla Hospodina tak daleko , že k němu prohlásil : " Teď mě nech , ať proti ní vzplane můj hněv a vyhubím je . Z tebe však udělám veliký národ " / Ex 32 , 10 / . Hned od prvních slov poznáme , že Mojžíš je ten , který nenechá dělat Hospodina , co sám chce . Také pro něj není přijatelné , kdyby měl narušit svou spolupatřícnost k lidu , byť by to bylo pro přijetí slavnější vlády .

Bůh ho učinil vůdce lidu, on mu bude u Boha obhájcem, přímluvcem. Soudci, králové, proroci po řadě budou obhajovat tento lid " tvrdé šíje ", a po mnohokrát obdrží pro něj od Boha slitování. Běda však těm staletím, kterých se přímluvce nenajde : " Hledal jsem mezi nimi muže, který by vyzdíval zeď a postavil se na ohroženém místě před svou tvář na obranu této země, aby mi zabránil uvrhnout ji do zkázy, niko^{ho} jsem však nenašel " / Ez 22,30 / .

Je obdivuhodná tato definice či spíše podobizna přímluvce: přímluvce je člověk, který staví obranný val, aby ochránil své bratry a aby bděl nad průlomem v hradbě, kudy by mohl přijít trest .

Popravdě řečeno, všichni ti přímluvci z Bible jsou jen zobrazení, nástinem jediného přímluvce Ježíše Krista. Hl e, to je ten pravý člověk, kterého Bůh hledal : nahoře, n a o h r o ž e n é m m í s t ě, s rozpřeženými oběma pažemi se staví mezi Boha a lid. Účinnější než Abrahám se ujímá věci provinilého světa a pro jeho spolupatřícnost k lidské přirozenosti, ke které se neodčliteně připojí¹ Vtělení: Et Verbus caro factum est -- Napříští lidská přirozenost bude smířena s Otcem .

Ježíš Kristus se obětoval jednou provždy . V jednom smyslu jeho poslání přímluvce skončilo . Ovšem stejně tak je pravda, že chce být přítomen každé částičce času a prostoru, aby na zemi pokračoval ve své funkci přímluvce až do skonání věků . Aby se to tak dělo, k tomu potřebuje nás, své slušebníky . Na nás všech je, abychom se pořádě i my stavěli na ohrožené místo a bděli . Na nás je také, abychom se vtělili do Krista a pokračovali v jeho přímluvách .

Vícekrát mi připadlo v mém kněžském životě, že objevuji strategii Pána : aby se zavázal, že se neodvrátí od té které provinilé rodiny, od té které odkřesťaněné vesnice, vždy v jejich lůně vzbudí duši modlitby . . A Pán žehná tomu místu, té skupině lidí, kde má své milované dítě : může to být mladý

mrzáček , prosté venkovenka , nuzný venkovský farář celý zapálený pro modlitbu

Modlitba těch přisluvců není nic jiného než modlitbou samotného Krista , jinak by nebyla ničím , jinak by nebyla vůbec . Je to modlitba Krista vzbuzená v nich Duchem Krista , tím Duchem jehož jedno z jeho vlastních jmen je Paraklet : zastávce , ochránce , přisluvce . A zcela jistě Svatý Duch se zastává těch , ve kterých přebývá , současně ovšem se v nich a jimi přislouvá za celé lidstvo .

To , o co všichni přisluvci z popudu Ducha prosí ve svém ubohém pozemském jazyku , oslavený Kristus tlumočí v nebi ve svém postavení po pravici Otce , neboť Kristuse je živý Pán , vstal z mrtvých a " nepřestává se za nás přislouvat " , tvrdá svatý Jan a svatý Pavel / 1 Jan , 2,1 ; Řid 7,25 / .

Přislouvat se za někoho to je veliké slovo ze slovníku modlitby . Opravdu to je její veliká funkce : současně dosvědčuje velikou lásku Boha i velikou lásku lidí .

Henri Caffarel .

23 Bezbožectví a vnitřní modlitba.

Otče ,

v katolických kruzích , se kterými se stýkám , mnoho se teď mluví o ateismu od doby , co koncilní otcové se zabývali tímto námětem . Vypadá to , jako by si teprve uvědomili ten nový a hrůzný jev . Jako úder zapůsobila větička českého biskupa monsiňora Smilicy : " Třetina světa žije pod přímým vlivem ateismu , který se nijak naskrývá se svým záměrem podmanit si celý svět " .

A odezvy , které slyším kolem sebe moc se neliší od těch , které zaznívaly z úst koncilových otců během 136. generálního shromáždění II. Vatikánského koncilu . Rozličné jsou také příčiny , jaké se připisují tomuto tísnivému až děsivému jevu.

Já však řádu , že téměř nikdy nepadne ani zmínka o tom , co je v mých očích jednou z hlavních příčin postupu bezbožectví, alespoň v našich západních zemích. Je jí m l č e n í o B o h u . A nejsem já sám , co to zjišťuji . Je tomu asi dvacet let , co někdo pronesl tuto krutou větičku : " Už je tomu velmi dávno , co náboženství nemá s Bohem nic společného " . Během posledních zmatených let měl jsem příležitost zhodnocovat ankety , kterými se věřících zjišťovaly názhledy na nedělní kázání : totéž zjištění . Jeden romanopisec , o němž ostatně ani nevím , je-li praktický katolík , pozoroval stejný nedostatek . V jednom z jeho posledních románů šelma úryvek , který samozřejmě zvedl vlnu rozhořčení tisku , který " to myslí dobře " : " Pravda je , že se o Bohu již nemluví . Ne první místo sám na myslí muže Církve a jejích časopisů V době , kdy hmota má takovou převahu jako nikdy , nebylo by třeba proroků -- lidí , kteří by , ať včas či nevčas , mluvili o Bohu stvořiteli , " pánu světa a veškerého života " Ach , to bychom musili kněžím svléci autanu a sebe obléci jako tanečnice , a to by měli Boha plnou pusu " . / R. Bésus / .

Jak mohou křesťané doufat , že by zastavili postup ateizmu , že by znovu zřídili Boží Království na zemi , jestli dříve nedají světu poznat Boha a jestli v jejich hovorech Bůh věčně bude zůstat jen předpokládán ?

Uněz X Y

Milý otče ,

Buďte bez obav , váš dopis mě nijak nepohoršil . Dostí často jsem učinil totéž zjištění . Řeknu vám , že v kněžských duchovních cvičeních -- a přece jsem se jí účastnil hodně často -- neslychal jsem mluvit poněkud dále a do hloubky o Bohu , o jeho vnitřním životě a dokonalostech .

Než , pročpak se o něm mluví tak málo ? Odpověď podle mého nikoho nenechá na pochybách : B ů h a n e n z n á m . Lidé ho neznají v tom smyslu , jaký Písmo dává slovnímu výrazu z n á t . Slovo znát je totiž pro biblického člověka totéž jako mít konkrétní zkušenost s bytostí , někoho zná to znamená vstoupit s tou bytostí do osobního vztahu . " Okuste a vizte , jak je Pán dobrý " , zpíval Žalmista --- znal Boha . Světý Jan později napsal : " Věčný život / zahájený už zdenazemi / je to , že poznají tebe , jediného pravého Boha..... / Jan 17, 3 / . A my víme , že pro něj taková znalost je " s p o j e n í " .

Jedině ten mluví dobře o Bohu , kdo Boha z n á , kdo ho zná svou znalostí zkušeností / , ať už o něm mluví farář svým ovesčím , otec nebo matka svým dětem , profesor teologie / . Jeho slovo zasáhne vnitřní j á toho , k / e r á m ů ke kterému mluví , v biblické řeči zasáhne " srdce " a v řeči mystiků zasáhne " střed duše " . Jeho slovo je schopné probudit , povzbudit , rozvinout smysl pro Boha v tom , kterému je určeno .

Tu se pak kladě druhá otázka : proč je tek málo těch , kteří Boha znají , kteří dovedou o něm mluvit a kteří jsou dychtiví jeho poznání prostředkovat jiným ? Nevědám a odpovím : protože se zanedbává modlitba a obzvláště ten druh modlitby , který už před staletími velicí duchovní učitelé a spisovatelé nazývají " rozjímáním " .

Někteří ten název kritizují . Připouštím , že může vyvolávat pochybnosti . Ono totiž na Boha se nemůžeme dívat jako na nějaký obraz . Mezi rozjímajícím a Bohem , o kterém rozjímá , není žádná vzdálenost : Boha nachází v sobě sám . Co nejvnitřněji v duši zakouší jeho přítomnost , jeho lásku , jeho světlo . Co však záleží na slově ? Skutečnost je tu , holá skutečnost : modlitba je zanedbávána , rozjímání je snižováno i pomlouváno . Je obviňováno ze zraedy záležitostí lidí , z nedocení a přehlížení velkých a naléhavých apoštolských úkolů ten , kdo se při své volbě povolání rozhodne pro život modlitby , a vůbec tak ten , kdo svůj čas věnuje modlitbě . Důkaz pro to jsme viděli u trapistů v tyto poslední roky , kteří se " špatným svědomím " se ptali , zda by si neměli jít pracovat do továrny .

Jak jen daleko jsme takto od přesvědčení velikých křesťanských učitelů , takových , jako byli Augustin Řehoř , Tomáš Akvinský , kteří neochvějně zdůrazňovali prvenství rozjímání , a to rozjímání jako životní stav , avšak také , a to především , rozjímání individuální , které je pronikavou a rozkoš působící znalostí Boha . Kolikrát jen komentovali Kristovo slovo Marii : " Marie si vybrala nejlepší úděl , a ten jí zůstane " /Lk 10,42/. Slevně známe je výstižné vyjádření svatého Augustina : *Martha turbabatur , Maria quiescebat* , *Martha epulabatur* . Přesný překlad do češtiny je nesnadný , ale volně přeloženo je to česky : Marta se znepokojuje a Maria duchovně hojuje .

Jen ten , kdo vůbec nezná dějiny Církve , může se odvážit tvrdit , že lidé žijící rozjímavým životem nevytvářejí hodnoty . Takoví pomlouvači rozjímavého života rychle by změnilí svůj názor , když by si s dobrým dayalem přečetli životopisy sv. Bernarda , svaté Kateřiny Sienské , svaté Marie od Vtělení a mnohých takových jiných . Ti nejzdatnější a nejodvážnější v Církvi vždycky

svou apoštolskou a misijnářskou energii obnovovali v rozjímání .

A jen Bůh sám ví , kolik jeho vláda dluží tolika bezes-
jenným a rozjímavě žijícím osobám , a ty nežijí vždy jen v
klášterech . Znáš více takových , mužů i žen , kteří ve světě ži-
jí mnohem více rozjímavým životem nežli mnohé osoby řeholní .

Tak tedy mé přesvědčení je pevné : když v Církvi klesá
rozjímavý život , rostou různé bludy . Dnes tím bludem je bo-
jovný ateismus , o kterém jeden koncilní otec řekl , že to je
nejtěžší blud a smrtelná nemoc naší doby . Tato prudce ničivá
vlna , která hrozí potopit zemi , se nedá odvrátit jinak , lež
tak , že Církev v první řadě vyvine nesmírné úsilí s cílem ,
aby v jejím lůně znovu rozkvétal rozjímavý život , aby v každém
prostředí vyvstali křesťané opravdu rozjímaví . To se pak už
nebude lkat nad nedostatkem apoštolů , to se pak rozmnoží řady
proroků živého Boha .

Henri Caffarel .

24 Dopis čtenářům měsíčníku

" Vnitřní modlitba " .

Přátelé ,

tak jsme skončili rok uvedení do vnitřní modlitby .
Splnily naše sešity svůj slib ? Soudí-li podle množství
přijatých dopisů a podle růstu počtu odběratelů našeho měsíč-
níku -- počet se zdvojnásobil -- jsem nakloněn tomu tak si
to vyslyt .

Pozor ovšem , to všechno bylo pro vás jen učební doba . Nyní půjde o to : postupovat vpřed . Mnoho křesťanů zůstává v oblasti vnitřní modlitby na úrovni abecedy . Až příliš brzy se cítí uspokojení a už nepokračují na cestě , která je má dovést ke spojení s Bohem . Takovým pokušením se nenechte svést . Staňte se " hledači Boha " , jejichž řízení po jeho poznání jen roste dále , čím více Boha poznávají .

Ostatně my vás nijak nespouštíme . Příští Sešity s vínově červenou obálkou navážou na předešlou řadu Sešitů věnovaných vnitřní modlitbě v místě , kde jsme ji přerušili vydáváním řady pro uvedení začátečníků do vnitřní modlitby .

Vězte ovšem , že váš pokrok na této cestě mnohem více bude záviset na vaší vytrvalosti živě činné , rozumně promyšlené , bdělé a spolehlivě podporované vírou a láskou k Bohu než na článcích v našich Sešitech .

Povětšinou žijete uprostřed světa , zavalení pracemi , doléhají na vás starosti , unášejí vás rychlost , odevšad vás napadá hluk , a přitom všem vám zůstává prázdný čas pro vnitřní modlitbu . Nicméně vnitřní modlitba zůstává výsadním prostředkem k dosažení svatosti , ke které jsou povolány všechny Boží děti , ať už jsou laici nebo osoby řeholní .

Umějte si ve svém životě vyčlenit časy pro modlitbu v každé době/ hodině , v každém dnu , v každém týdnu , v každém měsíci , v každém roce .

— V k a ž d é h o d i n ě . Naučte se na tři minuty přerušit svou práci nebo o tři minuty oddalte práci další ve svém zaměstnání , ahyte se v samém středu své duše setkali s živým Bohem , který ve vás přebývá , vás volá , vás čeká .

— V k a ž d é m d n u . Když už jste prošli počátečním obdobím , snažte se uskutečňovat denní vnitřní modlitbu v trvání půl hodiny . Možné je to téměř vždycky : mohu dovědět , že

toho dosahují přemnozí laici , muži i ženy , přetižení úkoly doma i v práci . Nějakých jen deset minut vnitřní modlitby moc nausožití pokročit dosti daleko v objevování Pána .

- V k a ž d é m t ý d n u . Jak převzácný je ten čas, který si jednou za týden večer vyhradíte dvě hodiny pro l e c t í o d í v í n a / náboženskou četbu / . V takovém klidném večeru si vezměte poznámky z duchovních cvičení nebo oblíbenou knihu a nebo ještě lépe B i b l i : čtete s přestávkami , kterých užijte k rozjímání o přečteném , k rozhovoru s Bohem , a to přečtené přečtete znovu a znovu a to rozjímejte . A odmlčte se . V srdci se vám rozhostí klid a sír . Poklekněte s pocitem potřeby proclévat s Bohem . Takto vás večer uběhne velmi rychle-
.....

V k a ž d é m m ě s í c i . Jeden den věnujte Bohu v tichu a samotě , nejlépe mimo rámec rodiny . Početné matky rodin rády přiznávají , že v tom nacházejí obnovu své duchovní životní síly zrovna tak jako fyzický odpočinek . Některé se uchylují do místního kláštera ráno po odchodu dětí do školy a na večeri se vrátí. Muži činí tak podobně v sobotu a v neděli .

- V k a ž d é m r o c e . Modlitbám nebo duchovním cvičením věnujte týden . Abyste takový program dodrželi , k tomu potřebujete nezdolnou vůli a hlevně přesvědčení , že je to pro vás prvořadě důležité . Jeden z výsledků a nikoliv ta nejmenší buče pro vás objev neustálé modlitby , o níž se dychtivě snažili všichni Boží lidé . " Spím , ale mé srdce bídí " / Pís.5,2 / . To , co vyjadřuje nevěsta v Písni písní, mělo by se ukázat správně u každého z vás po celý den : pracuji , cestuji , mám starosti , odpočívám , mé srdce však stále bídí .

Henri Caffarel .

Otec Vsilí se píše Boholnici .

Ježíš nás miluje láskou všemohoucí . U něj neexistuje nemožnost dávat stále .

Když my milujeme , stále bychom chtěli dávat milované osobě . Jestli nic dát nemůžeme , alespoň máme dokman vůli tak činit .

U Boha chtít činit je jedno . A také stále se dává buď formami vnímavými nebo nevnímavými : " Můj Otec a já stále jsme činní " /Jn 5,17 / .

Naše láska , i když ještě sobecká , v jádře přece jen má tolik jemnosti , něžnosti , ohleduplnosti , pozornosti , že přikrývá chyby toho , koho milujeme .

Kdo rozpoví něžnou lásku Ježíše , kterou přikrývá naše hříchy v očích Otce ? Kdo rozpoví jeho nekonečnou lásku , se kterou nachází možnost návratu u všech , i v srdci hříšníků , a tím více u toho , který se od něj vzdálil jen něco málo ? Ježíš nikdy neodauzuje . Vždycky se smilovává . zcela božsky ho pojímá naše bída , pro kterou my klesáme na mysl .

Nic neukazuje lásku Boha tak jako naše bída a ubohost , nebo spíše nic nás neříká , kdo je Bůh jako jeho láska , se kterou nás vyhledává v naší veliké bídě .

+

Zůstaňte v záři světla víry , která vás mluví o aktivní lásce Boha k vám .

Vždy se utíkejte do onoho světla a v něm nacházejte útulek , především v nesnadných chvílích . A vždy znovu tam přivádějte svou

duši . A když pod oním světlem najdete pro sebe místočko a tam odtud se budete učit poznávat Boha nikoliv abstraktního / p.p.: odtažitého / , nýbrž Boha takového , jaký je , Boha jako neko - nečnou lásku stále se nad námi sklánějícího a neměnnou vůlí přitáhnout nás k němu , jak se váš život stane jednoduchým , jedním až k dovršení v Jednom .

Ve světě víry se vytváří stav spojení a až k jakémukoli stupni se dostane to spojení , vždycky se bude měnit podle stavu víry .

Zůstanete-li v záři onoho světla víry , všechny vaše otázky se ve vás už ani nezvednou . A zvednou-li se , budou to jen otázky drobné . Tak tedy , zvednou-li se , zachovejte klid .

A nic neberte tragicky . I sobě musíte se umět vysmát . A hned se nechte najít od Krista : v takových chvílích se modlete ve světě víry . Přiblížte se k Pánu . Vejďte s ním do styku . V takovém čase neustále se s ním stýkejte ve svátostném spojení .

Je možné , že pro nějaké hnutí lidské přirozenosti Kristus se může stát pro vás nepřítomným . Vzpětí však Kristus zase na sebe upozorní a duše se ve vás vzchopí a vy ji zase přivedete ke Kristu . Nepřijde o žádné překvapení .

Přibližujte se k Pánu . Vcházejte s ním ve styk . V takovém čase neustále se s ním svátostně spojujte . Žijte tajemství Krista , který je stále živý a stále váš . Žijte celé jeho bohatství.

+

Chcete-li zachovat věrnost , chcete-li dobře prožít celou přijatou milost , zachovejte mlčení .

Potom zůstaňte v tom ovzduší víry , té víry , která vám proví , že Bůh je láska , že Bůh vás hledá , že vás miluje a že se vám neustále dává pod různou formou .

Bůh ani nemůže se nedávat , neboť každý , kdo miluje , stále se dává a chce se dávat stále .

A tím vyhladovělým žebračkem , který stále musí prosit , stále musí žebrot , pro něhož platí jen jeden zákon , *A/žádá* zákon všechno přijímat , jsme právě my .

Potom jsme také těmi , kterým se dostává učení . A vědění o lásce nás může naučit jen Ježíš , protože jen on je zná a jen on o něm " mluví " .

Proto pro nás platí zákon , vždy se usebrat a v takovém usebrání sednout si ku k sobě a mlčet jako taková , kteří učení přijímat dovedou a také je přijímají .

+

Buďte opravdu tou klánitelkou , jakou Otec hledá : u všech působte pravdivým dojmem duše žijící v Bohu , duše obrácené stále k Bohu , pro kterou není žádných druhých příčin , která nepotřebuje vyměňovat názory , hledat důkazy pro to či ono , nýbrž vždy ovědu hledá jen a jen vůli Mistra .

Nikdy nebuďte smutná , ani tváří v tvář své bídě . Byla by to pycha . Takový náhled na věc je oním světlem víry . Žijte podle něho , nahlížíte-li tak v klidu a míru . Pokud vám totéž říká Bůh , vědycky vám do duše vnese klid a mír . Jestli vás ten pohled na věc znepokojuje , najděte si útulek u Boha , nepodléhejte však smutku ani úzkosti . Nikdy . To už byste nežila ve světlem víry

Žijte v záři Tří Božských Osob , které se sklánějí k vám , aby vás obdarovávaly . Bůh vás miluje a jde mu o to , aby vás přivedl k sobě nepřestávajícím spojení .

V působení onoho světla vstaňte a jděte vykonat vnitřní modlitbu , jděte trpět , jděte k sestrám , a přitom to světlo

naspouštějte z očí . Plně tak žijte své dny a se stejnou myšlenkou i usínajte .

Stále více vidím , že všechno se redukuje na to .

+

Ach , kdybyste jen mohla dospět k větší a trvalé víře v to , že je s vámi ta láska , která milovala svaté ! Jak by vás uvědomění toho cele zaujalo , jak by se vás zmocnilo , jak by vás pohltilo !

Už by pro vás nebyla žádná druhá příčina ani výměny názorů . Mohli by se vás jiní ~~dotknout~~ různě dotknout , různě by na vás mohli udeřit , a nezasáhnou vás . Do sporu se nedostanete nikdy , leda s nekonečnou Boží láskou , která ve vás staví a tvoří , jak staví a tvoří v duši svatých .

" Tvá míra bude tvou mírou " , říkával Pán svatě Kateřině Sienské .

I v našem mlčení je ještě mnoho hluku , a to nejen v naší představivosti , ale i v naší vůli .

Chceme to a nechceme ono . Nebo se s Boží vůlí dohadujeme , tvrdobíjáme lpíme na takových nic , u takových nic se zastavujeme .

To všechno je hluk . To všechno je zatěžování .

Nechte Boha , ať jen zasahuje do vašeho života vašimi představenými , nepravdivými obviněními , sebeláskou , zřevím , citovostí , co na tom všem záleží . Proti tomu nemáte právo vznášet námitky , neboť tu vědecky jde o Boží vůli , která se tak děje . Je to studánka s pramenitou vodou . Pijte z ní .

+

Od bídy vás neosvobodí boj zblízka s ní : od ní vás osvobodí pohled na Boha .

Svatí lépe viděli svou bídu než my , protože se stavěli do plného světla , v něm se však nezabydlili : přebývali v Bohu .

Pravda je mnohem více v pohledu na vlastní bídu a ve znalost vlastní nemohoucnosti než v nějakém samolibém zhlížení se jak v sobě , tak v přijatých milencích .

V modlitbě se ztišete . Ztišete se hlavně pod vahou svých chyb a své bídy . Klidně mluvte s Bohem o svém hříchu . Ukažte mu celou svou nemohoucnost a pak už zůstáňte k němu přitulena .

+

Cítíte-li , že se vás plně zmocňuje činnost , zastavte se . Přestaňte být činná . Přestaňte dávat . To už totiž nedáváte Bohu . Znovu navažte styk s Kristem , a z toho styku ve více vzejde pro vás některá ctnost .

Zastavte se , a do plna se nadechněte Boha . Navraťte se do něj .

Boha hledat a volat ho nemusíte . Stačí , když si uvědomíte jeho přítomnost a činnost ve vás . Stačí , když jste v něm v tichu s duchem obnovy , což vám umožní všechno očekávat od jeho lásky , všechno přijat od Kristovy ctnosti .

Bezmocnost tu není na překážku : bezmocnost je pro nás zákon . Co je třeba mít , je srdce k Bohu důvěřivé a dětinné .

Píše-li nám Bůh do duše bíle nebo černě , k tomu moc nehledte . Všechno , co je třeba vědět , je to , že Bůh je dárce , a že je třeba se s ním spojit v každé podobě : i v utrpení a ponížení .

Můžete se cítit otřesena nějakým silným dojmem , zůstane-
nete však přitom důsledně neochvějná .

Vezměte si srdce do dlaní a řekněte mu : "Spojiš se
s láskou Kriste a necháš se od něj spasit " . Pod vlivem té-
to představy oslovte se takto za všechny a za každého . Oddej-
te se lásce ke Kristu a nechte se od něj poučit k čemukoli on
bude chtít .

Jak si činíte nebe složitě ! A je přece jednoduché .
Bůh , stále tryskající pramen veškerého života , k němuž stále
se máme blížit .

Potopme se do oceánu klidu a míru . K tomu stačí , když
se uvedeme do klidu a budeme věřit v lásku . Připodobnění k
Bohu a přeměnění v něj se dá uskutečnit jen v naprostém tichu .
Každý nepokoj a každá činnost je coby mrak mezi Bohem a duší,
který Bohu znemožňuje , aby se nám obrátil v duši .

Nic není tak pokojné a pokojetvorné jako Bůh .

Svatost není něco osobního : svatost je Svatý v nás -
B ů h .

Je to " n e b ý t " , abychom byli všim .

Méně se jedná o to " zdokonalovat se " , " křičovat se " ,
jako spíše se jedná o to " popřít se " .

Jsem tím , který není , a budeme-li zcela úplně tím ,
který není , budeme svatí , protože v nás bude Bůh , který je
svatý .

Otec Vallée .

Účinky vnitřní modlitby .

/ Odpověď na anketu /

Vnitřní modlitbu nekonáme vlastně pro dosažení dobrých výsledků v duchovním životě , nýbrž proto právě , že dítě prostě miluje svého Otce a že se bez něj nemine ani jeden den .

Neméně je pravdivé to , že ovoce vnitřní modlitby je početné a rozličné .

Také je třeba být trpělivý a nechat mu čas , aby mohl vypučet a výž uzrát .

Rovněž je třeba nechvátat se závěrem , že ta která vnitřní modlitba není dobrá , když nepřináší očekané výsledky .

Zde přinášíme hrst svědectví o účincích vnitřní modlitby. Pocházejí z odpovědí na anketu provedenou mezi lidmi žijícími v manželství .

+

Mnozí účastníci ankety poukazují na to , že vnitřní modlitba vědčí za upevnění a rovnováhu své osobnosti :

- Vnitřní modlitba vás povzbudí , vzpruží , postaví znovu na nohy fyzicky , psychicky , morálně . Je to užitek jen vnitřní , avšak nikdy se s ní jej nedostávalo .
- Vnitřní modlitba mne uvádí život do rovnováhy . Je jako loďní kýl , který loď vyvažuje do rovnováhy a zajišťuje její stabilitu proti větrům a příboji .

- Vnitřní modlitba mi pomáhá v tom, že svůj život mám pevně v rukou a že nežiji, jak právě dá čas, chvíle, nálada.

Osobnost čerpá velký prospěch z vnitřní modlitby a život sám toho, kdo se modlí, se přeměňuje, a to nejprve v jeho vztazích a bližními :

- Vnitřní modlitba nám pomáhá překonávat krize vzešlé z nálady toho druhého .

Vztahy s Bohem se stávají pravdivějšími :

- Vnitřní modlitba mě naučila pravdě : před Bohem se nemůžeme vyplatit slovy . Také je velikou učitelkou pokory : před prázdnem a tmaou se cítím jako zcela malé dítě .

- Když se ocitneme sami před Bohem, od všeho se musíme oprostit, nemůžeme se nějak naparovat a nemůžeme pohlížet na sebe s uspokojením .

♦♦ Díky vnitřní modlitbě dovedeme nejen vůli Pána lépe poznávat, *háá*, nýbrž také naučíme tu vůli vícemilovat .

- U vnitřní modlitby je dobré to, že mě přivykla radit se s Bohem . Dříve, dokud jsem se ještě nevěnoval vnitřní modlitbě, zapomínal jsem hledat, co je Boží vůle .

- Vnitřní modlitba natolik vetupila do mého života, že bych se bez ní minul už jen velice těžko . Je opravdu každodenní potřebou duše, stejně základem důležitá jako potrava pro tělo . Během vnitřní modlitby všechno se vyjasňuje, ujasňuje, a my každý den lépe objevujeme Boží vůli . Především se nám poněkud daří milovat jeho vůli . Vnitřní modlitba nás přivádí k darování sebe samého, a dále přivádí nás k tomu, že toužíme se svým bližním se dělit o všechny statky, které nám Bůh dal zdarma .

Praktikování vnitřní modlitby se přeměňuje celý mravní život . Světlem Evangelia se vnitřní modlitba tříbí a zjemňuje , , pozvolna se prosazuje nová stupnice hodnot :

- Až dotud nikdy jsem nepochápel , jak je Evangelium stejně jako celá Bible živé ve dvacátém století zrovna tak jako ohromné požadavky , které z něho vyplývají .
- Není pochyb o tom , že vnitřní modlitba spojená s častým přijímáním svátostí nás časem umožní dle své snazší zvěhlost v plnění povinností , jejichž plnění se nás dříve zdálo nemožné , odpuzující , vůbec mimo náš dosah . Ba více , vnitřní modlitba nás vede k postupnému třibení a ~~zá~~ zjemňování našeho mravního pojetí : u sebe samých už nesměšme to , co nás dříve vůbec nepohoršovalo a čeho jsme si sotva jen všimli . náš mravní život žitý tak nějak přibližně e v nevyklém způsobu jednání víc a více se stává pružným , ošatněným a náročným . To mravní vybrušování dále se bude zlepšovat po celý náš život .
- Pomalu si osvojujeme jinou stupnici hodnot . Není snad upří-
liáněné , řekneme-li , že nám Bůh v průběhu let dává po-
hlíket na svět tak , že se náš pohled přibližuje k pohledu jeho .

Mezi jasnější vidíme na to , co máme dělat , ale takto na-
býváme i sílu jednat soublesně s tím , co vidíme jako takové :

- Kyslík , že je nemožné dělat pokroky v rovině duchovního života bez pravidelného pěstování vnitřní modlitby . O práz-
ninách jsme vnitřní modlitbu nějak zanedbávali a okamžitě
jsem mohli pozorovat jakási napětí v naší domácnosti , na-
pětí způsobeného nedostatkem sílí nutného pro vzájemnou pod-
pěru . Po častné zkušenosti tohoto léta jsem došel přesvěd-
čení , že vynakládat duchovní sílí bez vnitřní modlitby je
zrovna tak marné jako fyzické namáhání bez přijímání potra-
vy . Z hlediska povolání vnitřní modlitbě vědím za to , že

jsem pochopil úlohu , j akou mám hrát ve své práci v zaměstnání . V postavení mezi podnikateli a člníky se pokouším o to , abych sám byl lepší než ten , který jen dohlíží , a abych svou práci vykonával veden duchem lásky .

A nakonec , protože část svého dne dávám Bohu , Báh projevuje svou přítomnost ve všech okamžicích mého života :

- Báh nám zůstává neblízku po celý den , ve které jsme usilovali k němu se přiblížit .
- Navykl jsem si myslet na Boha ve všech chvílích dne . Má ubohé pokusy o vnitřní modlitbu měly postavení na červenou . A Byly však dobré k tomu , že jsem všude , doma i venku , v podzemní dráze či při umývání rukou před operací , ba i při operaci , své myšlení nakrátko nechal unést k Bohu . Pociť Boží přítomnosti nebyl mi dříve běžný , a já to dnes vztahuji na účinek prohloubenější vnitřní modlitby . A zřejmě to ovlivnilo mé mínění o světě , o svých domácích , o každém bližním .

Solange Cyrot :

Z n a l o s t B o h a .

Dříve jsem se v katechismu učila definici , že Báh je tajemství : tajemství Největější Trojice . Myslela jsem tehdy , že tajemství je něco nepochopitelného , něco mimo náš dosah a že je neprosto neúčinné ztrácat čas přemýšlením o něm . Dnes vím , že takové pojetí tajemství bylo chybné , že to byla jedna z mnohých návykem ustálených představ , se kterými se pouštíme do duchovního života , a které potom k vystižení jemných rozdílů po celý svůj život upřesňujeme .

Tlouho jsem se ptala sebe sama, proč by Bůh, když byl stvořil člověka pro sebe a uál ho k tomu, aby v něm žil nacházel své plné rozvití, dokonalost, věčné štěstí, byl chtěl zůstat neznájm pro člověka po celou dobu jeho pozemského putování, v pravém smyslu slova Neznájm, kterého můžeme poznat jen z toho, co o něm říká Církev, který však našemu osobnímu bádání zůstává nepřístupný.

Toho člověka Bůh umístil do ráme, do dekorace stvořené pro něho: do světa. Mohlo to být opravdu Božím záměrem, aby se ta dekorace, ten ráme, jevil člověku nekonale skutečnější než on, Bůh, právě skutečno, pro koho byl člověk vlastně stvořen? Ano, jást na tím přemýšlela, někdy mě to přivádělo až k bezraději v těch hodinách, když mě nezevalovaly úkoly mátky ročiny.

Objasnění tohoto problému přináší Bible a také v rozporu s našimi představami, že by tomu tak mohlo být, nás učí s naprostou důsledností a souvislou spojitostí, že Bůh nám M chce být známý. Celou Biblií se to tvrzení vine jako oslnivě nádherná nit. Za nit se objeví tu, nato se ztratí, aby se znovu objevila ještě skvělejší, a nikdy se neztratí úplně.

Už v knize Exodus Mojžíš nám říká, že Hospodin s nám mluvil tvář v tvář, jako přítel mluví s přítelem / Ex 33,11//. O něco dále v knize Králů Bůh se zjevuje Eliášovi na hoře Horeb / 1 Kr. 19 / . A to se nejedná o nějaké výjimky, neboť o něco dále Bible se stává jasnější.

Prorok Ozeáš vícekrát mluví o poznání Boha, když rázně vyřídá lidu jeho nevědomost:

- není věrnost ani milosrdenství
ani poznání Boha v zemi,
ale kletby a přetvářka, vraždy a krádeže
a cizoloství se rozmohly,
krveprolití stíná prolitou krev.

/Ozeáš 4,2 / .

A Bohu do úst vkládá tato slova :

- Milosrdnou lásku chce a ne oběti .
Poznání Boha je více než oběti .

/ Ozeáš 6,6 / .

Poznání Boha představuje jako duchovní vrchol , ke kterému je zván jak Boží lid , tak i duše , obě náznakově vyjádřeno slovy nevsta . Hospodin mluví :

- Zasnoubím si tě navěky ,
zasnoubím si tě spravedlností a ~~laskavým~~ právem,
nášností a láskou ,
zasnoubím si tě věrností ,
a poznáš Hospodina .

/ Ozeáš 2, 21-22/ .

Jeremiáš o něco později se ujímá téhož námětu : poznání Boha . U něj jako u Ozeáše jde o jednu základní myšlenku :

- Toto praví Hospodin :
Ať se moudrý nechlubí svou moudrostí ,
ať se hrdoš nechlubí svou chabostí ,
ať se boháč nechlubí svým bohatstvím .
Chce-li se kdo náctím chlubit ,
ať se chlubí tím , že je prozíravý
a že mě zná .

/ Jeremiáš 9 , 2.-21 / .

Žalm nazývá přesně tentýž ton . Je to výzva k věřícímu :

- Mé srdce k tobě mluví ,
mé tvář tě hledá ,
Hospodine , hledám tvou tvář .

/ Žalm 27, 8 / .

Modlitba věřících je souhlasná s očekáváním Boha :

- Hospodin uhlíží z nebe na lidské syny ,
aby viděl ,
zda je někdo rozumný a vyhledává Boha .
/ Žalm 14, 2 / .

Žalmy jsou dokonce dále . Je až zarážející , jaké je Boží zkušenost , kterou vyjevují . Bůh je v nich naryvám jasně , která svědčí o tom , že autoři žalmů znají Boha velmi osobně . Tak v Žalmu 18 ... " má skálo , má záchytku , má útočiště , můj štít " . Co to znamená jiného než to , že ti duchovní spisovatelé učinili s Bohem zkušenosti jako s tím , na kterého se dá spoléhat , jako na toho , který brání a ochraňuje .

Kde by se duchovní spisovatelé žalmů byli dozvěděli o všem tom , o čem se v žalmech stále mluví , o Boží laskavosti , věrnosti , milosti , něžné lásce , kdyby Bůh byl chtěl zůstat nepoznán ? Jaké to nedostatečné citové výrazy dovedli vynajít pro oslavu Pána . Jako příklad za mnohé jiné :

- Hospodine , tys jsi můj dědičný pořídek , mou slávu ,
můj úděl mi zachováváš

Proto se raduje má srdce , má duše plesá ,
i má tělo si doplňuje oddech v bezpečí .

Naučila mne jít stezkou vedoucí k životu :
před tvou tvář jsem nasycen radostí ,
po tvé pravici nejdu věčnou slávou . / Žalm 15 / .

A přišel Pán Ježíš , druhé božské Osoba nejvyšší Trojice . Mohl Bůh ukázat přesvědčivěji , že nechce být nepoznán ?

Celé Kristovo poselství je nastředováno na Boží Království , na věčný život , který přišel hlásat lidem . Krátce před svým utrpením , těsně předtím , než se vydal ze nás , na onou vrcholku čtyř Evangelíí , kterým je řeč po Poslední večeři a velekněžská

modlitba , Ježíš v modlitbě před apoštoly jasně vyslovil své poselství o věčném životě :

- Věčný život je v tom ,
že poznají tebe , jediného pravého Boha
a toho , kterého jsi poslal , Ježíše Krista .

O jaké poznání se jedná ? Je to snad pouhé zjištění jeho
isoucnosti , je to poznání čistě rozumové , takové : " vím , že
Bůh je " ? To nikoliv . . . A Ježíš to Židům řekl už tehdy / ,
že se nejedná o poznání toho druhu :

- Kdo slavuje můj Otec ,
o kterém vy říkáte , že je váš Bůh .
Vy jste ho nepoznali ,
já však ho znám . / Jan 8, 51-55/.

Jakého řádu je tedy to poznání ? O tom nás poučuje řád
po Poslední večeři :

- Ještě krátký čas a své mě už neuvidí .
Ale vy mne zas uvidíte ,
protože já jsem živ a vy též budete žít . / Jan 14,19-21 /
V onen čas poznáte , že já jsem ve své Otci ,
a vy ve mně jako já ve vás .
Kdo má moje přikázání a zachovává je ,
ten mě miluje .
A kdo miluje mě , toho bude milovat můj Otec ,
a i já ho budu milovat a zjeví se mu .

A Judovi , který ho přerušil , aby se ho zeptal , zda se
obrací svým slovem jen k nim , Ježíš odpovídá :

- Miluje-li / kdo mě ,
bude zachovávat Boží slovo ,
a můj Otec ho bude milovat ,

a přijdeme k němu

a učiníme si u něho přibýtek .

/Jen 14,23 / .

Velmi mnoho lidí dosvědčilo věrnost Boha jeho slibu . Z nich nejprve svatý Pavel , který se ve svých listech stále vrací k poznání Boha a Krista :

- V čem jsem dříve viděl svůj prospěch , na to se teď kvůli Kristu dívám jako na škodu . . . Ano všechno to považuji za škodu ve srovnání a očíms nesmírně cenným poznáním Ježíše Krista , svého Pána . Pro něj jsem se toho všeho zřekl a považuji to za bezcenný brak , abych mohl získat Krista a byl s ním spojen . Nemám přece vlastní spravedlnost , jaká se získává zachováváním zákona , ale tu , která se dává tomu , kdo věří v Krista , tu totiž , která přichází od Boha a spočívá ve víře / Fil. 3, 7 - 10 / .

V jiném úryvku hymnického vzhledu Pavel překypuje touhou sdělit se s tím , co zná :

- Proto klakám nakolena před Otcem , od něhož mají původ všechny rody na nebi i na zemi , a prosím ho : ať vám ze své bohaté božské dobroty dá to , že ve vás sesílí vnitřní člověk , aby Kristus skrze víru přebýval ve vašem srdci a byste byli zakořenění a upevnění v lásce . Tak budete schopni pochopit - jako vědomní osetní křesťané - celou tu šířku i délku , výšku i hloubku , poznáte Kristovu lásku přesahující všechno poznání a dosáhnete plné míry Božích darů . / Ef. 3 , 14-19 / .

Jinde Apoštol vymezuje poznání Boha ohromujícími slovy , které velmi dobře ukazují na to , že se nejedná jen o poznání rozumové , nýbrž o živý styk a Bohem :

- To už nežiji já , ve mně žije Kristus .
Není jiných slov která by o tom mohla říci více .

Jean Daniélou :

A b r a h a m , rytíř víry .

Prvním a největším svatým Izraele je Abraham . Je také tím , jehož život se jeví jakoby vnořený do modlitby . Co u něho hned zkraje je nápadné , je jeho vnitřní smysl -- který je přímo základem náboženství -- pro svrchovanou velebnost Boha . Svou modlitbu prosycuje nesmírnou úctou . Abraham Bohu přičítá všechnu slávu a cítí , že sám před ním není ničím : " Dovoluji si mluvit k Pánu , ať jsem prach a popel " / Gen. 18,27 / . U člověka vždycky je hříchem , když přikládá důležitost tomu , co důležité není , a když nepřikládá důležitost tomu , co důležité je . Abrahamova modlitba je tou základní nápravou srdce , které uznává prvenství Boha .

Choď v má přítomnosti

Svět , ve kterém kráčí Abraham , je naplněn Boží přítomností . Později si Bůh Mojžíšem vybere místo , kde bude přebývat jeho Jméno . Pro Abrahama ovšem celý svět je oním chrámem , kde Bůh přebývá a kde člověk žije v jeho přítomnosti . Skupina stromů je pro něj částíčkou Ráje , kámen je pro něj oltář . Hospodin se mu zjeví u dubu v Mamre .

- A Abraham vybudoval oltář Hospodinu , který se mu ukázal . Odtud táhl dál na západ , které je východně od Bet-elu .

Také tam vybudoval Hospodinu oltář" / Gen. 12,6-8 /.

Ten Bůh , jehož přítomnost v něm vzbuzuje takovou úctu , je mu zároveň Bohem důvěrně známým . Zdálo by se , že nahromaděný hřích nevyhloubil ještě hluboký příkop , před kterým David a Izaiáš pocítí jakoby závrať . Něco ještě přetrvává z rajského důvěrného styku , když Bůh se večer procházel po zahradě . Tak je tomu také v obdivuhodném výjevu v Mamre / Gen 18 , 1-15/.

Ten Bůh skrytý je Bůh blízký . Když se však přibližuje k člověku, zůstává Bohem svatým , jehož intenzita bytí je taková , že ji člověk snese jen stěží . Takový pocit drtivé váhy božského bytí , které působí nálohy křehkého člověka , se objevuje v jednom textu nejvíce naplněném zkušeností onoho tajemství :

- Když se slunce chýlilo k západu , padlo na Abrahama vytržení myslí , úděsně veliká temnota ho zahelila ./Gen 15,12/. Zde nás už Abraham vede k nejvyšším vrcholům modlitby . Váha Boha na srdce , která člověka vytrhává z jeho vědomí sebe tak , že je plně jat a pohlcen intenzitou Boží slávy , toť přímé m y s t i c k á z k u š e n o s t . U cíle nevyjasněných pochoď , které k němu vedou , modlitba v těch výškách ukazuje svou podstatu .

Rytíř víry .

Abrahám je také svědkem živého Boha , který se přibližuje k duši -- a někdy do takové blízkosti , že jeho příliš tíživá přítomnost duši zavaluje a spaluje . Modlitba ovšem pro Abraháma není jen přítomnost Boha , neboť Bůh je přítomen jen proto , aby ve světě uskutečňoval záměr lásky a spásy . . Toho záměru je Abrahám prvním důvěrníkem . Je prvním z těch přátel Boha , které Bůh vytrhuje z rodinného života , odvádí z jejich vlastních cest a uvádí do neznámého světa na cesty jemu vlastní :

- Hospodin řekl Abrahamovi : " odejdi od rodiny , vyjdi z domu svého otce do země , kterou ti ukážu " / Gen.12,1/. A list k Židům v komentáři tohoto úryvku obsahuje tato slova :
- S vírou Abraham uposlechl , když se mu dostalo povolání, aby se vystěhoval do země , kterou měl dostat v dědičné držení . Vystěhoval se , sčkoli nevěděl , kam jde/Žid 11,8/.

Abraham se zde jeví jako rytíř víry , jak ho tak nazval Kierkegaard , to znamená jako ten , který se samopásmá neopírá o sebe samého ani o svět běžný jeho zkušenosti , který věří v Boží slovo , že nemožné je možné , že Boží moc může pozvednout člověka nad člověka , jak psal svatý Pavel v listu k Římanům :

- Neprovinil se váháním ani nedůvěrou vůči Božímu zaslíbení , ale čerpal sílu z víry . Byl pevně přesvědčen , že Bůh splní slib , který byl učinil / Řím 4 , 20-21 / .

Zde na tomto místě vstupujeme do biblické modlitby ve vlastním smyslu slova . Biblická modlitba není jen volání člověka k Bohu z hlubiny jeho duchovního zajetí , je i pokojnou jistotou , opřenou o věrnost Boha , od které člověk navzdory všem zdánlivým po-
přením a nezdarům očekává uskutečnění toho , co Bůh slíbil .

Důvěrník Pána .

Všechno zde přichází od Boha . On sděluje člověku , že mu určil dědictví a svěřil se mu se svým záměrem . Duše modlitby je ta , která vstupuje do Božích cest , a to jest do způsobu Božího nahlížení , a ta , která se od Boha nechává vychovávat . Boží slovo je skála , o k terou se opírá víra , aby potvrdila svrchovanou pravdu v tom , co přesahuje zřejmost . Bůh je též vrcholem modlitby : vstup do spojení s Bohem je předmětem Božího slibu , je naplnění smlouvy . Tak víra uvádí duši modlitby do Božího záměru a v pravé historii je posledním smyslem lidského života .

Silná slibem , který je jistotou že Bůh je Láska a že Bůh je mocný k uskutečnění záměru lásky , duše čerpá odvahu k modlitbě současně přestává tonout v tužbách těla a proniká do nebe mocným letem Ducha . Duše v opření o modlitbu čerpá odvahu k tomu , aby se dovolávala Boha proti Bohu , aby se dovolávala milosrdenství proti spravedlnosti , nebo lépe řečeno , aby se dovolávala milosrdenství , které je spravedlností , je-li spravedlnost věrností lásky k sobě . Tak se Abraham přimlouvá za Sodomu :

- Vyhladíš snad se svévolníkem i spravedlivého ? To bys přece neudělal . Což soudce veškeré země nejedná podle spravedlivého práva ? / Gen 18 , 23-25 / .

Když se Ježíš modlil .

Hora , poušť , samota , noc ---
tolik podmínek příznivých pro modlitbu :
Kristus je měl rád a vyhledával je .
Jeho příklad je třeba následovat .

- Zvěst o něm se šířila víc a více . Lidé se scházeli v celých zástupech , aby ho slyšeli a zbavili se svých nemocí . Ježíš se však uchýloval na osamělá místa a tam se modlil ./Lk 5,15-16/.

- Brzy ráno ještě za úplné tmy vstal , zašel si na osamělé místo a tam se modlil / Mk 1,35 / .

- V těch dnech vyšel na horu , aby se modlil . Celou noc strávil v modlitbě s Bohem / Lk 6,12 / .

Modlitba milovaného Syna hýbe srdcem Otce , který na něj vylévá svou Lásku , Svatého Ducha . Tak tomu skutečně je u každého Božího dítěte .

- Když už byl pokřtěn všechen lid a ve chvíli , kdy Ježíš také už byl pokřtěn a modlil se , otevřelo se nebe , Svatý Duch na něj sestoupil v tělesné podobě holubice a z nebe se ozval hlas :
" Ty jsi můj milovaný Syn . V tobě jsem si zalíbil " / Lk 3,21-22/

Ježíšovo lidství se při modlitbě stává jakoby průzračné a vyzařuje z něho božský život , který v něm plápolá .

Při zachování správného poměru stájně tomu tak je u každého křesťana , který se modlí .

- Asi za osm dní potom , co takto mluvil , Ježíš vzal sebou Petre, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil , zašnil se mu výraz tváře a jeho šat oslnivě zbělel .
/ Lk 9 , 28-29 / .

Velice se mu obdivovali ti , kteří ho viděli , jak se modlí . Touha se v nich rozmáhala , aby i oni věděli , jak se modlit .

- Jednou se Ježíš modlil . Když přestal , prosil ho jeden učedník : " Pane , nauč nás , jak se modlit , jako i Jan tomu naučil učedníky své / Lk 11, 1 / .

Ve svých modlitbách se Kristus přimlouval za své učedníky . Prosil pro ně nejprve o víru . Enes po previci Otce je stále živ , aby se za nás přimlouval
/ srv. Žid 7,25 / , aby nám byla udělena i víra i největší dar : Svatý Duch .

- Ale já jsem za tebe prosil , aby tvá víra nepřestala / Lk 22 , 32 / .

- Poprosím Otce a on vám dá jiného Zastávce , aby zůstal s vámi navždy : Ducha pravdy , kterého svět nemůže přijat , protože ho nevidí a nezná . / Jn 14 , 16 - 17a / .

Sestra Jeanne d'Arc :

B ý t a B o h e m .

Mé štěstí však je
být blízko Bohu .

Žalm 73 , 28 .

Autobus odjíždí právě , když Františka přichází na zastávku. V této denní době bude třeba čekat deset minut a ona přijde pozdě. Těch deset minut tráví Františka tím , že chodí sem a tam a úzkostně každou chvíli vrhá pohled na konec ulice , odkud má vyjet příští spoj.

Jan potřebuje oznámkovat jen jeden dopis . U poštovní přepážky je jen jedna osoba , ta však odesílá větší počet balíků letecky do neznámých měst někde na druhém konci světa . Poštovní úředník se v tom moc nevyzná a za dvacet minut později Jan pořád ještě čeká , v žilách mu kypí krev , je rozčilený z takové hloupé ztráty času.

Prozřetelnostní volné časy .

Náš každodenní život , obzvláště ve velkých aglomeracích přináší sebou mnoho nepředvídaných nevyužitých volných časů . A přece by mohly být tak cenné !

Není to tak úplně náhodou , že nás překvapí nějaké menší nepříznivé okolnosti . " Ani vlas vám s hlavy nespadne " . Bůh

není zamyšlen ani se nezabývá svými záležitostmi / 1 Kr.18,27/.
Otec nás miluje / Jan 16,27 / a je všemohoucí / Ž. 147,5/.

To Bůh zařídil , že se velická ryba proháněla tam v dané době, aby Jonáša převezla , a Bůh to byl , který ~~zastavil~~ stanovil běh Plejád a Orionu / Job 9,9 / , a také to byl on , který nám vyšetřil těch deset volných minut , aby se nám dal a nám daroval radost ze chvíle důvěrné blízkosti :

- On má radost z toho , když je s lidskými dětmi / Př.8,30/ a
- Má štěstí však je být nablízku Bohu / Žalm 73,28 .

A my jsme nepozorní a tupci a zlobíme se

Raději se hleďme nalest na úmysl lásky : v té chvíli jediným našim zaměstnáním je milovat , neboť Pán nás oprostil od každého jiného úkolu .

Naše stavovská povinnost nám téměř neustále ukládá vnější činnost , která pohlcuje celou naši pozornost i síly . Snažíme se dobře pracovat pro Pána , nabízíme mu v oběť své úsilí , nedokážeme však udržovat s ním spojení , které je přece jedinou touhou těch , kteří ho milují .

Proto on sám předvídá v našich dnech vzácné okamžiky , ve kterých nemůžeme dělat nic jiného než čekat . Vlivem vnějších okolností jsme osvobozeni od všeho ostatního , můžeme se však vnořit do ticha , najít Pána ve vnitřní komůrce své duše , kde stále na nás čeká . Dovedme uznat tu pozornou Boží ochotu a přiznat jí její cenu . Snažme se využít těch zastavení činnosti , která nám Bůh vyšetřil a dokonce nám je ukládá , neboť dobře ví , že my nejme vždy schopní ve své činnosti zastavit se sami .

Nastane-li nějaké nepředvídané čekání , které uvede v nepořádek náš časový plán , uvědomíme si jasně a výslovně volbu , která se nám tu nabízí : buďto se necháme vléct svou již rozběhnutou činností -- která právě teď běží naprázdno a my pozbýváme /

rozvehu ve formě napětí , netrpělivosti , úzkosti . To všechno z toho je ostatně mnohem víc únavné než sama skutečná činnost a nadto naprosto neúčinné .

Anebo s nastalou daností budeme souhlasit , uposlechneme prozřetelncstní pozvání a plně se s ním ztotožníme : " opustíme své dosevační zaujetí , přeručíme jeho proud a prostě Bohu dáme přednost před vším ostatním -- jeho přítomnosti , tichu , klidu smíru před nechutným svým vnitřním povídáním a před marným okolním ruchem a shénem . Takové nějaké vnitřní gesto , *Klá///* o kterém by se zdálo , že vychází samo ze sebe , předpokládá mnoho víry a lásky . Když toto pochopíme , ještě to bude od nás chtít hodně trpělivosti , abychom se v tom cvičili a vytrvale se toho dožebravali .

Čekání přeměňujeme ve zpozornění .

Naléhavě prosíme o milost přeměňovat čekání ve zpozornění , naplňovat prázdno přítomností . Pokoušejme se nejen o to , abychom se s tím nevyužitým časem smířili bez toho , že by nás to zlobilo , ale přijímejme jej vděčně , udělejme všechno pro jeho využití a hlavně nepromrhávejme jej v neurčitém tčkání . Ten nevyužitý čas , využívejme k tomu , abychom se dostali do svého nitra a v něm nacházeli střed duchovní těhotnosti , od kterého nás bezustání odtrhuje všechno , co je vnější : " amor meus, pondus meus " - " má láska je má přilnavá síla " , říkával svatý Augustin . Své duši ponechme volnost , ať konečně ustoupí oné silné přitačlivosti , ať se soustředí u zřídla našeho bytí v nejtajnější její prohlubni , kde v nás přebývá Pán . A tam mu v klidu smíru^{su} nasloucháme , nabízejme se jeho přítomnosti , prodlužujme své díkůčinění a vstupujeme na jakkoli krátký čas do tajemství spojení .

Jestli vícekrát během dne budeme umět i za nepříznivých podmínek , v denním to shonu , v hlučícím davu a v neodkladném zaměstnání odpovídat na pozvání Pána , a jestli necháme všeho , zastavíme se , vnoříme se do ticha a do víry v jeho přítomnost , oč snadnější bude pak pro nás vstup do vnitřní modlitby ! Potom už se nám nebudou klást všechny ty neodpovědné otázky : jak se uvolnit , jak odložit své břímě , jak začít . Nejlepší prostředek k řešení takových otázek je věrnost ve využívání prozřetelnostních příležitostí , které nám Bůh nabízí Pán . Tak se v duši pozvolna vytvoří zběhlost v postoji , snadnost a též již znová potřeba vnitřní modlitby .

Vždyť vnitřní modlitba se vyanačuje tím , že po ní toužíme tím více , čím více se jí věnujeme . Kdo jí nikdy neokusil , neví po ní . A čím se jí více věnujeme , tím více také pociťujeme její potřebu a toužíme po ní .

A až uslyšíme pozvání a konečnou platností " Vejdi v radost svého Pána " , jak nám nácvik toho v celém našem životě a zkušenost důvěrného styku s ním usnadní to , když nám bude zanechat všeho a odebrat se do Ráje ! Tam se prostě octneme v klidu , míru , naplnění a světle , v tom jediném dobru , kterému jsme dávali přednost v každém životním období přes neznámo , v zamížené nejasnosti , tomu b ý t a B o h e m .

redakční odpovědi na otázky .

R o z j i s n u v á d ě t b a .

" Nejsem schopen upít svou pozornost na Boha nic víc než na několik vteřin a přibližně i na několik minut . A přece tak rád bych chtěl umět vnitřně se modlit . Mohy pro vnitřní modlitbu se naučím - předeš se na ni těším a čekám na ni . Když však ta chvíle pro vnitřní modlitbu nadejde skutečně , myšlenky mi unikají , tákají . Abych je ustálil , k tomu nacházím jen jeden prostředek , a tím je d ě t b a . A ptám se , a ptám se vás : je to vnitřní modlitba ?

Zakovjal " roztříštěn " byste se měli znepokojovat , pokud by byly dobrovolné nebo pokud byste v nich nacházeli zalíbení . Je však není váš případ , jak se zdá . By vaše roztříštěnost vás spíše trápí a mrzí .

Jste snad zodpovědný nepřímě tím , že jste se po celý den neviděl v ovládnutí v ovládnutí své osoblivosti , v soustřeďování svých myšlenek nebo že jste přigustil to , že a vás nauky převahu starosti a záliby ? Snad . Nic nás však neopravňuje k tomu , abych si to myslil . Sicečně , vy však neopomentej takové otázky ani klás .

Velmi snadno je sohnat , že sám nenosíte vůbec žádnou zodpovědnost za otázky " roztříštěnosti " , ať už přímo nebo nepřímě . Jestli vás to poslouží jako útěcha , vězte , že svatá ^{du}terezia z Avily dlouho chtěla ověřit roztříštěnost . Často proto přikládala konat vnitřní modlitbu s knihou v ruce .

-- Po celou tu dobu -- jako čas po svatém přijímání -- nikdy jsem se neodvážila pustit se do vnitřní modlitby bez knihy Knihu mě stavovala obav a oblékala mi tanky jako ná společnost . Byla mi Stig-
-- ten , který mě uvrátil před řadu mnohých roztříštěností . V prázdné ne-
-- byla ustavičně . Ovšem , jakmile jsem knihu pro vnitřní modlitbu ne-
-- měla , i než jsem upadla ^{do} svých roztříštěností , vrátil se mi se-
-- klad a myšlenky se mi rozutekly . S knihou se mi však dříve myšlenky přivolat zase spět . Knih. na mě přelobila jako návnadu , která mě posvěd-
-- vala duši . Často se mi přibodilo , že zcela postalo , když jsem
-- knihu jen rozevřela - a už byla dobře . / Via IV/ .

Přiházelo se jí , že začátečníkům #/m ve vnitřní modlitbě doporučovala , aby se uchýlovali k rozjímavé četbě . U některých duší pokládala za správnou

- četbu , byť by byla sebekratší , neboť četba může být vel-
- mi dobrým prostředkem k tomu , jak přivést duši k rozjímání.
- Jestli vedoucí takových duší / je přidržuje při vnitřní mod-
- litbě bez oné pomoci , duše při ní dlouho nevydrží . / Viz
- IV. / .

A nekárala ani duše pokročilé v vnitřní modlitbě , když knihu otevřely až tehdy , když už jim jejich vnitřní modlitba připadala příliš vyprázdnou .

Není-li četba čistá a prostá vnitřní modlitbou, pak naopak tomu četba rozjímavá vnitřní modlitbou je , ve formě sice nevyvinutě počáteční , přece však pravou , přirozeně ovšem za několika podmínek :

- že čtená kniha může svým obsahem dát čtenáři zhlédnout Boží
- 7 dokonalosti , obzvláště jeho lásku a starostlivost o nás ,
- že četbě předchází modlitba a prosba k Pánu, aby se dal poznat a vzbudil lásku v srdci jeho dítěte ,
- že čtenář četbu častěji přemýšlí buď proto , aby přemýšlel o přečteném nebo aby mluvil s Bohem , aby mu vyjadřoval svou vůli k tomu , že ho bude milovat a jemu sloužit anebo aby se vůbec odmlčel v prostém štěstí , že zhlédl tu či onu Boží dokonalost . Důležité při četbě je nepodlehout pokušení k pokračování v četbě jen pro zájem , jaký četba vzbuzuje , neboť v čase určeném pro vnitřní modlitbu četba má jen jediný opodstatnění : poskytnout námět k rozhovoru s Bohem .

Přednost by měla mít kniha Evangelíí . To Bůh se v ní dává poznat Ježíšem Kristem a v Ježíši Kristu : " Filipe , tak dlouho jsem už s Vámi a neznáš mě " ? Ježíš Kristus je veliký svědek lásky Boha k lidem svými slovy , svým chováním , svými činy .

Existuje ještě jiná forma rozjímavé četby v nejčistší křesťanské tradici : *lectio divina* / *božská četba* / . Zatímco rozjímavá četba , o které jsme právě mluvili , je prostředek sloužící k soustředění na začátku vnitřní modlitby a během ní , *lectio divina* je duchovní četba , které věnujeme delší čas . Tuto četbu přerušujeme nakrátko nebo nadlouho , když se náš žasnoucí obdiv nebo láska vzbuzená pohledem na Boží lásku potřebují vyjádřit . Takové knihy , které se nedoporučují pro četbu rozjímavou , protože by bylo třeba přečíst mnoho stran , než bychom našli podnět k modlitbě , se velmi dobře hodí pro " *lectio divina* " : tak některá díla o spiritualitě nebo životopisy svatých . Opravdu vám nemohu radit dost naléhavě , abyste si občas udělali čas pro prodlouženou " *lectio divina* " po celý večer nebo kdykoli jindy přes den .

Dialog :

Modlitba těla .

+++++

Tělo nezůstává bez účasti na vnitřní modlitbě. Postoj a chování těla pomáhává city duše buď vyjádřit nebo udržet či vystupňovat . " Modlitba matěmahaga od nás vyžaduje , abychom byli zcela a úplně pravdiví " , napsal Robert d' / É Harcourt , pravdiví , to znamená ve shodě s naší lidskou existencí : abychom zcela a úplně přijali své určení , kterým je být vtěleným duchem a zduchovněným tělem " .

Církev vždy o tělu smýšlela takto a v liturgii přenechávala tělu důležitá místa . Také ovšem držení těla při modlitbě osamělé a mlčenlivé může být výrazem duše .

V odpovědích na naši anketu přímo bilo do očí to , že naši čtenáři přímo pudově nacházejí

takové gesta , která v minulých staletích složila věřící k tomu , aby jimi pověděli Bohu , že litují , že se mu klaní a že se mu cele obětují .

Jaké jsou to gesta ? " Clověk , jehož se zmocnilo náboženské hnutí myslí , padá na kolena , padá na svou tvář , spíná ruce nebo rozpřahuje ruce , bije se v prsa nebo podává obět , a t.d. " . Tak to také dělají naši dopisovatelé , když se modlí.

Na prvním místě se zmiňují o znamení kříže , kterým často začínají svou vnitřní modlitbu :

- Znamení kříže děláme volně , záměrně velmi pomalu a uvědoměním si toho , že se obracím k Nejvyšší Trojici .
- Velké znamení kříže děláme rozvášně tak , jako bych se do něho zahalovala a tak se oddělila od všeho , co není Bůh .

Je dobré najít hluboký smysl pohybů rukou , které často děláme tak bezděčně . Ve své knize " Posvátné znamení " píše o tom Romano Guardini : " Soustřeďte se a do znamení kříže vložte všechno své myšlení a celé své srdce . Pocítíte , jak se vás to znamení zmocní , jak vás posvětil , omilostní . Proč ? Je to znamení Jednoho-Veškerého , je to znamení vykoupení . Na kříži Ježíš spasil celé lidstvo , křížem Ježíš posvěcuje v celé lidstvo až do největší hlubiny bytosti každého člověka . Křížem se znamenáme před modlitbou , abychom v sobě potlačili každý ruch a vzruch , a kříž aby nás k modlitbě připravil a cele se nás zmocnil : srdce , představivosti , vůle . Křížem se znamenáme i po modlitbě , abychom zůstali v působení přijatých milostí , v pokušení aby nás ~~zmáhání~~ posiloval a v nebezpečí , aby nás chránil ."

Nejpřirozenější držení těla při modlitbě je klečet . V očích našich štenářů modlitba vkládá naznačuje projev závislosti , pokory , klanění a taktéž víry a prosby . Není-li pak to právě ono držení těla v Olivové zahradě , jak nám o tom podává zpráva Evangelium svatého Lukáše ?

- Když si k modlitbě kleknu , velmi mi to pomáhá v tom , že si lépe připomenu Boží přítomnost a že se snadněji uveveru .

-- Já před křížem klečím na kolenou . Vůbec nepovažuji za možné , abych konal vnitřní modlitbu v jiném držení těla . Mně to připadá tak , že už i tělo se svým držením účastní modlitby , protože tělo a duše tvoří jeden celek . Před Pánem jsme celí jen tehdy , když se naší snahy účastní i tělo . A před křížem nemohu než pokleknout .

-- Pro mne modlitba vkleše vyjadřuje všechno - všechno to , co mi úzkost či strach , zemdlenost či vlažnost , nezájem či netečnost , lítost či někdy též vzlet horlivosti brání vyjádřit . A X takto se modlit mohu i tehdy , když už se modlit nemohu .

-- Poklekám a hluboce se skláním , abych se tak dal proniknout svou malostí a závislostí na Bohu . Je to projev pokory a pravdy .

-- Na kolenou na holé zemi , s tělem vzpřímeným , s rukama přirozeně visícíma podél těla , toť projev oběti , prosby , souhlasící vůle , při čemž ovšem také ten projev současně vyjadřuje uvolnění . A při tom , jak se účastní modlitby , tělo pozvolna ustupuje do zapomenutí .

Všichni snad udržujeme v paměti onen text z knihy "Mystère des Saints Innocents / Tajemství svatých nevinňáků /, ve kterém Péguy připomíná , jak král svatý Ludvík a jeho velmoži krásně klečeli na kolenou v p ř í - me n ě : " Žádné podmanění světa se nevyrovná jedné krásné modlitbě na kolenou se vzpřímeným tělem oněch lidí zcela svobodných " .

Ještě více než pokleknutí to opavdové n í c tvora před Bohem vyjadřuje padnutí na tvář . Ve středověku to byl zjev běžný a ten zvyk se uchoval ještě v klášterech velkých řádů . U celku ostatních věřících to však vypadá tak , že to vyšlo ze zvyku . Nyní ovšem ve dvacátém století někteří laici znovu objevují tento způsob vyjádření citů vůči Bohu a naplňují jej smyslem .

-- Když je to prakticky možné , hledím nějaký čas vydržet v padnutí na tvář , někdy dvě až tři minuty , někdy i čtvrt hodiny . Tento způsob vyjadřuje pokoru a před Bohem se mi zdá být tím nej-přirozenějším .

-- Ve své světnici zůstávám a tělem roztaženým po celé délce na zemi čelem k zemi . Tekto se dobře připravuji na vnitřní modlitbu a především na vnitřní modlitbu v noci .

-- Občas , když svou vnitřní modlitbu konám doma , padnutí na tvář zemi tváří k zemi nejlépe vyjadřuje mou naprostou závislost na Bohu .

V komentáři k reguli bratří kazatelů blahoslavený Humbert de Rosano podtrhuje početné texty v Písmě, které doporučují takovou polohu těla při modlitbě . V Tobiašově knize k vyjádření důvěry text podle Vulgaty se v kapitole dvanácté praví : " PO tři hodiny leželi tváří k Bohu a chválili Boha . V knize Judit se mluví o pokání a trestu : " Judita padla tváří k zemi a hlasitě volala k Hospodinu " / 9/ . Taková poloha především však vyjadřuje úctu a klanění . Tak tomu bylo u Abrahama před oněmi třemi tajemnými návštěvníky / Gen 17 / . u mudrců z Východu před Ježíšem / Mt 2 / , u andělů a starců z Apokalypsy / Zj 4 a 7 / : " A všichni andělé se postavili kolem trůnu, před trůnem padli tváří k zemi a klaněli se Bohu ... "

Políbit zemi to je také čin plný smyslu . Mezi mnoha jinými dopisy ocitujeme jeden :

-- Stává se , že na z namení lásky a pokory políbím zemi v kostele , když jsem tam sám .

Zcela odlišné , neméně ovšem nábožné je držení těla vstoje , jaké je v oblibě u našich dopisovatelů . Jeden kněz nám píše :

-- Někdy se postavím , projevuje-li se u mne mnoho roztržitostí . U mne aspoň totiž to znamená výborné držení těla , které vyjadřuje obětí dar .

Takové držení těla je mužné . Při něm jsme probuzení , pozorní , ochotní uposlechnout Pána . Je to držení stejné držení těla jako u toho , kdo se modlí u zdi v katakombách s pozdvíženými rukama i pažemi, jak nám o tom mluví zase jiní čtenáři . První křesťané měli ve veliké oblibě ono držení těla , které vyjadřuje úctu , bdělost , odpojení od všeho

pozemského , pohotovost vykonat Boží vůli .

Paže rozpřahujeme také k naznačení toho, že se obětujeme Pánu .

-- Někdy se na krátký čas vrhnu na zem . A také se mi někdy zachce rozpřáhnout paže do tvaru kříže , jako bych se v tomto postavení mohl darovat lépe . Když o tom píší , připadá mi to trochu směšné , avšak směšné to není vůbec . Jedná se tu o vnější postoje, které se -- snad velmi uboze -- pokoušejí vyjádřit touhu , jakou pociťuje duše k tomu , aby se čas od času odpoutala a letěla Bohu v ústrety .

U tohoto dopisu poznamenejme , že se jedná o mladou ženu , matku více dětí , a hodně veřejně činnou . Nám se zdá , že dokonale vyjadřuje onu potřebu totální pravdy jak v modlitbě tak v životě , jak to pociťují naši současníci. Osvobození od ohledu na lidi, od nátlaku a útisku , jak tím často trpěli křesťané u nás v 19. století a jak tím mnohem silněji trpí křesťané v mnoha zemích stojících pod nadvládou státního novopohanského náboženství , jdou k Bohu celou svou duší .

Pierre Lyonnet :

T u j s e m , O t ě e . Modlitba .

+++++

Otče ,

dnes večer se obracím na tebe v tiché a pokojné důvěře .

Tvůj Syn nás naučil tomu , že ty jsi náš Otec a že stačí jen tě zavolat , protože právě ty jsi Otec .

Otče , zcela prostě přicházím jen ti říci , že jsem tvé dítě . Říkám ti to zcela vážně a přece je mi přitom do smíchu a do zpěvu , vždyť ono je to tak krásné být tvým synem . Ovšem je

to i vážné , neboť ty jsi miloval tolik a já tak málo .

Otče , učíš se mnou , co chceš . Jsem tu , abych činil tvou vůli . Tvá vůle je , já to vím , abych se stával ~~králem~~ / podobným tvému Jedinému a mému staršímu Bratru . To on mě naučil , jak tě mám nazývat , a tomu , že mám jít tvou cestou . Víím to a přijímám to s velikou láskou .

Otče , jsem slabý a nemám síly , mám však sílu tvou .

Tu jsem . Pracuj ve mně . Než spal . Pozveš mě nebo mě ponech sobě samému . Nikdy se proti tobě nedopustím takového bezpráví , že bych měl strach anebo si myslil , že na mne zapomínáš . A shledám-li , že můj kříž je velmi těžký a že se na něj nevidím , alespoň ti neustavně budu opakovat , že věřím v tvou lásku a že tvou vůli přijímám . Chci ovšem pít ze stejného kalicha jako tvůj Syn ... Otče , neodmítej mi to , neboť vím , že takové je tvá vůle .

Otče , tu jsem : Já ti stále působím bolest a ty mi nepřestáváš odpouštět . Co lásky se týká , já budu vždy ten poražený , nikoliv , nebudu , protože ty mi dáš lásku svou . Dáš mi svou Lásku , dáš mi svého Syna , ve kterém mohu všechno .

Redakce odpovídá na otázky :

V š e c h n o s e z m ě n ě l o .

Když jsem s vnitřní modlitbou začínal , všechno se mi zdálo snadné . Denních deset minut vnitřní modlitby jsem si zařadil po ranní mši . Vnitřní modlitba vždy mi působila velikou radost . Už je tomu však několik měsíců , co se všechno změnilo . Má vnitřní modlitba je nyní jen zasmušilým tichem . Předě mnou prázdnota . Ve mně vypráhlost . Myslíla jsem

si

si, že je to snad zkouška. Ovšem znepokojuje mne něco jiného: Pro nemoc jsem až několikrát v týdnu nešla na mši a žádnou lítost nad tím nepocituji. Řekněte, není to znáka poklesu mého duchovního života?

Snad váš zdravotní stav je příčinou onoho prázdna, kterou pocítujete při modlitbě, a příčinou nedostatku odezvy, jakou by měla způsobit nezbytnost vaší neúčasti při denní mši. Já bych si však myslel, že je to Bohem chtěná zkouška.

Kdybych vás neznal, vytvořil bych si jiný pravděpodobný výklad / hypotézu /: nevěrnost požadavků Pána. To je totiž jednou z možných příčin duchovní "vypráhlosti". Duše, kterou Bůh volá k životu ušlechtilému a dokonalému, žila po nějaký čas souladně s milostí, pak však povolovala a podléhala dychtění po různých lidských uspokojeních. Protože už nebyla zcela a úplně věrná nabádání, pobízení, poobcování Pána, ztratila svou původní horlivost. Popřípadě upadla do zvláštní tím, že se vědomě i uváženě dopouštěla lehkých hříchů.

Podle jakého měřítká se dá poznat, že vypráhlost není důsledkem nevěrnosti? Nejjistějším znakem věrnosti je uvědomění a uvážená vůle milovat Boha: Boha milovat chtít, to už znamená, že Boha milujeme. Opravdové horlivost nepozůstává v patrně vnímatelných pocitech a citech, nýbrž v podstatném a trvalém nasměrování duše na Boha. A to nasměrování duše na Boha u vás rozpoznávám.

Co je zvlášť důležité, je správně pochopit význam jak horlivosti na začátku duchovního života, tak i vypráhlosti, která se dostaví dříve nebo později.

Duše, která se nově dostane k vnitřní modlitbě, pozná nadšení, vzepětí, horlivost. Horlivost je prostředek, jehož Bůh užívá, aby si duši přitáhl k sobě. Velká horlivost duši pomáhá v nabývání zběhlosti v modlitbě a v nápravě života. Ta zběhlost je v rovině vnímatelnosti a citů odezvou duchovní milosti, kterou duše ještě nedovede vnímat v místě, kde vytryskuje, to jest nejvnitřnější v ní samé.

Tak tomu bylo ve styku Krista s jeho apoštolů . Apoštolé ho vidí , dotýkají se ho , naslouchají mu . Ježíš se stává po-
stižitelným jejich smyskům a oni ho milují svými smysly . " Což
v nás nehořelo srdce , když s námi cestou mluvil a vysvětloval
nám Písma ? " Kristus však hodlá přivést je k lásce a proto
prohlašuje : " Pro vás je dobré , abych já odešel " /Jn 16,7/.

A pro nás je to dobré rovněž tak , aby počáteční patrné mi-
losti z vlastního popudu ustoupily horlivosti tak , aby se pro-
hlubovalo naše rozbochnutí cele se darovat Pánu . A tak tedy vlast-
ně místo toho , že byla zlem , vypráhlost se stává příležitostí
k velikému dobru : duše se pozvolna očišťuje od toho , co je v
její vnitřní modlitbě vyhledáváním sebe , a objevuje , že sama od
sebe nemůže nic : víra a láska činí veliké pokroky .

Bůh jakoby ustoupil , ve skutečnosti se však nevzdaluje .
Fracuje na "zvnitřnění " našeho duchovního života , , na tom , aby-
chom opustili vnější obvodové pásmo našich pocitů , na tom , aby
nás přitáhl do samého středu naší duše tam , kde přebývá on sám
a kde se nám chce sdělovat .Začáteční ještě smyslová horlivost se
postupně mění v d u c h o v n í v ě r n o s t .

Jestli tolik duší ztrácí odvahu v takových obdobích vypráh-
losti , je to proto , že se staly obětí zmatku . Ony si totiž
představovaly , že Bůh je vnímatelný smysly a že se proto dá po-
chopit v rovině vnímatelnosti . To je ovšem nebezpečné úskalí du-
chovního života . Kolikrát jen slycháme říkat : " Já už Boha ne-
miluji , protože nic necítím " !

Jak se tedy zachovat v takové době zkoušky ? Tak tedy pře-
devším neklesat na mysli , neztrácet odvahu a ani nezanechávat
vnitřní modlitbu jako něco , co se nám už stalo neužitečným .
" Ať ty duše , které žijí ve stavu vypráhlosti " , praví svatý
Jan z Kříže , " ať se utěšují v trpělivé vytrvalosti ,ať se ne-
znepokojují tím , čím trpí , ať svou důvěru vkládají v Boha .
Bůh nikdy neopustí ty , kteří ho hledají s myslí prostou a srd-
cem přímým . Ať se takové duše chrání toho , že by vyhledávaly
smyslovou zanícenost . Ať se vystříbají toho , že by se ho-
roucně toužily po prožívání Boží přítomnosti a všechno podnikaly
pro to jen a jen pro své vlastní uspokojení . Takto vynakládané

dsilí duše jen zneklidní " . Je třeba se upnout nikoliv na Boží útěchy , nýbrž na Boha veškeré útěchy .

Věrnost zachovávaná ve stavu vypráhlosti je zdrojem velikých milostí . Tu si znovu poslechněme svatého Jana z Kříže : " Když je zbavena útěchy , duše je omezena jen na svůj pracovní oděv - na vypráhlost , na odevzdanost a nabývá výtečnou a nezbytnou ctnost : poznání sebe . Při pohledu na svou naprostou nemohoucnost duše se učí sebe mít za nic a v sobě nenacházet žádné uspokojení . To pak Bůh si jí váží více Bůh ji osvětluje tím , že jí dává objevit velikost a výtečnost jejího Stvořitele . A to pak božská láska v ní roste , protože duše už nejedná z vlastní záliby , nýbrž jen a jen proto , aby se líbila Pánu . " Takto zase přijímáme Boží lásku k nám , když přijímáme vypráhlost.

Nedaří-li se duši meditovat , ať se k ~~praktické~~ meditaci nenutí během vnitřní modlitby , ať si jen čas od času klidně vykoná některé úkony víry , ať klidně zůstane v Boží přítomnosti , ať jen zcela pozorně spočívá svým pohledem víry na svého Boha a přitom ať dychtí po tom , aby se mu líbila stůj co stůj . A bude-li se duši v tom dařit tak , že pohled víry jí bude celkem snadný , plný lásky , a bude-li duše nacházet mír v mlčení , klidu a tichu , ať už dál nic nehledá , neboť Bohem dopuštěná vypráhlost ji přivedla až k přijetí vzácného Božího daru : ke spočinutí v jeho přítomnosti - k nazírání . Ovšem taková duše ať se vyvaruje toho , aby se neupala jen na tuto novou formu modlitby a ať si nepředstavuje , že tuto novou formu modlitby získala jednou provždy . Jen ať vždy na začátku každé vnitřní modlitby prostě a pokorně hledá to , čím by se líbila Pánu .

Svědectví :

V n i t ě r n í m o d l i t b u n a p o j o v e t n a B i b l i .
 ++++++

Církevní otcové a řeholníci ranného středověku nemluvili o vnitřní modlitbě , nýbrž o L e c t i o d i v i n a , o čtení Písma . Četli , rozjímalí ,

modlili se , nazírali . Říkávali , že při četbě Bible mluví Bůh k nám , zatímco při modlitbě my mluvíme s Bohem . Dopisovatel , z jehož řádků si něco přečteme , není žádný církevní otec , žádný teolog , nýbrž matka mnoha dětí . Ta pro svou vlastní potřebu upravila zkušenost starých mnichů , tu totiž , že Bohu je třeba naspřed naslouchat , než s ním budeme mluvit .

Důležité je říci a opakovat to , že vnitřní modlitba není něco statického , co by po celý život křesťana stále mělo zůstat stejné . Vnitřní modlitba je naopak něco živého , něco , co se vyvíjí a roste . Stejně jako život i vnitřní modlitba prochází krizemi a přeměnami , aby dospěla k určitému vývojovému stupni , který rovněž ještě není konečný .

Aby takový vývoj byl vůbec možný a vnitřní modlitba aby nezůstala ve stavu křehkého pupence , který nesnadno odolá nepřízní počasí , je třeba vnitřní modlitbě připravit příznivé ovzduší . A tím příznivým ovzduším pro vnitřní modlitbu je poznání a znalost Písma .

Ať už se jedná o kterýkoli typ vnitřní modlitby , již se oddáváme třeba i po dlouhé roky , vždy se bude jednat jen o vnitřní modlitbu s převahou modlitby mravní povahy , zaměřené na denní život . Taková vnitřní modlitba se nebude vyvíjet , jak by měla , bude-li se pohybovat vně z nalosti Bible , to jest té knihy , kterou máme znát právě proto , že nás učí , co potřebujeme vědět v oblasti duchovního života .

Pro náš praktický dosah Bůh nám dal určitý počet prostředků , s jejichž pomocí můžeme v duchovním životě postupovat vpřed . Bůh právě těmi prostředky nechává procházet svým milostem a osvětlením . Jestli některých prostředků z nějakého důvodu užívat nechceme , pak se neodmítáme , že Bůh užije svou moc k tomu , aby nám svou milost a osvětlení udělil cestami přímějšími . To bychom sami nesli zodpovědnost za to , že milost a osvětlení nedostaneme z důvodu své lehkomyšlnosti a nečbalosti , když neužíváme toho ,

co pro nás připravil jako svou pomoc . Typickými prostředky pro nás jsou svátosti , Bible , modlitba . Ty prostředky jsou natolik klasické , můžeme-li to tak říci , že je snad najdeme až do konce světa jako základ všech křesťanských spiritualit , jakkoliv ostatně mohou být velmi rozdílné .

Je to až velmi podivné , jak takový návrh četby Bible lidí přímo vyčesí a jak hned najdou spoustu námitek : Bible je moc nerozumitelná - ničemu v ní nerozumím - nemá žádný vztah ke skutečnému životu - a tak dále . A doopravdy , ono je tomu skutečně tak , vypadá to zcela tak , že je to četba nad jejich síly .

Když si to všechno rozmyslíme , myslím , že ^{by} se mělo naléhat prostě jen na četbu Evangelii : Evangelium číst pravidelně denně . Přece se namítat nedá , že by Evangelium / bylo nerozumitelné .

Až toho jednou docílíme , bude to pro nás veliký výsledek , neboť z Evangelia načerpáme mnoho duchovních znalostí . A má se zdát , že bychom se jím mohli zabývat celé roky a že nikdy bychom neměli přestat jím se zabývat .

Při četbě Evangelia se nám stane , že osoba Krista nás plně získá pro sebe a natolik nás okouzlí , že pochopíme to nejdůležitější na světě a stále více mu necháme vstoupit do svého života . Toho dosáhnout je pro nás to podstatné . V celkovém množství křesťanské četby Evangelia je jako štěpná rovina : všichni ti , kteří jsou pod touto rovinou , vegetují , živoří , a ti , kteří jsou nad štěpnou rovinou , žijí opravdu .

Věřím také , že několikaletá četba Evangelia téměř nutně přivede každého po neznatelně stoupajícím svahu k tomu , že se přece jen aspoň trochu bude zabývat Zákony a Proroky , o nichž se Evangelium zmiňuje dosti často . Musím se ptát sám sebe , není-li Evangelium znovu a znovu pomalu a pečlivě čtené tou nejsnadnější přístupovou cestou k celé Bibli / v každém případě to byla má osobní cesta , kterou jsem se šel já / . Vždyť Evangelium

vás uvede to takového stavu myslí a důvěrně vás seznámí s některými znalostmi, což vás usměrní, abyste se blíže seznámil s celou Biblií.

Je třeba říci a nepřestat opakovat to, jak se o studiu Bible vyjádřil svatý Augustin: "Studium Bible je duševní činnost, která v nás plodí víru, vyživuje ji, brání a posiluje." Ta čtyři slovesa jsou mi milá.

Jak jen přesvědčit ty, kteří se pokoušejí setrvávat ve vnitřní modlitbě, že jejich modlitba se rozplyne jako dým nebo se ztratí v klesných představách, nebude-li správně živena, posilována, usměrňována všemi oněmi osvíceními, která se najdou v Písmě?

Když se mluví o vnitřní modlitbě, často přijde řeč na zkoušku, kterou je vypráhlost. K tomu si myslím já, že nejlepším léčebným prostředkem pro vypráhlost je předem s i navyknout rozjímat na texty Písma. Když se vnitřní modlitba na texty Písma stane nesnadnou a myšlenkově prázdnou, přiskněme se k Písmu. Soustavná četba je více podrobena kontrole vůlí -- a tu právě se můžeme nadít, že najdeme potřebnou sílu k překlenutí onoho prázdna.

Nu ano. Vnitřní modlitba je ovšem ještě něco jiného víc než jen četba. Snad se to bude zdát těžké, je to však nezbytné, abychom si dovedli najít čas. To je pravda. Především však musíme najít odvahu pohnout věnovat se tomu plně a v tom také vytrvat. Kde takovou odvahu hledat?

V tomto místě znovu si musíme připomenout, že pravý duchovní život je umění vynajít dosti složitou a jemně citlivou rovnováhu, pro jejíž udržení je nutné, aby více složek společně žilo a rostlo a navzájem si pomáhalo. Vždyť Kristus, který v nás vytváří to, že v souhlase s jeho záměry "chceme a také činíme" to, o čem mluví ke křesťanům ve Filipách.

Vnitřní modlitba A/G/V rozjímavá.

/ Redakční článek / .

Vyučovat , jak se modlit vnitřně , je prozřetelnostní poslání svaté Terezie z Avily . Ona vyučuje nejen vznešeným formám modlitby , jak si představují někteří teologové , nýbrž už i těm formám nejzákladnějším . V jejích dílech i začátečník najde rady velmi cenné a užitečné .

Svatá Terezie z Avily jasně mluví též o rozjímání , avšak tato forma vnitřní modlitby jistě není tou , kterou hlásá nejraději . Všechno nasvědčuje tomu , že na své pokroky v této oblasti si nechovala moc dobré vzpomínky : nemalé potíže měla s tím , aby na ten druh duchovního cvičení soustředila svou mysl ... Raději měla ten druh vnitřní modlitby , který ona nazývala soustředěním , usebráním . Mluví o tom s vroucím zalíbením , Je přesvědčená , že tato metoda / , pokud se vůbec o metodě dá mluvit , / nejlépe duši uvede do vnitřní modlitby a na cestu k nejvyšším jejím formám .

Svou metodu zakládá na veliké pravdě víry , na přítomnosti Boha v nás . Je její radostí a silou od chvíle , kdy jeden teolog jí k tomu dal podklady z teologického pokladu Církve :

- V dvanácti vezměte to , co praví svatý Augustín - poté , co hledal Boha na nejráznějších místech , našel ho v sobě samém . Myslete , že je málo důležité pro duši , která snadno podléhá roztržitosti , aby tu pravdu pochopila a aby věděla , že vůbec nepotřebuje vystupovat na nebesa k tomu , aby s věčným Otcem mluvila a nacházela u něj blaženost ? Nikoliv . Aby s ním mohla mluvit , k tomu nepotřebuje ani doručit svůj hlas , neboť má k němu tak blízko , že ji slyší , byť by mluvila sebetišeji . K tomu , aby ho našla , když s ním chce mluvit , vůbec nepotřebuje křídla . Stačí , když odejde do samoty a nazírá na něj přímo uvnitř jí samé / Chemin de la Perfection. Cerf.XXX str. 234-5 / .

Pro tuto formu vnitřní modlitby udává výměr / definici / :

Tuto vnitřní modlitbu nazýváme vnitřní modlitbou rozjímavou, protože duše soustřeďuje všechny své mohutnosti a vstupuje dovnitř sebe k setkání s Bohem / Tamtéž XXX -236 / .

A teď si přečteme její podrobný popis / :

Duše se podobá tomu , kdo se uchýlil do opevněného místa, kde se už nemusí obávat útoků nepřítele . Smysly se stáhnou z vnějších předmětů a už se tolik o ně nezajímají . Oči těla samy se zavírají , aby si už nevšímaly ničeho stvořeného, a pohled duše současně přitom ožívuje . Proto ti , kteří se vydali na takovou cestu , téměř vždy zavírají oči , když se modlí / Tamtéž XXX 238 / .

Svatá Terezie ví však velmi dobře , že mnoho křesťanů zná jako ona : "onu hroznou nesnáz s tím , že se nedovede soustředit " .

Nesnadné to je , nikoli však nemožné . V tom je třeba jen se pilně cvičit . Jestli^{že} k jiným formám vnitřní modlitby dá přistupovat jen s pomocí zvláštní milosti Pána , není tomu tak stejně u vnitřní modlitby rozjímavé :

Tato naše modlitba závisí na naší vůli a ve skutek ji můžeme uvádět s Boží pomocí , bez které ostatně nemůžeme nic , ani se vůbec nezmůžeme na dobrou myšlenku ./Tamtéž XXX 248 / .

Vnitřní modlitba rozjímavá jedinečně se nám usnadní , když nám Bůh umožní učinit zkušenost s jeho přítomností v nás . Můžeme se modlit o takovou milost ? Samozřejmě !

Mnoho záleží nejen na tom , abychom té pravdě věřili , ale také na tom , abychom se o poznání té pravdy snažili , neboť to je něco , co nejlépe zbystří chápavost a duši pomůže v rozjímání / Tamtéž XXX 234 / .

Prostě sestoupit do oné vnitřní části duše , kde přebývá Bůh , a tam se soustředit k rozjímání , to nestačí . Musíme se vyvarovat nečinnosti a lenosti , musíme být činní :

Své vnější smysly musíme soustředit do svého nitra a opatřit jim , čím se mají zabývat .

Musíme myslet na hosta , se kterým se sejdem ve svém nitru , a zabývat se s ním .

Duše soustředěná ve svém nitru může rozjímat o utrpení Pána , může si představovat Boha Syna , nabídnout ho nebeskému Otci / tamtéž XXX 237 / .

Další své rozvažování a zůstáváme u Spasitele . Mysleme na to , že se na nás dívá , že mu děláme společnosti . Mluvme s ním , vyločme mu , oč prosíme . Pokořujme se před ním , radujme se s ním a připomínáme si , že si toho nezaslужujeme , abychom byli s ním . / Vlastní životopis XIII 219 / .

Chovejte se k němu jako k otcí , bratru , učiteli , manželovi . Pohližte na něj hned z jednoho a hned z druhého hlediska . On sám vás naučí , co máte dělat , aby byl s vámi spokojený . Už nebuďte tak prosté , že byste od něho nic nežádaly . Když se stal vaším Chotěm , právě naopak ho nyní vyzývejte k to mu , aby držel slovo a choval se k vám jako k chotím / Chemin de la Perfection XXX 236 / .

Zabývat se Bohem přítomným v nás , to nutně znamená , že bychom se měli oddávat různým úvahám , že bychom se měli zdržovat u vnitřních obrazů , že bychom měli pronášet slova , ale především to znamená , že svým pohledem víry pohlížíme na toho , který je v nás :

Nežádám od vás , abyste uvažovaly hodně , nějak vysoce a vědecky . Co od vás žádám , je , abyste na něj pohlížely pohledem své duše . / XXVIII 219 / .

Takový způsob modlitby pomáhá duchu k soustředění mnohem rychlejšímu než kterýmkoli způsobem jiným a plodí ta nejčennější dobra / tamtéž III 236 / .

Rozjímání se zpočátku zdá nesnadné . Wení-li však náš život v rozporu s požádáním naší vnitřní modlitbou , jestli máme o výživu víry četbou , věnujeme-li se vytrvale vnitřní modlitbě , jestli v ní nevyhledáváme více či méně duchtivě " útěchy " , " vroucnost " , " osvětlení " , a jestli se naproti tomu spokojujeme s tím , že věříme v přítomnost Boha a že k němu přicházíme proto , abychom se mu líbili , jediné tak se vnitřní modlitba rozjímavá brzy stane snadnou a bude přinášet hojné ovoce :

Když se duše dá do modlitby, pozoruje, jak se její smysly soustřeďují jako včely, které se vrací do úlu, aby složily svůj med. Duši to nebude stít ani žádnou námahou. Pán chtěl, aby si duše během toho času, kdy si činila násilí, zasloužila toho, aby náhle nadvláda nad vůlí. Například sotva duše dá najevo, že se chce soustředit, smysly hnedposlechnou a vrátí se do jejího svatostánku. Až vyjdou znovu, už budou poždány. A tak tedy ani nevystoupí, leda až poždáné a osedlané, které už nezpůsobí zlo jako dřívě. Jestli je potom vůle zase zavolá, přijdou s větší pohotovostí / tamtéž XXX 239 / .

Vnitřní modlitba rozjímavá se vleje do modlitby, kterou svatá Terezie nazývá vnitřní modlitbou klidu, při které iniciativa připadá Bohu a duše více přijímá než koná :

Milé dcery, teď vám vyložím, co je to vnitřní modlitba v klidu Pán už zde na zemi nám dává své Království, abychom ho mohli chválit opravdově. Boží přízeň je něčím nadpřirozeným a přesahuje každé možné naše úsilí. To duše vstupuje do klidu. Všechny její mohutnosti se zklidnily. Duše chápe lépe než za pomoci vnějších smyslů, že je Bohu zcela blízko a že, kdyby se k němu přiblížila ještě o něco více, spojení by se stala s ním jedno. Duši proniká taková docta, že se neodvažuje nic od něho žádat Těle pociťuje nesmírnou radost a duše vznešené štěstí. Duše je tak šťastná v přímé blízkosti premene, že její žízeň se uhasí ještě dřívě, než se napije a žije v domněnku, že už není nic, co by si mohla přát. Její mohutnosti jsou v takovém klidu, že jsou bez hnutí / tamtéž XXXIII 737 / .

Svatá Terezie jako všichni velcí učitelé duchovního života, má za to, že vnitřní modlitba nemá být v našem životě něčím jakoby v závorkách, ale že se má stát ustavičnou. Poslechněme si ji znovu, a už naposledy :

Zcela uprostřed našeho zaměstnání vejďme do sebe, byť by to bylo jen na okamžik, a jen si uvádějme na paměť toho, který je s námi. Taková praxe je velmi užitečná / tamtéž XXX 249 / .

Bernard Bro :

M o d l i t b a nebo l á s k a ?

+++++

" Význam má jen láska " , říkávala Terezie z Lisieux " ,
když brala do ruky Evangelium .

Všichni jsme přesvědčeni o prvenství lásky a její naléhavosti , a to přesvědčení s léty oprávněně roste a tak se víc prosazuje , že^{se} v některých chvílích,postavení před příliš velké nesnáze , které kol dokola na nás ~~domáhají~~ doléhají , cítíme jako špatným svědomím zatížení obžalování . Kdo by nám tu chtěl mluvit něco o modlitbě , tomu bychom shovívavě odpověděli :
" Nač ztrácet čas a sílu v modlitbě , když je nás větší potřeba k užitečným pracem ? " A řekněme upřímně , máme-li mít den co den takové nesnáze s modlitbou , neměla by stačit naše zbožnost a námaha ? " Pro mne má modlitba je má práce , má zbožnost " .

V životě Církve stále se projevují protilehlé směry, co se týká modlitby a lásky . . Je to jistá známka toho , že rovnováha mezi nimi není snadná . Každé lidské povolání se dnes nebo jindy setká s nesnází : čemu dát přednost , Bohu nebo bližnímu ?

Jak tomu je v našem životě ?

Nemožná láska .

=====

" Význam má jen láska " . K takovým výpovědím jsme citliví . Hned v nás vzbuzují vevnitř zalíbení . Rádi mluvíme o tom , že to je právě to , co je křesťanství vlastní , že je to jeho střed , který je daleko vzdálen od všech mystických aristokratů . " Blahoslavení tiší , mírumilovní , milosrdní Souzení budete podle lásky " . Všechna ta slova , protože jsou konkrétní , oslovují nás přímo .

A námepravdu : naše přesvědčení vědecky zůstane na stejné straně s výpovědmi Evangelia a příkladu apoštolů . U nich však jejich jednoduše je význačná , to je bez debaty . V hierarchii křesťanských činů láska je na samém vrcholu . " Miluj bližního jako sebe " . " Láska je naplněním Zákona " / Řím 13,9-10 a Gal. 5,14 / . " Co chcete , aby vám řekli jiní , řiďte vy jim : to je celý Zákona a proroci / Mat 7,12 / . " Kdo nemiluje , nepoznal Boha , neboť Bůh je láska " / 1 Jan 4,8 a 4,29 / ; Jan 13,35 / " A nad všechno je láska ; //X/Já které je svorníkem dokonalosti" / Kol . 3,14 / .

" Význam má jen láska " . Opravdu jsme o tom přesvědčení , ovšem s jakou lehkostí si uchováváme nesprávné pojmy té lásky ! U jiných pochybeních jsme tak nějak přísní a chyby proti lásce posuzujeme nanejvýš shovívavě / myslíme přitom na to , jak malou důležitost přikládáme hříchům , kterých se dopouštíme slovy anebo na náš odmítavý postoj v rodinném životě . / . A také , dovedeme-li být přísní ke slabostem a úchylným -- citovým či jiným -- v životě modlitby , kolik jen nám schází na prozíravé jasnozřivosti ke zjišťování chyb v našem životě lásky a zbožnosti i v našem apoštolátu ... ! Velmi málo jsme přesvědčení o svéráznosti lásky řečené " křesťanské " , s velkou často si ani neuvědomujeme , jak neuvěřitelně je neznámá .

Zkráceně si tu připomeneme její zákony . Jsou dva s přímkou : se ke dvěma velkým textům : Luk.10 s podobanstvím o milosrdném Samaritánu a Jan 13 s Kristovým^{ou} řečí na rozloučenou . Všechno jiné , co by se o ní dalo říci , je v tom obsaženo ..

Podobanství o milosrdném Samaritánu směřuje ke konečnému zvratu u otázky , které stála na začátku rozhovoru mezi Ježíšem a učitelem Zákona . Učitel Zákona se na začátku rozhovoru ptá : " Kdo je můj bližní ? " . Nakonec rozhovoru Pán otázku obrací a táže se : " Kdo z těch tří se zachoval jako bližní k tomu , který se ocitl mezi lupiči ? " .

Tu zde máme první zlaté pravidlo křesťanské lásky . Kdo miluje , ten se také dovede přiblížit . A kdo se přiblížil k raněnému na cestě ? Tedy , nejen se ptát , je-li můj bližní , je-li to někdo z mých blízkých známých , někdo z mé společenské třídy , někdo z mých " vztahů " -- toť způsob vyšetření starozákonní . Ježíš praví -- a to je novozákonní -- , není-li ti někdo blízký / pro Samaritána tak zraněný patřil mezi nepřátele Samaritánů / , je na tobě , aby ses k němu přiblížil , aby si z něho přítele učinil . A není-li dán ani důvod k takovému jednání , je na tobě , aby sis důvod k jednání vytvořil . Nejen tedy proti lásce se neprohřešit , nikoli jen podobat slova jako taková : " Otče , nikomu jsem neučinil nic zlého " , nýbrž bližního skutečně mít , to znamená z někoho bližního si pozitivně učinit . Z koho ? Nu , z toho , s kterým se setkám a který pomoc potřebuje . A je-li jeho utrpení větší než moje , a má-li si z něj učinit bližního , to chce , abych jeho utrpení dal přednost před utrpením svým . Taková je nekonečnost druhého přikázání / podobného prvnímu .

Jak se stát bližním ? Jak zní druhý zákon lásky ? Odpověď je jasná " Milujte se vzájemně , jak jsem já miloval vás " / Jn 13,34 / . " Pán odpustil vám , odpouštějte proto i vy " / Kol. 3,13 / . Láska bude křesťanská , a tedy opravdová , jen v té míře , v jaké bude shodná s láskou Krista . A Ježíš do svých skutků vepsal zákon této shodnosti . Celý svůj život nám ukazuje , jak miloval on .

Jeho láska je především tou láskou , která dává , která je ryším darem . Přichází k nám bez předběžných požadavků . Neodsuzuje . Nezačíná s posuzováním . A když my jsme ho urazili , on přichází s nabídkou smíření . " V tom záleží jeho láska : ne že my jsme milovali Boha , ale že on miloval nás On nás miloval napřed / 1 Jn 4, 10-19 / . Jak se Samaritánkou , s vdovou v Naímu , se Zachéem , s ochrnutým v Kafarnaum , při roznožení chleba , tak vždy začíná On , tak vždycky je to On , který učiní první krok . Jeho láska je ryší dar , miluje pro nic za nic , neopodstatněně daruje z vlastní podstatnosti . Dobře si všimněme ,

jak se taková láska chová zcela jinak , než se nejčastěji chováme my . Nás neustále silně ovládá kladná představa : snadno si vyslíme , že jsme plni pozornosti , příchylnosti , ušlechtilosti , touhy milovat , a jestli se nám v tom nedaří , řijeme v domněnku , že chyba není na naší straně , protože ti druzí jsou nelaskaví . Abychom ze sebe svelili vinu ze své neúspěchy a za svou nedostatečnost , obviňujeme ty druhé z jejich chyby a z jejich prostřednosti . Náš Pán však jedná zcela jinak . Láskou všechny proměňuje v lepší . Nejenže je neobviňuje z prostřednosti , ačkoli by k tomu měl nekonečně větší právo než my , nýbrž se i staví na jejich obranu , dává jim své srdce , svůj čas , svou důvěru , . Proti farizeji Šimonovi , proti Judovi , proti Martě obhajuje Marii z Magdaly , jak obhajoval Samaritánku a Zachea proti přejí veřejnému mínění nebo proti svým apoštolům . On ví , že jsou slabí , malí a prostřední právě proto , že jim k jejich růstu scházela láska nebo se jim lásky nedostalo dost . Jeho láska je předem daný ryzí dar . Jí nám zjevuje svého Otce , ukazuje nám , že prvním krokem lásky je být zdrojem života a dobroty , a že jedině takto , ten , který miluje , má účast na Božím životě .

Kristus ovšem nejen dává , ale on dává tak , že sám sebe činí menším , než jsme my : o vánocích je dítětem , ve sarti umírá jako žebrák . Před Samaritánkou , před Zachееm , před Marií z Magdaly , při umývání nohou , prostě všude Kristus se činí menším než ti , které miluje . Přijímá také to , že je potřebuje , a to nikoli nějak zámyslně , z nějaké vypočítavosti , nýbrž proto , aby v nich probudil , co je v nich lepšího , jejich srdce , jejich velkomyslnou ušlechtilost , a tak je uschoptil k tomu , aby dávali i oni .

Miláská , která dává , která dává tak , že se až umenšuje a která nakonec jde tak daleko , že daruje svůj život , že jde až tak daleko , že daruje svůj život , že jde až na kříž , jak čteme u svatého Jana : " Z toho jsme poznali Lásku , že on za nás položil svůj život / 1 Jn 3,16/ , " Nikdo nemá větší lásku než ten , kdo položí svůj život za ty , které miluje / Jn 15,13 / , miloval nás " jako sebe " , jako bychom si zasloužili jeho lásku , toto všechno znamená : m i l o v a t s v o h o b l i ž n í ě o j e o s e b e s a m o h o .

Je to nemožné ? Ano , je to nemožné pro člověka samého. Mezi láskou jako lidsky pojímanou / amor / a lásky božsky pojímanou / caritas / není rozdíl jen ve stupni a síle , je tu rozdíl i v její přirozenosti . Láska ve smyslu "caritas " má jinou přirozenost / podstatu / než láska ve smyslu " amor " . " Já vám dávám nové přikázání " . Kristus nám přikazuje , abychom milovali jako on , jako Bůh . Taková láska je láska , která přichází shora . " Vzájemně snáďte se to , co je vám u druhého obtížné , a tak naplníte zákon daný Kristem / Gal. 6,2 / . Břímě , které netíží , není břemenem . A opravdu snášet tíhu zplacenou jinými je nemožné pro člověka , který sám má vlastních těžkostí až nad hlavu . To je pravda . K tomu je třeba jiné lásky , té lásky , která přichází shora .

Milovat nebo být milován .

~~~~~

" Význam má jen láska " , svatá Terezie však připojuje : " K tomu , abych milovala , jak miluješ ty , musím si si vypůjčit tvou lásku . Pak teprve najdu klid . " To je novost přikázání : milovat láskou samého Boha . Co je v Novém Zákoně nového , není to , že Bůh po nás žádá , abychom milovali , tak tomu už bylo i ve Starém Zákoně , Bůh však žádá , abychom milovali stejnou láskou , jakou on miluje sebe a všechny , co stvořil . To je , nikdo to dosud netysloval , abychom se přímo podíleli na božské plodnosti samé a tím svým podílením abychom milovali jeho a všechny ty , kteří mají jeho život , jeho láskou , kterou miluje on . To je neuvěřitelná novost křesťanství , které vždy je bude odlišovat od každého náboženství jiného .

Ať tu právě se setkávají modlitba a láska . Tu místo toho , aby stály proti sobě , vzájemně spolu souvisejí a pracují pro spásu .

Jak mohu chtít milovat svého bratra " jak miluje Bůh " , " pro Boží lásku " , nevím-li ani , co ta láska zahrnuje , jednám-li se u mne jen o slova , snad velmi krásná , ale nic víc , jestli jsem si snad ani neuvědomil , co vůbec Boží láska pro mne znamená ?

Nemilujeme a nejme milování na základě jiné moci . Je to tajemství nutné přítomnosti modlitby v každé lásce . K tomu , abychom milovali opravdově , musíme objevit , jak jsme milováni : Milovat tak , jak miluje Bůh , to předpokládá , že nás Boží láska už zasáhla , že jsme pocítili její přitažlivou sílu , její útok i zranění .

Vědět tedy , jak jsem milován a milovat , to obojí je jen jedno knoutí . Druhé přikázání je tomu prvnému " podobné " . Musíme být opravdu přesvědčeni , že bez modlitby žijeme obě lásky jen v jejich karikaturách . Bez neustálé přítomnosti v nás , přinejmenším v teskné touze , pravé bratrské lásky božského původu nedovedeme milovat opravdově .

Takto ~~naše~~ modlitba odhalí , jak nás miloval Kristus , jak nás miloval Bůh . ~~Ze dne při rozjímaní Písma : Když jsme začali Boží~~ ~~dar~~ " , a ten nikdy nepoznáme docela , a za druhé , když si v živé paměti udržujeme ; co všechno pro nás Bůh učinil . Když si vzpomene na Boha , vzpomínkou ovšem přítomnou , je to modlitba . Reklamme se : být trpělivý , jemný , mít vůli k přijetí jiných a naslouchat jim , jak se to předpokládá u pravé lásky , je nemožné , jestli se z vlastní zkušenosti nebudeme den co den seznamovat s trpělivostí , shovívavostí , něžností Boha vůči nám : " Jak sem já miloval vás " . Potom ano , aniž bychom přitom zjistili vývojové stupně , rozvolna ovšem s přinejmenším v naší touze bude nás na tom druhém způsobu záležet tak , jak na nám záleží Bohu . Když vím , co znamená " Bůh miluje " , přijdu na to , kdo ve světě je od Boha , a že srdce mého bratra se zrodilo z téže lásky Boha jako srdce mé . Proto milujeme druhé stejnou láskou , kterou nás miluje Bůh a kterou my milujeme Boha . Bez modlitby opravdové , bez modlitby vytrvalé , láska bude jen parodií lásky a v takovém případě nevěřící člověk bude plněnější než my .

Poslední zákon .

Láska není možná bez denní modlitby . Bez lásky ovšem modlitba zase nemá žádnou cenu . Každá modlitba je výrazem dvou vůlí : " aby se děla tvá vůle , aby přišlo tvé Království , tvůj

zákon .... Modlit se ~~že~~ znamená být učedníkem Ježíše , tedy tím, kterého miluje Otec . Než , podle čeho se poznají učedníci ? " Milujte se navzájem .... Podle toho všichni poznají .... " / Jn 13,35 / . Modlit se znamená spojit se s duší Krista , sdílet jeho vůli . A jaká je jeho vůle ? " Má přikázání je , abyste měli lásku k sobě navzájem " / Jn 13 / . " Ať všichni jsou jedno , jako jáme jedno my " / Jn 17 / . " Ať se děje tvá vůle " A svatá Terezie k tomu dodala : " Tvá vůle je , abych milovala ve mně - mnoh všechny ty , které mi milovat přikazuješ " .

Naše modlitba , náš způsob modlitby bude posuzována podle lásky a ~~naš~~/způsob/modlitby/ naši modlitbu budou posuzovat naši bratři . Objasní nám to bajka : " Přítel Iba al Kabdiho se ~~na~~/přítel žádal ho , aby mu ukázal Kirda , tajemnou to osobnost , která se někdy zjeví mystikům při ekstázi . -- Ukáží ti ho v pátek , bude-li to Boží vůle , řekl Iba al Kabdi . Ten člověk byl tomu velmi rád , plný krecht obilí rozdával chudým -- byl totiž velmi bohatý -- a v určený den se věnoval modlitbě . Někdo zaklepal na dveře . Služebná se šla podívat a přišla říct , že u dveří je žebrák .-- Řekni mu , ať přijde , až se domoďím , pověděl bohdá . Jinak den přechel úplně bez příhody . Druhého dne si stěžuje příteli Iba al Kabdimu : Kirda jsem nespasil , jak jsi mi slíbil . -- Ale kdepak ty věci . Viděls ho . Byl to ten žebrák , kterému jsi řekl , aby přišel podruhé" ..... V Písmě stojí : " Říci chudému , dám ti zítra , je totéž jako od sebe oděhnat Boha " . A svatý Jan / přečtete si znovu 3. a 4. kapitolu z prvního listu : " Říká-li kdo , -- miluji Boha -- , ale přitom svého bratra nenávidí , jak může milovat Boha , kterého nevidí ? " / 1 Jn 4,19 / .

Modlitba nebo láska ? Taková otázka je položena naprosto nesprávně . Láska znamená brát podíl na Božím srdci . K tomu ovšem abych ~~se~~/dospěl , musím ve své modlitbě objevit , jak neskonale veliký je rozměr oné lásky . Modlit se znamená říkat , aby se děla Boží vůle , a to dále znamená tu vůli naplňovat svými činy v lásce , odpuštění , milosrdenství . Je jen jedno přikázání , a to nás bude soudit , protože se opírá o to , co je v životě Boha to nejcennější , o jeho lásku . Souzení budeme na podle nějakého

o jediné slibu , nýbrž podle spásy , jejíž míra je nám velmi blízká . Tou mírou spásy je každý můj bratr , to jest každý můj bližní . Je to jako by skvělá novost Evangelia po nás šla , abychom se napříště chovali k jiným , jak se chováme k Bohu a k Bohu se chovali tak , jak on se chová k nám . Čili ano , : " význam má jediné lásku " . Pro nás je to tedy jediný způsob , jak prokázat své tvrzení , že máme Otce na nebesích , když můžeme ukázat , že opravdu máme bratry , při čemž ovšem musíme vědět , že není možné být bratrem všem , být bratrem univerzálním , pokud v modlitbě nešíjíme jistotu , že nás miluje jeden a týž Otec .

Svědectví :

K e k o m u s e m o d l í m .

*****

Tento dopis napsal šestadvacetiletý inženýr dobře obeznámený se Žalay . Řád je užívá k modlitbě ke třem božským Osobám . Tím se jeho svědectví vyznačuje zajímavou původností.

Mou vnitřní modlitbu po dlouhý čas vedly Žalay . Dříve jsem si vybral jeden nebo více veršů podle okolností , aby se mé vnitřní modlitbě dostalo východiště , naměřování a námětu k její výživě . Dnes užívám tuto metodu s méně pravidelnou uspořádaností a nejčastěji nametodicky .

Žalay ve své veliké rozmanitosti nás k Trojici nevedou všechny stejným způsobem . Žala , který právě použijeme při vnitřní modlitbě , má vyniknout tomu či jinému zřeteli Boží tváře , i když mnohé Žalay se dají modlit různými způsoby .

Tak nejprve jsou početné Žalay , které mluví o Bohu jako o Jediném . Je to " Báh " , " P á n " , " H o s p o d i n " , " J e h v e " , je to Báh transcendentní /přesahný / a jediný.

- Nebesa vypravují o Boží slávě
- a dílo jeho rukou zvěštuje obloha .

Žalm 19 , 2

- Bože , ty jsi můj Bůh ,
- snažně tě hledám ....

/ Žalm 63 , 2 /

- Hospodinův hlas burácí nad vodami :
- je to Hospodin nad mocnými vodami ,
- Bůh slávy .

Hospodinův hlas je plný moci,

/ Žalm 29 , 3 a 4 / Hospodinův hlas je plný důstojnosti

Tento druh Žalmů velmi často se vracívá do mé modlitby .
A mně se skutečně jeví jako jediný ten Bůh , ke kterému se obra-
cím , k současně hroznému a nevraživému Bohu Starého Zákona , i
k něžnému a soucitnému , ke hněvu pomalému a plnému lásky , ve
Starém Zákoně ohlašovanému Bohu , který se plně zjevil Kristem a
Svatým Duchem .

Jiný druh Žalmů , který silně ovlivňoval mou vnitřní modlit-
bu , jsou ty Žalmy , které liturgie klade do úst Kristu mluvícímu
k Otci :

- Pán mi řekl : " Ty jsi můj syn ,
  - já jsem tě dnes zplodil .
- / Žalm 2 , 7 /

- Bože můj , Bože můj , proč jsi mě opustil ?
- ... Překodli mi ruce i nohy ,
- přivedli mě do prachu smrti ,
- ... Nebuď mi vzdálen , Hospodine ,
- má sílo , pospěš mi na pomoc ! ...
- ... O tvém jménu budu vyprávět svým bratřím ,
- ve shromáždění tě budu chválit .

/ Žalm 22 , 2 , 17 , 16 , 20 , 23 /

- ..., neboť neponecháš mě v podsvětí ,
- nedopustíš aby spatřil porušení ten, který tě miluje.

/ Žalm 22 16 , 10 / .

K těm žalmům se uchyluji , abych se modlil k Bohu Otci s Kristem a v Kristu . Vždyť my , kteří jsme Církví , jsme Kristovi . Vždyť modlitba Krista k Otci stejně se má stát modlitbou naší .

Při modlitbě v duchu žalmů ve jménu Krista a s Kristem se především ztotožňuji s Kristem plně člověkem , který nás svým utrpením a zmrtyvčvatáním uchvacuje sebou do Boží slávy .

Jiných žalmů , někdy i těch stejných , viděných však z jiného úhlu , užívám k tomu , abych se modlil ke Kristu plně Bohu , ke Kristu věčné slávy , Pánu všeho , modlím se k tomu , " před kterým se sklání každé koleno na zemi i na nebi " . V něm nacházím celou nejvyšší Trojici . A k ní se modlím s celou Církví , která je jeho tělem .

- Bože , svěť králi svou pravomoc ,
- královskému synu svou spravedlnost.
- ...
- Jemu se budou klanět nepřátelé ,
- prach budou lízat jeho protivníci .
- ...
- On vysvobodí chudáka, který se dovolává pomoci ,
- ubožáka , jehož se nikdo neujímá
- ...
- V něm budou požehnány všechny národy ,
- všichni ho budou blahošlavit .

/ Žalm 72 , 1 , 9 , 12 , 17 / .

- Brány , zdvihněte své klanby ,
  - zvyšte se , preštare věchoďy ,
  - ať vejde král slávy .
- / Žalm 24 , 7 /

Tyto dva zpětsle modlitby ke Kristu : modlitba s Kristem - člověkem a modlitba ke Kristu - Bohu jsou modlitby od sebe neodlučitelé a tak stejně se navzájem doplňují jako lidství a božství v Kristu .

Ve dlouhou dobu a ještě i dnes jsem měl těžkosti s modlitbou ke Svatému Duchu , považovat lásku Otce a Syna jako Osobu od nich odlišnou a jin rovnou . Postupně při příležitosti různé duchovní četby / do které započítávám i více článků ze " Sešitů pro vnitřní modlitbu " / a rovněž při příležitosti svatočasných svátků jsem se snažil o to , abych do své modlitby nechal ^{více} vstupovat Ducha . Nyní už v ní začíná zaujímat určité své místo , které se bezpochyby bude zvětšovat .

Má povaha je celkem bázlivá a dost vášnivá . Mám sklon k tomu , že těžce snáším , když mě pronásleduje má těžkopádnost a lidská slabost , páde o můj duchovní pokrok , strach , abych nepropáel Boží milost . Už je to dáno mou povahou , že se řízen po Bohu je nedočkavě očekává a vzrušeně dyektivá , že snadno přechází od nadšení k jakési sklásllosti , které může dostoupit až k jakémusi odporu k sobě samému a ke světu . Jsem tak nějak jako dobrý žák , který se chce naučit všemu co nejvíce a co nejlépe , aby se dostal v ocenění co nejvýše , a který přitom neustále žije ve strachu , že nemá ty nejlepší profesory , ty nejlepší knihy , ty nejlepší pracovní metody , a který se mimoto nasmíkuje s tím , že jeho rozumová schopnost a pracovní výkonnost jsou omezeny .

Skutečnost , že jsem překonal nevhodný směr vývoje v mém duchovním životě i obecně v celém mém životě , mi pomohla v tom , že postupně objevuji Svatého Ducha a že Svatý Duch vstupuje do mých modliteb . Pro mne Svatý Duch je celek Boží lásky , je sám Bůh , který ví lépe než já , čeho mám zapotřebí . To on mne vede

ze ruku a já jako malé dítě se ani nepotřebuji znepokojovat tím, že bych sám měl vědět, kam vlastně jdu, jak tam přijdu, zda rychle nebo pomalu, zda cestou přímou nebo po nějakých křivolukých pěšinách. Mně zcela postačí, když se pevně budu držet jeho ruky a neprostopu důvěrou v srdci, a Svatý Duch mě povede územím svlažovaným živou vodou i přes bezvodou poušť do Zaslíbené Země. Bojácnost, napětí, strach, že něco neprovedu dobře, to všechno zmůže důvěra a odevzdanost. A ta odevzdanost mně zdaleka není nějaká trpná. Vím, že tato^{má} cesta vyžaduje ode mne úsilí, veliké úsilí, také však vím, jestli ve své důvěře vytrvám, že Duch mě povede a označí mi naprosto jasně, co mám dělat. Vím také, že Svatý Duch mi dá potřebnou sílu k účinnému plnění vůle Otce.

Mnohé z mých vnitřních modliteb se staly modlitbami mlčenlivými a já se prostě dávám vést anebo se v klidné důvěře v jistotu činné lásky oddávám Duchu. Věřím, že Duch je ve mně, jako věřím, že ve mně je Otec a Syn, že si ve mně učinili přibýtek.

Často si z jeho pobídky v modlitbě opakuji ~~Kristova slova~~ Kristova slova, kterými se bezvýhradně vydává do rukou svého Otce, slova, která také přebírá komplementář v Liturgii hodin: In manus tuas, Domine, ..., do tvých rukou, Pane, vkládám svého ducha ... anebo velmi pomalu říkám nevšední Žalm číslo 131:

- Hospodine, nemám domýšlivé srdce /
- ani povýšený pohled,
- nešenu se za velkými věcmi
- pro mne nedostižnými.
- Spíše jsem uklidnil a utišil svou duši.
- Jako dítě na matčině klíně,
- tak je má duše ve mně.

/ Žalm 131, 1,2 /

Pro mou prosebnou modlitbu tento postoj je podstatný. Svatý Duch ví lépe než já, co potřebuji. On si jen přeje, abych

se mu dost otevíral a on to potřebné aby mi dát mohl .

Více ještě než Kristus Svätý Duch pro mne je neoddělitelný od nejvyšší Trojice . Když se modlím k Svätému Duchu , to se samo sebou / implicitně / obracím též k Otci a Synu . Tak tedy, když se modlím k Svätému Duchu o dar větší lásky k bratrům , to se současně a neoddělitelně v modlitbě obracím na Krista , který je mezi námi přítomen , aby nás více miloval , a tedy tím samým i k Otci , protože , " kdo vidí Syna , vidí Otce , který ho poslal " .

Z toho všeho vyplývá , že v mém poměru ke třem Osobám nejvyšší Trojice není nic soustavného , nic výlučného . Zcela správně se obracím na každou zvlášť , neméně však je pravda , že v mém myšlení jsou přítomné všechny tři .

Považuji to za zcela přirozené , neboť Bůh není jeden předtím , než byl Tři , ani není Tři dříve , než byl Jeden . Plně je Jeden a Tři . Nemůžeme , než jen lehce se dotknout onoho tajemství a přece přistup k němu už je nám otevřen : světlo Boha nemá stejný odstín podle toho , zda pochází od Otce , od Syna či od Svätého Ducha , a přece ty rozdílné odstíny vycházejí z téhož a jediného světla .

Svědectví :

67/ " Dobíjet " se musí .
 ~~~~~

Často je slyšet námitka : Vnitřní modlitba ? ...
 Je to tak dobrá pro ty křesťany , kteří mají dost volného času . V našem životě se vnitřní modlitbu nemáme ani pomyslení , když často ani nevíme , kde nám hlava stojí . Ostatně , co není v Církvi dost naléhavějších úkolů , které se plnit musí ?

Na takovou námitku není lepší odpovědi než tento dopis .

všestranně a plně zapojen do časných úkolů, tento pisatel příspěvku do našeho časopisu pociťuje větší nutnou potřebu vnitřní modlitby .

Přiznávám se , že se stydím , když do obálky vsouvám tento svůj závazek , že se denně budu věnovat vnitřní modlitbě deset minut . Tento svůj slib jsem už vícekrát porušil . Jestliže však na tomto svém závazku nebudu upívat , co se stane s mou živě pociťovanou touhou , s mým velkým přáním žít pravý vnitřní život ve spojení se svým Pánem ? Jestli to mé přání , má touha /~~byla~~ dosud jen dobrou vůlí , které mou touhu nedovedla uvést ve skutek , pak se ta touha dostane do nebezpečí , že se vytratí , nebude-li podporována mým závazkem .

Myslím si , že můj život je z větší části životem veřejných činností . Blížím se k padesátce a mám osm dětí . Jsem zaměstnán v průmyslu . Jistě uhoďte , co to znamená v době , kdy hospodářský vývoj vyžaduje výkonnost a výnosnost stále větší a větší . Mimoto jsem tajemníkem naší odborové organizace , aktivně jsem činný ve velkém sociálním díle a nyní se stalo , že jsem navržen na kandidátku politické strany Přecenil jsem snad své síly ? Či je to spíše má slabost ?

Já si to nemyslím . Věřím totiž , že Bůh chce , aby i katolíci dvacátého století pronikli těsto lidstva . -- A není hodně těch , kteří se z toho vykrucují ? Myslím , že my máme být v Božích rukou tím novým stvořením , křesťanskými laiky , kteří jsou přímí , pravdiví , správní lidé na svém místě .

K tomu však , abychom daného cíle dosáhli , kolik jen je třeba " dobíjením " nabírat novou duchovní energii pro naši duchovní " baterii " . Ke všemu dobrému a ke každé činnosti pociťuji silnou potřebu být napojen na Pramen . Má zkušenost mě učí , že bez nejmenší míry rozjímání můj život a má práce nemají valné ceny . Přesto cítím u sebe naléhavou potřebu vnitřní modlitby .

Proto také vám posílám svou přihlášku se závazkem . Svůj závazek často nesplním . Přece však je pro nás světlem ve tmách.

Z hloubí srdce vám děkuji , že jste mi umožnili naslouchat Božímu slovu , že jste mi umožnili Božímu slovu , nebo spíše , že mi pomáháte v mé snaze nesklouznout do bezdusného ruchu a shonu . A vás prosím , abyste se modlili za toho ~~člověka~~/posledního ve vnitřní modlitbě snad posledního z velké rodiny odběratelů " Sešitá pro vnitřní modlitbu " .

+

Svatý Vincenc z Pauly .

J e d n á n í s B o h e m .

=====

Ve svých duchovních hovorech k Milosrdným dcerám svatý Vincenc z Pauly mluví velmi prostě , jasně a přímo a přitom se u něj snoubí dobrota , jednota , ať průhlednost . Tyto jeho vlastnosti se uplatňují i v jeho hovorech o vnitřní modlitbě , který vám zde nabízíme k přečtení .

Vnitřní modlitba , milé dcera , je pozdvižení mysli k Bohu . Jí se duše odpoutává od sebe a Boha hledá v sobě . Vnitřní modlitba je jednání duše s Bohem , je vzájemné spojení , při kterém Bůh vnitřně duši říká , co chce , aby věděla či učinila , a při kterém duše říká Bohu to , co jí Bůh dává poznat , že má ládat .

Vnitřní modlitba může být buď tichá nebo pronášená nahlas . Hlasitá modlitba , i když pozůstává ze slov , vědecky se má dít jen s pozdvižením myslí k Bohu a s velkou pozorností na to , co se říká . Modlit se je něco velmi přirozeného . Vidíme to u dětí . Jejich modlitbičky jsou Bohu tak příjemné , že Bůh v nich má velké zalíbení , jak prohlašují učitelé biblovědy .

Tichou vnitřní modlitbu se můžeme modlit dvěma způsoby . Jeden způsob je r o z u m e m , druhý v o l í . Rozumem se modlíme tehdy , když po slyšené řeči duch se probouzí do Boží přítomnosti a v ní se zabývá tím , že se snaží pochopit tajemství , o nichž byla řeč , aby tím našel pro sebe poučení pro něj užitečné a tím také aby vzbudil hnutí myslí , které ho bude mít k tomu , aby si vyvolil dobro nebo přehal před zlem . Ačkoliv činy plodí vále , přece se tato vnitřní modlitba nazývá rozumová , protože nositelem hlavní činnosti je duch , který se jako první zabývá daným námětem . Obvykle ji nazýváme rozjímáním / meditací / . Meditovat může každý podle svých možností a sil , a podle osvětlení , kterého se mu dostane od Boha .

Jiný způsob tiché modlitby se nazývá nazírání /kontemplace/ / P.p.: Termíny , jichž autor užívá jsou nepřesné podle dnešního stavu teologické vědy / . Při ní duše Bohu přítomná sama nic nečiní , jen přijímá , co dostává od Boha . Duše sama je nečinná a Bůh sám jí vnukává všechno to , co by jinak musila hledat , a ještě více , aniž by ^{také} tím byla pro ni spojena nějaká námaha . Milé dcery , ještě nikdy jste nezkoušely tento druh vnitřní modlitby ? Jsem si jist tím , že ano . Vždyť často při duchovních cvičeních k vašemu údivu a bez toho , že byste k tomu přispěly nějak ze svého , Bůh sám vás naplňuje duchem a vtiskuje vám do něj znalosti , jaké jste nikdy neměly .

Bůh svým služebníkům sděluje mnoho osvětlení a velmi skvělého v jednom i v druhém z obou způsobů vnitřní modlitby . V ní dává osvětlení jejich rozumu o tolika pravdách jiných než těm , kteří se zabývají vnitřní modlitbou, nepochopitelných , zažehuje jejich vůli . Při vnitřní modlitbě se také zcela a úplně zmocňuje jejich srdcí a duší .

Milé sestry , také je třeba , abyste věděly , že hovory Boha s lidmi prostými jsou zcela jiného rázu než s osobami učenými , lépe uzpůsobenými pro vnitřní modlitbu , z nichž mnohé při ní zaznamenávají úspěch a samy o sebe mají ducha otevřeného a dostává se jim božně osvícení . Pán však řekl : " Děkuji ti , Otče , že jsi to všechno ukryl před moudrymi tohoto světa , a žeš to ponechal malým a pokorným / Lk 10,20 / .

Tento slib , který Bůh učinil , že se zjeví malým a pokorným , se ověřuje na našich ch^udných bratřích . Vždyť nás to až uvádí v údiv , jakých osvícení se jim dostává od Boha . A přece jsou to vesměs lidé , ať už je to nějaký obuvník , pekař nebo dlaždič , jimž se žádného vyššího vzdělání nedostalo . Někdy o tom mezi sebou mluvíme se zahanbením , že nejme takoví , jak vidíme je . Jedni druhým si říkáme : " Pohleďte na toho chudáka našeho bratra : všimli jste si , jak krásné a dobré myšlenky dostal od Boha ? Vždyť to , co říká , se říká z toho , co by se byl číve naučil , ale ví to od té doby , co praktikuje vnitřní modlitbu " . V^eliká a nepochopitelná Boží dobrota se p^o projevuje v tom , že Bůh se s potešením sdílí prostým a neučeným , aby nám tak dal poznat , že všechno vědění světa je jen nevědomostí ve srovnání s věděním , které Bůh dává těm , kteří Boha hledají cestou svaté vnitřní modlitby .

Když jsme si to celé takto postavili , musíme se vy i já rozhodnout , že svou denní vnitřní modlitbu nikdy nevynecháme . Sestry , řekl jsem denní . Kdybych však mohl , řekl bych , nevynechal jsem ji nikdy . Tím chci říci , že bez vnitřní modlitby nemáme strávit vůbec žádný čas . To znamená , že bez vnitřní modlitby nemáme strávit vůbec žádný čas . To znamená dále , že její nemáme strávit bez toho , že bychom svého ducha pozvedali k Bohu . Vždyť , jak jsme si už řekli , modlitba je vlastně pozdvížení mysli k Bohu . Je víc jak samozřejmé , že vnitřní modlitba nám nebude překážet nemocnému lék připravit a přinést , nebude nám překážet nemocného navštívit u něho v bytě , nebude nám překážet v tom , abychom vykonali návštěvu u té či oné paní . Na tom nezáleží , milé dcery , co právě konáte . Vaše duše nepřestane přítom žít v Boží přítomnosti a kdykoliv může vyslat k němu stožnou myšlenku .

Kdybyste jen věděly , malé dcery , jakou má z vás Bůh radost , když taková chudá venkovská dívka , nyní milogardná sestra , k němu se obrací s láskou ! Vy byste šly s větší důvěrou , takovou , že vám to ani nemohu vypovědět . Kdybyste dále věděly , kolik vědění přitom získáte , kolik lásky a něhy naděrpáte ! Přitom najdete všechno , neboť v tom je pramen a zdroj všeho vědění . Jak vlastně k tomu vůbec přichází , že lidé neučení tak dobře dovedou mluvit o Bohu a jeho tajemství rozvíjet s větší soudností , než nějaký doktor ? Takový doktor , který zná jen tu svou vědu , mluví o Bohu po své způsobu , jak ho tomu naučila ta jeho věda . Ovšem osoba vnitřní modlitby , byť i prostá , mluví o něm zcela jinak . Rozdíl , malé dcery , je třeba hledat v tom , že doktor o něm mluví svým věděním , které získal studiem , zatímco ona mluví o něm věděním vlitým , plným lásky , takže při setkání s Bohem takový doktor není ten nejsoudnější . Dokonce se někdy osadí i odmlčet před osobou vnitřní modlitby , neboť ona dovede mluvit o Bohu zcela jinak , jak doktor ani nedovede .

Viděli jsme bratra laika Antonína , chudáka bratra . Slyšely jste však někdy někoho o Bohu mluvit tak , jak to dovede on ? Já aspoň jsem něco podobného ani neviděl ani neslyšel . Vždyť deset slov z jeho úst vydá víc než několik svých kázání . Jeho slova jako by měla jakási zvláštní pomazání , jež se projevuje tím , že jeho slova vcházejí do srdcí tak mile a něžně , že působí obecný souhlas . Kde se tomu naučil ? Naučil se tomu z několika kázání , o kterých potom hodně rozjímal . A Bůh se mu sdílel tak hojně , že nikdy nikdo jiný nemluvil o tom lépe . A to je výsledek vnitřní modlitby .

Dom Columba Marmion

Vnitřní modlitba .

=====

Opat Dom Columba Marmion , význačný učitel duchovního života a plodný spisovatel , napsal mimo více jiných také knihu : *Kristus , život duše* . Kniha vyšla v roce 1935 ve více nákladech v počtu 110 000 kusů . Byla přeložena do flámštiny , angličtiny , polštiny , němčiny , italštiny , španělštiny a portugalsštiny . I když se jedná o knihu vyšlou téměř před půl stoletím , kvůli úplnosti sbírky uvádím česky část věnovanou vnitřní modlitbě .

Náš Pán tolik touží nám všem se dávat , že k tomu zřídil pro nás více prostředků . Jako zdroj milosti nám mimo různých svátostí oznámil modlitbu .

Modlitba sama o sobě nemá svou vlastní účinnost jako svátosti , neboť jen svátosti svým udělením prostředkují zcela nezávisle milost / P.p.: "ex opere operato " / těm duším , které milosti nekladou překážku . Modlitba ovšem je neméně také nutná k tomu , abychom si vyprosili Boží pomoc . U Ježíše Krista vidíme , jak za svého veřejného působení vykonal zázraky na těch , kteří ho o něco prosili . Malomocný prosil : " Pane , smiluj se nadě mnou " a Ježíš ho uzdravil . Přivedli k němu slepého , který prosil " Pane , ať vidím " . A Pán mu vrátil zrak . Sestry Lazara mu řekly : " Pane , kdybys tu byl , náš bratr by nebyl umřel " . Samaritánka , která požádala o živou vodu pro věčný život , Ježíš se zjeví jako Mesiáš a přivede ji k tomu , že se vyzná ze svých hříchů , a hříchy ji odpustí . Na kříži dobrý odsouzenec poprosil o vzpomínku a Ježíš mu dal plnomocné rozhřešení : " Ještě dnes budeš se mnou v ráji " . Vezměs se jednalo o modlitby prosebné . Ostatně sám Pán nás vybízel k tomuto druhu modlitby : " Proste

a obdržíte.../ Mt 7,7 / . " Budete-li Otče²² prosit o něco blahodár-
ného , dá vám to v mém jménu " / Jn 16,23/ . I svatý Pavel nás vy-
bízí v listu k Efeským v kapitole 6. , ve verši 18. : " Vždycky
a při každé příležitosti prostě a modlete se , jak vás to vnuká
Duch " .

O modlitbě ústní a prosebné bude řeč v jiných svazcích " Sbír-
ky textů o modlitbě a textů modliteb " . Zde si věnujeme modlitby
mentální , modlitby vnitřní .

Vnitřní modlitba je nejdůležitější prostředek k tomu , jak
zde na zemi uskutečňovat spojení s Bohem a jak následovat Ježíše
Krista . Častý styk duše s Bohem ve víře vnitřní modlitbou
mocně pomáhá k přetváření naší duše z nadpřirozeného hlediska .
Duši přetváří dobře konaná vnitřní modlitba a život vnitřní mod-
litby .

Navíc pak spojení s Bohem ve vnitřní modlitbě nás uzpůsobu-
je k tomu , že se s větším užitekem účastníme na jiných Kristem
ustanovených prostředcích , které nás mají učinit jemu více po-
dobnými . Pokaždé , když se přiblížíme ke zdrojům milosti , čer-
páme z nich zvětšení milosti , zvětšení Božího života v nás . A
to zvětšení milosti ašesponž zčásti je závislé na našem uzpůsobení .

Vnitřní modlitba a život vnitřní modlitby udržuje , vzpru-
žuje, ~~aktivizuje~~ oživuje a zdokonaluje city víry , pokory , důvěry
a lásky , jejichž úhra ustavuje nejlepší uzpůsobení duše k při-
jetí plnosti Božích milostí . Duše , která je vnitřní modlitba
dobře známa a zcela běžná , vyzíská ze svátostí a z jiných pro-
středků spásy více než jiná , která vnitřní modlitbu koná jen ob-
čas , a proto modlitba takové duše je bezvýsledná a málo plat-
ná . Duše , která se vnitřní modlitbě neoddává věrně , může se
modlit liturgií hodin , denně se může účastnit mše , často může
naslouchat Božímu slovu , dosáhnout pokroků v duchovním životě mé-
ně než prostředních . Proč ? Protože hlavním původcem naší

dokonalosti a svatosti je sám Bůh a protože vnitřní modlitba udržuje duši v častém spojení s Bohem . Vnitřní modlitba v duši zřídí a po zřízení udržuje něco jako ohniště , které , není-li snad v činnosti neustále , aspoň oheň lásky v něm žhne vždycky . Jakmile se taková duše dostane do přímého spojení s božským životem , například ve svátostech , je to jakoby mocné vanutí , které oheň jen žhoucí rozžhává . Nadpřirozený život duše je měřitelný podle jejího spojení s Bohem Kristem ve víře a v lásce . A z lásky mají vycházet činy . K tomu však , aby ty činy vycházely z lásky pravidelně a úsilovně , je třeba života vnitřní modlitby , neboť náš pokrok v lásce k Bohu prakticky je závislý na našem životě vnitřní modlitby .

I .

Co je vnitřní modlitba ?

Definovat ji můžeme jako rozhovír Božího dítěte s jeho nebeským Otcem .

Vnitřní modlitba není rozhovorem člověka jako prostého stvoření a božstvím , nýbrž je rozhovorem Božího dítěte s jeho nebeským Otcem , při němž se Bohu klení , chválí ho , vyznává mu svou lásku , učí se poznávat jeho vůli a k jejímu plnění se mu dostává potřebná pomoc .

Při vnitřní modlitbě se stavíme před Boha ve své kvalitě B Božích dětí , to jest v té kvalitě , která podstatně staví naši duši do nadpřirozeného řádu . Je samozřejmé , že nikdy nesmíme zapomenout na svou přirozenost stvoření , to znamená , že jsme pouhé nic . Východiško , nebo lépe řečeno půda , na kterou se musíme postavit při svých hovorech s Bohem , je půda nepřirozená . Řečeno jinak , tou půdou je naše božská příbuznost , naše kvalita Božích dětí , kterou se vyznačujeme působením Kristovy milosti .

Te kvalita Božích dětí podmiňuje náš základní postoj a při vnitřní modlitbě nám takřka slouží jako vůdčí myšlenka .

Podívejme se také , jak dobře to osvětluje svatý Pavel . Říká : " Vždyť ani nevíme , oč se máme vhodně modlit . A tu sám Duch náš přichází na pomoc v naší slabosti a přislouvá se za nás vzdechy , které nelze vyjádřit " / Řím 8,26 / . V téže místě svatý Pavel praví , že ten Duch , který se v nás má modlit za nás , je Duch přijetí za vlastní , který vydává svědectví , že jsme Boží děti a Boží dědici , a v němž k Bohu voláme : " Otče " / Řím 8,15 / . Toho ducha se nám dostalo poté , " když se naplnil čas , Bůh sám poslal svého Syna , aby nám udělil přijetí za vlastní / Gal. 4,4-5 / . Protože milost Krista z nás činí jeho děti , " Bůh poslal také do našich srdcí Ducha svého Syna , který nás má k tomu , abychom se k Bohu modlili jako k Otci " / Gal. 4,6 / . Proto už "nejame cizinci a přistěhovalci , nýbrž jsme členové Boží rodiny , jejíž obydlí je postaveno , v jehož základě Ježíš Kristus je úhelný kámen" / Ef 2, 20 / .

A poslechněme si našeho Pána samého . Přišel , aby byl " s v ě t l o s v ě t a " , a jeho slova " p l n á p r a v d y " nám označují " cestu " : " Já jsem světlo světa a cesta a pravda " / Jn 8,12 ; Jn 14,6 / .

Ježíš sedí na roukení Jakubovy studně a hovoří se Samaritánkou / Jn 4,5 n / . Žena v tom , se kterým hovoří , poznává proroka , Božího vyslance , a hned se ptá na to , co bylo tehdy předmětem živých sporů mezi jejími spoluběžnými a Židy , zda se totiž lidé mají klanět Bohu v samářských horách nebo v Jeruzalémě . A co jí na to odpoví Kristus ? V ě ř m i , ženo , nastává hodina , kdy nebudete uctívat Otce ani na této hoře ani v Jeruzalémě Ale nastává hodina -- ano , už je tady , kdy opravdoví ctitelé Boha budou uctívat Otce v duchu a v pravdě , neboť Otec hledá takové klanitele . Všimněte si , jak Pán dává vyniknout slovu Otec . V Samařsku se totiž klaněli nepravým bohům a proto Kristus praví , že je třeba se klanět " v p r a v d ě " , to jest pravému Bohu . A v Jeruzalémě se klaněli pravému Bohu , nikoli však " v d u c h u " . Židovské náboženství bylo zcela chápáno

zcela hmotně výrazem i cílem Vtělené Slovo začíná s novým náboženstvím , s náboženstvím pravého Boha uctívaného v duchu , v duchu božského přijetí za vlastní , s náboženstvím nadpřirozeným , duchovním , které z nás činí Boží děti . Proto Pán tak zdůrazňuje slovní výraz Otec : " p r a v í c t i t e l é budou uctívat O t c e v duchu a v pravdě . " Protože pak my jsme jeho děti přijaté za vlastní a protože Bůh , přestože z nás činí své děti , v ničem nezmenšuje svou božskou velebnost ani v ničem neužmenšuje svou naprostou svrchovanost , bez nejmenší pochyby se mu musíme klanět a kóřit v pravdě a v duchu , to znamená v pravdě a v duchu nadpřirozeného Pánu , kterým jsme jeho děti .

Na jiném místě se náš Pán vyslovuje ještě jasněji . Se Samaritánkou , abychom tak řekli , položil základ , s učedníky nám dává příklad . Svätý Lukáš praví : " Jednou se Ježíš na jednom místě modlil . Když přestel , prosil ho jeden učedník : Pane , nauč nás , jak se máme modlit " / Lk 11 , 1 n / . A co odpovídal Kristus ? " Když se modlíte , říkejte : Otče náš , jenž jsi na nebesích , nechť tvé jméno je posvěceno " ... Nezapomínejte na to , že náš Pán je Bůh a jako Slovo stále je v lůně Otce . Nikdo nezná Boha , ne-li Syn . Kristus tedy dokonale zná to , co my máme Bohu říci , nebo , o čem máme prosit , abychom byli těmi "pravými klaniteli , jaké Bůh vyhledává". Kristus také dobře ví , v jakém postoji se máme objevit před Bohem , máme-li mu být příjemní při hovoru s ním . Co on učí , to nám také říká , protože zjevit může jen to , co vidí : " Jednorozený Syn ... o něm podal zprávu " / Jn 1,18 / . A tomu , co nám říká , můžeme a máme naslouchat . On je cesta , kterou je třeba jít bez obav , neb božský , který po ní jde , " nechodí ve tmách " / Jn 8,12 / . A co říká Ježíš , když nás chce vyučit věděni a umění modlitby , o které prohlásil , že se jí máme věnovat stále ? : ".... je třeba stále se modlit " / Lk 18,1 / . Ježíš sám nám říká , jak máme oslovovat Boha ve svých modlitbách . Začíná tím , že nám udává oslovení Boha , jakého máme užít dříve , než mu budeme skládat poklonu . To oslovení je jakýsi naměřování anebo , chcete-li , zabarvení , jakým se má vyznačovat náš rozhovor s Bohem . O to oslovení budeme pak opírat své prosby , které v modlitbě budeme vznášet k Bohu , o to oslovení , které naší duši přímo vnu-

cuje postoj před dvoří tváří . A jaké je to oslovení ? --
 " O t ě e "

Z útř samého Krista , " milovaného Syna " , ve kterém Bůh má zalíbení , se dovídáme tu vzácnou zprávu , že prvním a základním našim uzpůsobením pro náš vztah k Bohu je vztah dítěte k otci v jeho přítomnosti . A zcela jistě , opakuji to ještě jednou -- a tento bod je neméně důležitý -- , to dítě nikdy nezapomene na svou původní přirozenost stvoření padlého do hříchu a dále ještě v sobě uchovávalícího ložisko hříchu , které vždy ještě může je oddělit od Boha : neboť ten , který je našim Otcem " přebývajícím na nebesích " je rovněž našim Bohem . Než opustil apoštoly , Pán řekl : " vystupuji k svému Otcí a k vašemu Otcí , k svému Bohu a k vašemu Bohu / Jn 20,17/. Ovšem svou nezvratnou důvěrou Boží dítě vsadí korunu na hlebu pokoře a úctě , neboť " každý dokonalý zvěř dar sestupuje shora od Otce světél / 7 Jak.1,17/ , svou něžnou láskou , láskou to syna k Otcí , který ho miluje .

Vnitřní modlitba je tedy vyjádření našeho důvěrného života Božích dětí coby ovoce naší božské příbuznosti v Kristu a coby samovolného rozvíjení darů Svátého Ducha . Proto také může být vnitřní modlitba tak živelná a plodná . Duše , která se věnuje vnitřní modlitbě pravidelně , čerpá z ní nevypověditelné milosti , které jí pozvolna přeměňují v obraz Ježíše , jediného Syna nebeského Otce . Svátá Terezie praví : " Dveře , kterými pronikají do duše vybrané milosti , které Bůh pro nás připravil , jsou vnitřní modlitba . Pokud necháme ty dveře zavřené , vůbec si nevím , jak by nám Bůh ty milosti mohl udělit " / Vlastní životopis 8 / . Duše z vnitřní modlitby čerpá radosti , které jsou pro ni jakoby předchutí spojení v nebi , onoho věčného dědictví , které nás čeká . Ježíš řekl : " Ano , skutečně , říkám vám : Budete-li prosit o něco spásy prospěšného , dá vám to , aby vaše radost byla dovršená " / Jn 16 , 24 / .

Vnitřní modlitba je takové od srdce k srdci mezi Bohem a duší , je to rozhovor , při kterém duše je zcela sama se svým

Bohem a svou lásku vyjadřuje tomu , kterým se cítí být milováno . / Svatá Terezie : Vlastní životopis 8 / .

Rozhovor Božího dítěte s jeho nebeským Otcem se koná ze působení Svatého Ducha . Prorokem Zachariášem Bůh totiž přislíbil , že v nové smlouvě " vylaje na duše ducha milosti a přislubujících proseb " Zach . 12,10 / . Ten duch je Svatý Duch , Duch přijetí se vlastní , kterého Bůh sesílá do srdcí těch , které předurčil k tomu , aby se staly jeho dětmi v Kristu Ježíši . Dary , které ^{duši} božský duch při křtu sdílí ve chvíli vlití milosti , pomáhají nám při styku s nebeským Otcem . Dar bázně nás naplňuje úctou před Božím majestátem , dar zbožnosti spolu s darem bázně uvádí v soulad něžnou lásku dítěte vůči jeho otci , dar vědomí staví do nového světla pravdy přirozeného řádu , dar rozumu duši umožňuje proniknout do skrytých hloubek tajemství víry a dar moudrosti uděluje duši zalíbení ve zjevených pravdách a jejich procitované poznávání .

Podstatným prvkem vnitřní modlitby je nadpřirozený styk duše s Bohem , při kterém duše načerpává božský život , který je pro ni zdrojem veškeré svatosti . K takovému styku dochází , když se duše vedená vírou a láskou a opřena o Ježíše Krista ^{celé} vydává Bohu , jeho vůli a hnutí Svatého Ducha . Takový styk nemůže způsobit žádné rozumové uvažování ani žádné úsilí čistě rozumové : " Nikdo nemůže říci : Ježíš je Pán , leda ve Svatém Duchu " / 1 Kor. 12,3 / . K tomu styku přichází v temnotě víry , duši však naplňuje světlem a životem .

Vnitřní modlitba je tedy rozvíjení citů vycházejících z našeho božského přijetí za vlastní v Ježíši Kristu ze působení darů Svatého Ducha . Proto je vnitřní modlitba dostupná každé pokřtěné duši dobré vůle . Ostatně Ježíš Kristus všechny své učedníky zve k tomu , aby svou snahou směřovali k dokonalosti , a to proto , aby se stali hodnými toho , že jsou dětmi nebeského Otce : " Buďte tedy dokonalí , jako je dokonalý váš nebeský Otec / Mat. 5, 48 / . Ovšem dokonalost od nás požadovaná není prakticky možná , jestli duše nežije vnitřní modlitbou . Není tedy zřejmé,

že Kristus nechtěl , aby způsob , jak se k němu chovat při vnitřní modlitbě byl nějak nenahejný nebo nad schopností i těch nejprostších duší , které však Ježíše hledají upřímně ? Proto jsme si řekli hned na začátku , že se vnitřní modlitba může definovat jako s jeho nebeským Otcem podle : " Modlete se takto : Otče náš , jenž jsi na nebesích " .

II .

Při rozhovoru se naslouchá a mluví . Při vnitřní modlitbě duše se cele dává Bohu a Bůh se sdílí duši .

K tomu , abychom Bohu naslouchali a přijímali od něj osvědčení , postačí , aby naše srdce bylo naplněno cítí víry , úcty , pokory , žhavě plamenné důvěry a ušlechtilé lásky .

K tomu , abychom s Bohem mohli mluvit , musíme také vědět , co mu říci . Jaký bude námět našeho rozhovoru ? To záleží hlavně na dvou prvcích : na m í ř e m i l o s t i , , jakou Ježíš Kristus duši dává a na s t a v u d u š e .

První prvek , který musíme brát v úvahu je Kristem daná míra milostí : " Každému z nás byly uděleny duchovní dary v takové míře , v jaké Kristus je chtěl dát " / Ef. 4,7 / . -- Kristus jako Bůh je neprostým páneem svých darů a svou milost rozdílí tak , jak tomu rozumí on . V duši šíří své světlo , jak se líbí jeho s svrchovanému majestátu . Svým Duchem Kristus nás vede a získává pro Otce .

Svatý Benedikt , velký to nezíravý / kontemplativní/ duch , nadaný mimořádnými milostmi vnitřní modlitby , stal se mistrem ve znalosti duší . Své žáky vybízí k tomu , aby se často oddávali vnitřní modlitbě : " Orationi frequenter incumbere " / Regula IV ./ . Jasně dává na srozuměnou , že život vnitřní modlitby k nalezení Boha je naprosto nutný . Když se ovšem jedná o to , upravit

způsob , jak se oddávat vnitřní modlitbě , stává se svým způsobem zdrženlivý . Předpokládá přirozeně , že žáci už získali určitou navyklou znalost Božích věcí pilnou četbou Písem a děl Církevních otvů . U vnitřní modlitby se spokojuje s tím , že vyznačuje , jaký má mít duše postoj vůči Bohu ve chvíli , kdy se k němu přibližuje : hlubokou úctu a pokoru . Chce , aby duše zůstávala v Boží přítomnosti v duchu zkroušenosti a dokonale prostoty . Je to chování nejvhodnější , máme-li Boží slovo poslouchat s užitkem . Pokud se týká samotného rozhovoru s Bohem , nehleď k tomu , že jej velmi zřetelně připíná na zpěv žalmů / jehož je takřka jen vnitřním prodloužením / svatý Benedikt Fiká , že rozhovor s Bohem pozůstává z krátkých a žhavých vzletů srdce k Bohu . Užívá rady samotného Krista , když praví , že se duše musí vyvarovat mnohmluvnosti . Duše nemá prodlužovat dobu věnovanou vnitřní modlitbě , pokud jí k ní nepudí působení Světého Ducha , který v ní přebývá milostí . U tohoto zakladatele a zákonodávce mnišského života nenajdeme k tomuto námětu nic formálního .

Jiný velký učitel duchovního života , který dospěl k vysokému stupni rozjímání a nazírání a byl plný osvícení , milosti a zkušenosti , svatý Ignác z Loyoly napsal o tom něco málo , co gni nijak nevyniká . Světec prostě učí , že je třeba přenechat Bohu starost o to , jakým způsobem s ním má hovořit , a ten že ~~duši~~ každá duši to naznačí sám .

Svatá Terezie z Avily na různých místech svých sebraných spisů vyslovuje stejnou myšlenku : " Ať už se duše cvičí ve vnitřní modlitbě mnoho nebo málo , nanejvýš důležité je to , abychom ji k ní moc nepřidržovali a nedrželi ji tak nějak spontánně někde v koutě . / Viz : Vnitřní hrad . První obydlí . XII, 138 / .

Svatý František Saleský je neméně zdrženlivý . Poslechněte si , co Fiká . Text je poněkud dlouhý , dobře však charakterizuje podstatu vnitřní modlitby , ovce to dar Světého Ducha : " Milé dcery , nemyslete si , že vnitřní modlitba je dílo lidského ducha . Je to zcela zvláštní dar Světého Ducha , který vyvyšuje mohutnosti duše nad její síly přirozené síly , aby se spojila s Bohem city

a spojením , jakých bez něj nedosažne lidský hovor a lidská moudrost . Cesty , po kterých vede svaté v tomto cvičení dokonalosti , jsou skvělé v jejich rozličnosti . Všechny je třeba mít v úctě , protože nás vedou k Bohu za vedení Boha . Není ovšem třeba dělat si starosti s tím , že bychom chtěli užívat všechny ty cesty ani že bychom si z nich chtěli vybrat některou z vlastního popudu . Co je důležité , je rozpoznat rys milosti u nás a tomu zůstat věrné . "

Podobných svědectví mohli bychom znést více , tyto však už stačí .

Co se týká metody , co pomáhá jedné duši , může škodit druhé . Zkušenost ukazuje , že mnohé duše , které s Bohem hovořívají pravidelně a proctě , a kterým se z těch rozhovorů dostává dobrého ovoce , měly by nesháze , kdybychom je nutili k tomu , aby užívaly tu či onu metodu . Na každé jednotlivé duši záleží , aby se nepřed dobře prostudovala dříve , než se rozhodne , že si sama určí pro ni nejlepší způsob , jak hovořit s Bohem . Jednak musí vzít v úvahu své schopnosti , sklony , záliby , tužby , způsob života , musí usilovat o poznání přítelivosti Svatého Ducha , brát rovněž v úvahu své pokroky na duchovních cestách , a na druhé straně být ušlechtilé poslušná Kristovy milosti a působení Svatého Ducha . Když duše našla už jednou tu nejlepší cestu po nějakém tom nevyhnutelném tápání , věrně se jí musí držet , dokud ji Svatý Duch nepřitáhne na cestu jinou : pro duši je to podmínka plodnosti .

Jiný bod , který považují za důležitý a který velmi úzce souvisí s předešlým , je ten , že se podstatu vnitřní modlitby nemůže spojovat v jedno s metodami . Metody at už jakékoliv vnitřní modlitbě jen pomáhají nebo jí slouží . Jsou duše , které si myslí , že se vnitřně nemodlí , neužívají-li tu neb jinou metodu . Jde u nich o zmatek , který ve svých důsledcích nemůže zůstat bez nebezpečí pro duši , protože podstatu vnitřní modlitby spojily s užíváním určité metody i tehdy , když poznaly , že jimi užívaná metoda se pro ně stala překážkou nebo aspoň neúčinnou . Také se dosti často stává , že duše poté , co/ se jim

metoda stala nučnou , metodu opouštějí a tím směřují k jejich velké škodě opouštějí i vnitřní modlitbu . Něco jiného je metoda , něco jiného je vnitřní modlitba . Metoda se musí měnit podle schopnosti a způsobnosti , zatímco vnitřní modlitba / mluvím zde o vnitřní modlitbě obyčejné / v základě zůstává pro všechny duše vždy táž : r o z h o v o r , při kterém srdce Božího dítěte vylévá své city před Bohem nebesským Otcem a naslouchá mu , aby se mu tím zalíbilo . Metoda podporuje ducha a duši pomáhá v jejím spojení s Bohem . Metoda je prostředek a proto ani nemá být ani se nemá stát překážkou . Jestliže ta která metoda osvěcuje rozum , rozněcuje vůli , přivádí duši k tomu , že se vydává božskému vedení a k vnitřnímu svěťování se Bohu , pak je to metoda dobrá . Duše má však zanechat té metody , která jí skutečně překáží ve vzletu a omezuje přitažlivost , když jí ponechává bez pokroku v duchovním životě anebo zase naopak , když se ta metoda stala duši neúčinnou v důsledku jejího pokroku v duchovním životě .

III .

Druhý prvek , který se musí brát v úvahu k tomu cíli , abychom ustálili habitudeální námět svých rozhovorů s Bohem , je stav duše .

Duše nebývá vždy v jednom a témže stavu . Jak víte , asketická tradice rozlišuje tři období či stavy dokonalosti : cestu o č i s t n o u , na kterou se vydávají začátečníci , cestu o s v ě t n o u , na které pokračují horliví , a cestu s p o j n o u , vlastní duším dokonalým . Ty cesty dostaly své jméno podle toho , co převažuje , i kdy ů ne výlučně , zda ten neb jiný ráz . Zde práce na očistění duše , jinde její osvětlení a nakonec její stav spojení s Bohem . Je samozřejmé , že habitudeální přirozenost hovorů duše se liší podle stavu duše .

S odhlédnutím od přitažlivého působení Svatého Ducha a s uschopnění duše začátečník, který vstupuje na duchovní cesty, sám se má cvičit v získávání návyku na vnitřní modlitbu. Ačkoli Svatý Duch mocně nám pomáhá v našem vztahu s nebeským Otcem, jeho působení se v duši neprojevuje nezávisle na některých podmínkách ~~vyplyvajících z naší přirozenosti~~ // vyplývajících z naší přirozenosti : jsme rozum a vůle, nechceme však dobro, které známe, láska však směřuje jen k dobru poznatému rozumem. Abychom tedy úplně se napojili na Boha ~~a u s í m e p o z n á v a t B o h a t a k á d o k o n a l e~~, jak jen možno. A poznávání Boha je tím nejlepším ovocem vnitřní modlitby. Proto také říká svatý Tomáš : " všechno, co víru činí opravdovou, je nasměrováno na lásku " / In epistulam S. Pauli ad Timoth. I 2 a / .

Tedy na začátku svého hledání Boha, duše má hromadit rozumové danosti a znalosti víry. Proč? Protože bez toho všeho nebude vědět, o čem s Bohem mluvit, a rozhovor duše s Bohem se zvrhne v plané snění, málké a neplodné, anebo se z něho stane jen jakési cvičení rozumu plné nudy takového rozhovoru s Bohem duše brzy zanechá. Znalosti víry nejprve se mají hromadit a později udržovat, obnovovat, zvětšovat a prohlubovat. . . Jak si přitom počínat? Po nějaký čas je třeba⁹⁹ za pomoci vhodné knihy odšávat prodlouženému rozjímání o některém bodu Zjevení. Duše podle své způsobilosti věnuje nějakou dobu více či méně dlouhou tomu, aby takto uvažovala o hlavních článcích víry a získala na ně správný pohled v celku i v podrobnostech. Takto se duše setká s takovým výsledkem, že postupně po sobě následujícími úvahami načerpá natěžené znalosti, které jí budou sloužit jako východiště k vnitřní modlitbě.

Takovou práci čistě diskursivní /p.p.: rozvažovací / ne-smíme ovšem zaměňovat s vnitřní modlitbou. Rozumové poznání jen jen jakousi preambulí / p.p.: úvodní částí / vnitřní modlitby užitečnou a nutnou pro osvětlení, vedení, zvládnutí a zjevnění nebo posílení rozumu, nicméně přece jen částí toliko úvodní.

Vnitřní modlitba skutečně začíná totiž teprve ve chvíli, kdy vaše citovým hnutím myslí roznáčena se nadpřirozeně dostává do styku s božským Dobrem a tomu Dobru se z lásky oddává, aby se mu líbila a plnila jeho příkázání a blahýma přání. Vnitřní modlitba v podstatě sídlí v srdci. O Panna Marii sepraví, že " Ježíšova alove uchovávala ve svém srdci " / Lk 2,51 / . Nikdy tedy nezapomenejte na to, že vnitřní modlitba základně sídlí v srdci. Když Pán učí své apoštoly, jak se mají modlit, neříká jim: tak a tak se budete rozumově vzdělávat, nýbrž vaše láska bude vycházet z dětských srdcí: " ... Modlete se takto: Otče náš; tvé jméno nechť je posváćeno ... " . Prosby, které nám předepsal Kristus, praví svatý Augustin, jsou nám vzorem toho, za čím se naše srdce má pnout. / S. Augustinus: Sermones LVI,3,2 /. Duše -- od nás X je to jen předpokládané domněnka --, která by svou činnost omezovala jen na rozumové úvahy, vlastně by se vnitřně nemodlila. Proto se můžeme setkat s dušemi i mezi začátečníky, které více dovedou vyzískat z prosté četby -- přerušované hnutími myslí a formulovanými tužbami srdce -- než z nějakého duchovního cvičení, při kterém by se téměř výlučně uplatňoval jen rozum. Přitom se ze začátku nevyhneme jakémusi " tápání " . Aby se duše ochránila před nesprávnými představami, že je snad lenivá, nutně musí dát na rady zkušeného duchovního rádce.

I V .

Zkušenost ukazuje, že duše, čím větší dělá pokroky na duchovních cestách, tím více se omeňuje její práce diskurzivní / rozvažování /. Proč? Protože nyní duše je už naplněna Xř křesťanskými pravdami. Už se od ní nevyžaduje hromadění věroučných znalostí. Věřoučné znalosti už jsou v ní nahromaděné, duše je vlastní. Nadále bude třeba už jen ty znalosti udržovat a obnovovat duchovní četbou.

Takto jsou duši božskými pravdami zcela prosycené , zcela nabitě nějaké dlouhé úvahy mnohem méně nutné , neboť duše už má v sobě všechny materiální prvky vnitřní modlitby : nyní duše může vstoupit do styku s Bohem bez diskurzivní / uvažovací / práce , jaká je pravidelně nutná u těch , kteří takové znalosti ještě nemají . Tento zkušenostní zákon přirozeně má výjimky , na něž je třeba bedlivě brát ohled , Jsou takové duše , které velmi pokročily na duchovních cestách a přece nikdy nedovedou vstoupit do vnitřní modlitby bez toho , že by k tomu použily knihy . Kniha jim slouží , abychom tak řekli , jako návnada . Takové duše by byly na omylu , kdyby se chtěly minout bez ní . Jiné duše zase s Bohem nedovedou hovořit jinak než , když se modlí ústně : způsobili bychom jim obtíže , kdybychom jim vnucovali cestu jinou . -- Obecně ovšem pravdou zůstává to , že v té míře , jak duše zaznamenává pokroky v získávání světla víry a ve věrnosti , působení Svátého Ducha v ní vzrůstá , a duše k tomu , aby našla Boha , stále méně a méně pociťuje nutnost uvažování .

To je pravda především u těch duší , jak to rovněž dokazuje zkušenost , které mají prohloubené a rozšířené znalosti Ježíšových tajemství .

Poslechněte si , co psal svatý Pavel první křesťanům : " Kristova nauka ať je u vás v plné síle " / Kol. 3,16 / . Veliký apoštol si to přeje proto , aby věřící " moudře se navzájem poučovali a napomínali " -- To napomínání platí také pro naše hovory s Bohem . Jak ?

Kristovo slovo je obsaženo v Evangelích , ^{které} ~~které~~ jsou hlavně spolu s listy sv. Pavla a sv. Jana tím nejpřirozenější , protože uspořádaným výkladem Ježíšových tajemství . Boží dítě nalezne tu nejlepší důvody pro nárok na jeho božské přijetí za vlastní a nejbezprostřednější vzor chování . Ježíš Kristus se nám v nich jeví ve svém pozemském životě , ve svém učení , ve své lásce.

Nacházíme v nich ten nejlepšší zdroj pro poznání Boha , jeho přirozenosti , jeho dokonalosti , jeho děl :... " ...osvítit lidi poznáním Boží velebnosti na Kristově tváři " / 2 Kor. 4, 6 / . Kristus je veliké zjevení Boha světu . Bůh nám praví : " Ty jsi můj milovaný Syn , . Toho poslouvejte " . To je , jako by řekl : " Chcete-li mi být příjemní , hleďte na mého Syna a nepodobujte ho . Nic víc od vás nechci . Předurčení jste přece k tomu , abyste žili životem shodným se životem jeho " .

Hledět na Pána a pozorovat , jak co dělá , toť nejkratší a cesta vedoucí k poznání Boha . Kdo vidí Ježíše , vidí Otce . Ježíš je s Otcem jedno . Zná jen to , co je příjemné Otci . Každý jeho skutek je předmětem zalíbení Otce a zaslouhuje být předmětem našeho rozjímání . " Kdybyste se dostaly na vrchol rozjímání , píše svatá Terezie , " nedávejte sama jinou cestu než na tu , na které se dá hledět na Ježíšovo svaté lidství . Po té cestě se dá chodit s jistotou . Pán je pro nás zdrojem všech dober . On sám vás vyučí . Jen hleďte na jeho život . Lepšího vzoru není " . A svěřice dodává : " Kolik z nás místo toho , aby ve vnitřní modlitbě / si navykly záměrně a dbale žít stále přítomné svaté lidství --- a když dá Bůh , aby tomu tak bylo vždycky --- , činíme toho pravý opak , což zase jednou neschvalují . Jednat takto by bylo , jak se říká , stavět vzdušné zámky . A skutečně . Jakkoli by si duše mohla vyslit , že je naplněna Bohem , postrádá opěrný bod : pro nás lidi je výhodné , pokud žijeme tento pozemský život , abychom rozjímaly o Bohu , který se stal člověkem" / Svatá Terezie : Vlastní životopis XXII / . /Poznámka autora : Nejlépe by bylo přečíst si celou tu 22. kapitolu a zposlouchat se do toho , jak hořkými výrazy veliká učitelka duchovního života lituje toho , že po celý dlouhý čas ve své vnitřní modlitbě vynechávala lidství Ježíše Krista / .

Čyšem Kristus byl nejen činný , on také mluvil . Všechna jeho slova vyjevují božská tajemství . Kristus mluví jen to , co vidí , a jeho slova to je on sám , který nám jeříká . Jeho slova jsou pro nás " duch a život " . Jeho slova obsahují život duše nikoli po způsobu světosti , ale ssebou nesou světlo , které osvětluje , a sílu , která podporuje . Ježíšovy činy a slova odůvodňují

naši důvěru a lásku a jsou pro nás základem činnosti .

Proto Kristova slova musí "v nás zůstat" , aby se pro nás stala životními zásadami . Proto také pro duši , která touží žít z vnitřní modlitby , je málem užitečné , aby znovu a znovu četla Evangelium , aby sledovala církev , svou matku , když nám zobrazuje jeho činy a připomíná jeho slova během liturgického cyklu . Když nám před očima předvádí všechny úseky života Krista, svého šotě a našeho staršího bratra , církev nám tím poskytuje přebohatý zdroj , ze kterého duše může vyživovat svou vnitřní modlitbu . Duše , která takto krok za krokem sleduje Pána , má pro vnitřní modlitbu potřebné materiální prvky doporučené církví. Věrná duše v nich nachází především " slovo Boha " a tím , že se s ním sjednocuje , je jím nadpřirozeně oplodňována , neboť každé i nejbemenší slovo Ježíše Krista je pro duši osvicením , zdrojem života a míru .

Svatý Duch nám ukazuje , jak máme chápat ta slova všem tom, co je v nich pro nás plodného . Co řekl Ježíš svým učedníkům před tím , než vstoupil na nebesa ? " Pošlu vám Svatého Ducha . On vás připojene všechno , co jsem vám řekl " / Jn 14,26 / . Jeho slib není neúčinný , neboť Kristova slova nejsou pomíjivá . Kristus , vtělené Slovo , dal nám svého Ducha při křtu . Seslal ho na nás spolu s Otce , protože křest z nás učinil děti nebeského Otce a bratry Ježíše Krista . A jeho duch v nás přebývá : " přebývá u vás a ve vás bude přebývat " / Jn 14,17 / . A co v nás dělá Boží Duch ? Pán to říká sám : " Duch pravdy " připomíná nám " Ježíšova slova . Co to znamená ? Když rozjímáme o tom , co Ježíš Kristus činil , o jeho tajemstvích buď přítom , když čteme Evangelium, nebo přítom , když pročítáme jeho životopis , nebo za vedení církve když sledujeme jeho život během liturgického roku, stane se nám někdy , že některé slovo , které jsme snad mnohokrát četli znovu a znovu , aniž by nám kdy bylo řeklo něco zvlášť , naráz nabude nadpřirozenou výraznost , jakou jsme dříve nepoznali. Je to jako paprsek světla , kterému Svätý Duch náhle dá vytrysknout z hloubi duše . Je to jako náhlé zjevení zdroje života až dosud

netušeného , je to jako nový rozšířenější obzor , který se rozevře před očima duše , je to jako skrytý svět , který nám odhaluje Duch . To Boží slovo , Svätý Duch , kterého liturgie nazývá " Boží prst " - " Digitus Dei " , vřívá je do duše . Zůstává v ní stále , aby bylo světlem a počátkem činu . Je-li duše pokorná a pozorná , božské slovo koná v ní své dílo tiše sice , ale plodně .

Budeme-li každý den věrně věnovat svůj čas více či méně dlouhý podle svých schopností a svých stavovských povinností tomu , že budeme hovořit se svým nebeským Otcem , jíst naukání a naslouchat " volání " Ducha / , pak Kristova slova , slova Slova / verba Verbi / , jak je ^{nazývá} svätý Augustin , stále budou nabývat síly , duši zalévat světlem a otevírat v ní prameny života , aby ^{ji} neustále mohla hasit svou žízeň . Takto se uskutečňuje slib Ježíše Krista : " Žizní-li kdo , ať přijde ke mně a pije , kdo ve mne věří , z jeho nitra potečou prameny živé vody " . A svätý Jan dodává : " To řekl o Duchu , jehož se mělo dostat těm , kteří v něho ~~přijí~~ uvěřili / Jn 7 , 37-38 / .

Duše na oplátku vyjadřuje své city v projevech víry , lásky , důvěry , lásky , ochoty , odevzdání do vůle nebeského Otce . Duše se pohybuje jakoby v ovzduší , které ji udržuje ve stále v štěmí spojení s Bohem . Vnitřní modlitbou duše dýchá , žije . Je naplněna duchem modlitby . Vnitřní modlitba se tak stává stavem . Už v tomto stavu duše , když sama chce , nalezne Boha i uprostřed celého svého zaměstnání .

Ty chvíle , které duše během dne výlučně zasvětila formální vnitřní modlitbě , jsou jen zintenzívnění / zesílení / onoho stavu , v němž spravidla zůstává lehce spojena s Bohem , vnitřně s ním mluví a naslouchá jeho hlasu .

Tenž stav je něco více než přítomnost Boha -- j to vnitřní rozhovor plný lásky , při němž duše mluví s Bohem , někdy ústy , nejčastěji srdcem , a úzce je s ním spojena přes rozličnost jejích denních prací a zaměstnání . Je mnoho prostých a přísných duší , které se ve své věrnosti vábení Svätého Ducha dostávají do onoho tak žádoucího stavu . " P a n e , n e u č í m é s , j a k s e m á m e m o d l í t "

V .

Duše brzy podle toho , jak se přibližuje nejvyššímu Dobru , více bere účast na Boží jednoduchosti . Při rozjímání pojem o Bohu si tvoříme podle danosti rozumu a zjevení . Podle toho , jak postupujeme v nadpřirozeném životě , naše pojetí Boha se zjednodušuje . To pojetí ovšem stále ještě není Bůh . Kde najít Boha takového , jaký je ? V ryzí víře . Víra je během tohoto života tím , čím nám bude blaživé zření v nebi , kde uvidíme Boha tvář v tvář takového , jaký je .

Víra nám zjevuje Boží nepochopitelnost . Když se nám podaří uvidět , že Bůh nekonečně převyšuje všechny naše pojetí , jaká o Bohu máme , i když jsou jen analogická , nám přece jen něco zjevují z Božích *d o k o n a l o s t í* a *v l a s t n o s t í* . Ve vnitřní modlitbě víry / duše chápe , že podstatu / *essentia* / Boha , jaká je sama v sobě ve své přesežné / *transcendentní* / jednoduchosti , není ničím z toho , co nám se-ná představuje rozum i za pomoci zjevení / Sv. Tomáš I q XIII a.2 ad 3 / . Duše ze svých očí odstranila všechno , co jí předváděly smysly , představivost i rozum až do určitého bodu , aby se zastavila pohledem tam , kde Boha ukazuje ryzí víra . Duše ^{postupovala} ~~postupovala~~ na postupného procházení oblastmi smyslů a představivosti , rozumových znalostí , zjevenými symboly až přišla k závoji zastíracímu Svätého svätých . Duše ví , že za tím závojem je Bůh jakoby v temnotách , téměř se ho dotýká , ale nevidí ho . V tomto stavu vnitřní modlitby víry duše zůstává zhloubaná do Boha , se kterým se cítí spojena přes ony temnoty , které jednou zaplaší jedině světlo blaživého patření . Aniž by nějak více střídala výrazy své lásky , duše vychutnává štěstí , že tu může zůstat ve před Bohem : "... Láskavě jsem usedla v jeho stínu , jeho ovoce mi sládkne na rtech " / Vel. 2, 3 / . Toto už je začátek vnitřní modlitby klidu . Má se tvrdit , že se k ní dostanou smělé duše , které jsou věrné milosti . -- Když se tento druh vnitřní modlitby v duši upevní a zecílí , duše ve velmi prostém přilnutí k víře a v objetí lásky nechází odvahu , vnitřní povznesení , svobodu srdce , pokoru před Bohem , sebeodevzdání .

Velmi je jí to potřebné pro dlouhou pout ke svaté hoře , k plnosti Boha . " Aliud est sermo multus , aliud diuturnus effectus " , píše ve svém 130 .listu svatý Augustin : " Něco jiného v modlitbě a něco jiného dlouhotrvající projev lásky".

Potom , bude-li to přání nejvyšší Dobrotы , Bůh duši přivede nad společné hranice nadpřirozena , aby se jí dával v tajemném sdílení , kdy přirozené mohutnosti božským působením usocněně přijímají za působení Svatého Ducha , hlavně darů rozumu a moudrosti , vyšší způsob činnosti . Křesťanští episkopové popisují různé stupně naší božské činnosti , kterou občas doprovázejí mimořádné jevy , jako například extáze / vytržení / .

Vlastním delem nijak nemůžeme dosáhnout takových stupňů vnitřní modlitby a spojení s Bohem . To závisí jediné na svobodné a svrchované vůli Boha . Můžeme však přece jen př. toužit po tom ?

Nikoliv . Jedná se o jevy nahodilé , které doprovázejí v vnitřní modlitbu , jako jsou extáze , zjevení , stigmata . Od nás by to byla jen domýšlivost a troufalost .

V I .

Vraťme se nyní k vnitřní modlitbě obyčejné . Ještě nám zbývá zvýraznit uzpůsobení / dispoziice / srdce , které k vnitřní modlitbě musíme přinést sebou , aby naše vnitřní modlitba byla plodná .

Abychom mohli hovořit s Bohem , nejdříve se musíme odpoutat od tvorů . S nebeským Otcem nemůžeme mluvit náležitě , jestli naši obrazivost , ducha a především srdce plně zaměstnává něco stvořeného . V hovoru s Bohem je nutná čistota srdce . Ta je nepostrádatelná jako vzdálená uzpůsobenost / dispoziice/ .

Navíc se musíme usebrat . Duše povrchní , těkavá , zpravidla roztržitá , duše , která se nesnaží o to , aby potlačovala odbočování těkavé obrazivosti , nikdy se nestane duší vnitřní modlitby . Při vnitřní modlitbě snad už se nezne-
pokojujeme pro roztržitosti , které snad při ní nastanou , ale zůstáváme vnitřní modlitbě věrní a svého ducha přivádějeme a přiveďme zpět jasně a nenásilně k námětu , kterým se zabýváme . Přitom si můžeme pomoci také tím , že si případně vezmeme na čtení k rozjímání vhodnou knihu .

Proč je pro vnitřní modlitbu tak nutná osazování s materiální a vnitřní odpoutání duše ? Protože , jak jsem vám to řekl po svatém Pavlu , Svätý Duch se v nás modlí za nás . Jeho působení v nás je ovšem nanejvýš jasné a v tom působení v ničem mu nesmíme odporovat . Svätý Pavel tomu říká *"/odpovídá%/////* " zarmucovat Ducha " - jinak by se Duch odmlčel . Právě naopak zcela se mu máme oddat a odstrňovat všechny překážky , které se staví proti svobodě jeho působení . Říkejme : " Mluv , Pane, tvůj služebník slyší " , mluv k mé duši a má duše ti bude naslouchat . Jeho hlas však uslyšíme však jen ze vnitřního ticha .

Především se musíme necházet v takové obecné a základní uzpůsobenosti , jaká se vyžaduje při eucharistickém spojení : ale neoddatnout z toho , ož nás Bůh požádá a být připraven po příkladu Pána činit všechno , co je příjemné Otci : " Já stále konám to , co se mi líbí " / Jn 8,29 / . Takové uzpůsobení je na výsost výborné , protože duši umožňuje přejít k plnění Boží vůle . Povím - li Bohu ve vnitřní modlitbě :
" Pane , , ty jsi nekonečně dobrý a dokonalý , , ty sám zaaluhuješ všechnu lásku a slávu , a protože tě miluji , volám pro sebe tvou svatou vůli " , Boží Duch nám ukáže , jakou nedokonalost máme u sebe opravit , jakou obět přinést , jaké dobré dílo uskutečnit . Naše láska nás dovede k naprostému vykořenění všeho toho , co se nebeskému Otci nelíbí , a přivede nás k plnění jeho svrchované vůle .

Proto do vnitřní modlitby musíme vstupovat s uzpůsobeností hluboké úcty k velebnosti našeho nebeského Otce : " Otce nesmírné velebnosti " / z hymnu Te Deum / . Jsem děti přijetí za vlastní , ve své podstatě však zůstáváme tvory . Bůh , i když se nám niterně sdílí , zůstává Bohem , to jest bytostí nekonečně svrchovanou : " Pán všeho " / 2 Msk. 14,35 / . Podstatné pro naši duši před Bohem je klanění .

Bůh také chce , abychom svou pokornou a hlubokou úctou uznávali svou nemohoucnost . Přidání darů v naší modlitbě podřazuje přiznání , které je současně projevem moci jeho milosti a dobrotě : " Bůh se staví proti pyšným , pokorným ale dává milost " / Jak. 4,6 / . A vy víte , jak tuto pravdu zdůraznil v podobnosti o ferzeji a publikánovi .

V duši toho , který Boha urezil hříchy , pokora musí být větší . To pak je třeba , aby duše niterně projevovale zkroušenou lítost nad spáčenými hříchy . Ta lítost nás vrhá k nohám Pána jako hříšnou Marii z Magdaly .

My se ovšem i přes své minulé hříchy a přes svou nynější bídu můžeme dostat k Bohu do úplné jeho blízkosti . Jak ? --- Prostřednictvím našeho Pána . -- Řeknete mi snad : Bůh je tak veliký , tak svatý , tak dokonalý . To je pravda . A co se týká nás , máme k Bohu velmi daleko , avšak Ježíš Kristus nás k němu přiblížil : " vy , kteří jste byli /Bohu / daleko , stali jste se mu blízcí Kristovou krví " / Ef. 2,13 / . --- Anebo namítnete : " Jsem tak ubohý " . Jistě . Ovšem Kristus nám dává své bohatství k tomu , abychom se mohli postavít před jeho Otce . --- Anebo : " Má duše tak poskvrněnou " ! Ale Ježíšova krev ji obmyje a vrátí jí její krásu . Kristus přece v našem zastoupení nahrazuje naše vzdálení , naši bídu a nehodnost . Ve své vnitřní modlitbě se máme opírat o něho , který svým vtělením vyvolal vzdálenost sdílící člověka od Boha .

V I I

Tento bod má tak velikou důležitost pro všechny duše , které usilují o vnitřní modlitbu , že se jim budu zabývat zvláště .

To víte , že mezi námi a Bohem , mezi Stvořitelem a stvořením je nekonečná propast . Jen Bůh může říci , že je bytost existující sama od sebe : " Já jsem , který jsem " / Exodus 3,14 / . Každá jiná bytost vzešla z něčeho . Kdo přemostí tu propast ? Ježíš Kristus . On je v pravém smyslu slova p r o - s t ř e d n í k , v e l e k n ě z . / P.p.: Velekněz je latinsky pontifex = ponti fex = stavitel mostu = pontis factor;; je někdo , kdo dovede , se jiní nedovedou . Nyní bychom řekli : architekt / . Jedině Ježíšem Kristem se můžeme pozvednout k Bohu . O tom slovo vtěleného Slova je nezvratné : " Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne " / Jn 14,6 / . Je to tolik jako by řekl : " K božství se nedostanete leda , když projdete mým lidstvím " . Nezapomeňte , že on je cesta , a to cesta jediná . Jedině Kristus , Bůh a člověk , nás vyzvedá k svému Otci . V tomto vidíme , jak je důležitá mít živou víru v Ježíše Krista . Budeme-li mít živou víru v moc jeho lidství jako v lidství Boha , budeme si jisti tím , že nás může uvést ve styk s Bohem , neboť , jak jsem vám o tom mluvil častěji , Slovo přitom , jak se spojilo s lidskou přirozeností , nás v podstatě všechny spojilo s ním . Kristus nás ve spojení s ním vede svou milostí do svatostánku božství , kde jako Slovo je přede všemi věky : " A Slovo bylo u Boha " .

Kristem jsme se stali Božími dětmi : " Bůh poslal svého Syna , aby se nám dostalo přijetí za syny " / Gal. 3,4,4-5 / . Tedy také s Kristem a ve spojení s ním jednáme jako Boží děti a plníme povinnosti vyplývající z našeho božského přijetí za vlastní . Jestli se tedy v důsledku toho máme ve vnitřní modlitbě postavit před Boha jakožto jeho děti , musíme tak činit

s Kristem a Kristem . Se svou vnitřní modlitbou nikdy bychom neměli začít bez toho , že bychom se dušou a srdcem spojili s Pánem, a bez toho , že bychom ho požádali , aby nás uvedl do přítomnosti Otce . Svě vnitřní modlitby máme také spojovat s těmi modlitbami , které Pán konal zde na zemi , a s onou vznešeně ušlechtilou modlitbou , se kterou se jakožto prostředník a velekněz modlí za nás v nebi " je stále živ , aby se za nás přimlouval " / Řid 7,25 / .

Pohleďte ještě , jak Pán posvětil naše vnitřní modlitby svým příkladem : " celou noc strávil v modlitbě a Bohem " / Lk 6,12 / . A svatý Pavel nám podává zprávu , že ten božský velekněz : " ... v době , kdy jako člověk žil na zemi, přednesl s naléhavým voláním a se slzami vroucí modlitby " / Řid . 5, 7 / . " O křesťane , on je pro tebe vzor , který máš napodobovat " , říká svatý Ambrož / Exposit. Evangelia Lucam 5,6/ , když mluví o Kristově modlitbě . Ježíš Kristus se modlil za sebe, když prosil Otce , aby ho oslavil : " Nyní oslav ty mne , Otče " / Jn 12,5 / . Také prosil za své učedníky : " ne , aby je vzal ze světa , ale aby je ochránil od zlého " / Jn 17,15 / , neboť jím patří k Otci : " ... vždyť jsou tvoji " / Jn 17,9 / . A prosil také za nás všechny , kteří v něj věříme: " Prosím nejen za ně , ale také za ty , kteří pro jejich slovo uvěří ve mne " / Jn 17,20 / .

Navíc Ježíš Kristus nás dal obdivuhodný vzor v modlitbě , ve které se najde všechno , o č Boží dítě může prosit nebeského Otce : " Otče , tvé jméno ať je posváćeno", ať všechno činím jen pro tvou chválu , ať tvá chvála je huací silou všech mých skutků . " Ať přijde tvé království " ve mně a ve všech , které jsi stvořil , a buď opravdovým pánem a svrchovaným vládcem mého srdce . " Ať se stane tvá vůle " ve všem příjemném i nepříjemném,, ať jako tvůj Syn mohu říci , že žiji pro tebe . --- " Všechny naše modlitby " , říká svatý Augustin , " měly by se ve svém základě shrnovat na tak čisté kory lásky , na snahy a tužby , které Ježíš Kristus , milovaný Syn Otce , nám vložil na

rtý , a které jeho Duch , Duch přijetí se vlastní v nás opakuje " / Sermo LVI , 3/ . Je to pravé modlitba Božího dítěte.

Náš Pán nejen naší vnitřní modlitbu posvětil svým příkladem , nejen nám pro ni dal vzor , nýbrž ji i p o d p o r u j e svou vlivnou vášností , božskou i naprosto spolehlivou , neboť náš Velekněz má plné právo na to , aby byl vyslyšen : " aby byl vyslyšen pro svou uctivost " / Žid 5,7 / . On sám nám říká , že se nás dostane všeho , od prospěšného budeme prosit v jeho jménu , to znamená s odvoláním na něj .

Když se tedy postavíme před Boha , nedávňujeme sami sobě , nýbrž vabujeme v sobě víru v moc , kterou nás může Kristus , náš vůdce a starší bratr , uvést ke svému Otci , který je i naším Otcem : " Vystupuji ke svému Otci a k vašemu Otci " / Jn 20,17/. Neboť se pevně spojujeme s Kristem , je-li naše víra živá , s Xp Kristem , který vírou v nás přebývá / Ef 3,17 / , nás vezme sebou. Vždyť praví : " Otcě , chci , aby ten , kde jsem já , byli se mnou i ti , které jái si děl / Jn 17,24 / . A kde je ? V láně Otce . A my jsme ve skutečnosti vírou : v láně Otce . A svatý Pavel k tomu říká : " Protože jsme s ním spojení , smíme s důvěrou a volně přistupovat k Bohu , když věříme v Krista " / Ef 3,12 / . Tu právě začíná náš rozhovor s Bohem . Kristus svým Duchem se o nás modlí ze nás , " neboť je stále živ , aby se za nás přimlouval " / Žid 7 , 25 / . Jaký to důvod pro neměrnou důvěru k tomu , obychom stenuli před Bohem ! Představení Kristem , který nás zasloužil božské dětství , nejme proto už " cizinci nebo návštěvníci s přechodným pobytem , nýbrž d ě t i / Ef 2, 19/. Můžeme se dát vést k něžné lásce , která se dokonale spojuje s hlubokou úctou : Svatý Duch , který je Duch Jekise , svým dary bázně a zbožnosti v nás uvádí v soulad city bezmezného klánění a neomezené důvěry , které nás na první pohled připadají

tak protilehlé , a našemu vnitřnímu postoji dává správný tón , jaký se pro takový rozhovor jedinečně hodí .

Proto se opřete o Krista , který praví : " Oč budete prosit v mém jménu , to všechno udělám , aby Otec byl oslaven s Synem " / Jn 14,13 / . Apoštolům říká také : " Dosud jste o nic neprosili v mém jménu . Proste a dostanete , aby vaše radost byla úplně dovršena " / Jn 16,24 / . Prosit ve jménu Ježíše znamená prosit o to , co se s hoduje s naší spásou , neboť jsme s ním spojeni vírou a láskou jako živé údý jeho mystického těla . A svatý Augustín praví : " Kristus se za nás modlí jako velekněz , modlí se v nás , protože je naší hlavou " . " Proto " , dodává svatý Augustín , " věčný Otec ani nás nemůže oddělovat od Krista zrovna tak , jak se neodděluje tělo od hlavy . Když se dívá na nás , vidí v nás svého Syna , protože jsme s ním jedno . / Enarr in Ps LXXX , 1 / .

Proto také Bůh , když nás sděluje to , co v nás žádá jeho Syn , " je oslaven ve svém Synu " . neboť Otec nachází svou slávu v tom , že miluje svého Syna a kochá se v něm . " Bohu " , praví svatá Terezie , " se velmi líbí , když vidí , jak duše pokorně užívá jeho lásku božského Syna jako prostředníka mezi ní a jím " / Oeuvres I 281 / . Mění-li to právě ono , když Církev jako Kristova Choť končí své modlitby vždycky ve jménu svého nebeského Chotě , " který vládne v nebesích s Otcem a Svatým Duchem " .

Bouřasně také naše radost je dokonalá samozřejmě nikoli až na zemi , kde ještě musíme bojovat a kde nemůžeme obdržet vždy hned , co si přejeme , neboť podle smýšlení svatého Augustína : " Šlovák , který dnes seje , nemůže doufat , že bude sklízet hned zítra " / Tract. in Joan. LXXIII,4 / .

Vnitřní radost z toho , že jsme Boží dítí , se pozvolna zdokonaluje a nás naplňuje důvěrou , že se jednou rozvíje do nebeské blaženosti . Vždyť duše , která se věrně oddává vnitřní modlitbě , stále více se odspoutává od stvořeného , aby tak hlouběji pronikala do života Boha .

Snažme se tedy o to , abychom byli dušemi spojenými s Bohem
vnitřní sečlitbou . Prosme Pána , aby nás udělil ten neskonale
vzácný dar , který je zdrojem převýborných milostí . Prosme o ten
dar v mife , která nám každému přislalší s ouhlas s Božím plánem.
Budeme-li věrně o něj žádat , a na druhé straně , budeme-li v
mife své slabosti odpovídat na milosti , které nám Bůh uděluje v
Kristu , budeme ubezpečeni , že stále více budeme žít v duchu na-
šeho přijetí za vlastní a že se naše kvalita Božích dětí a bratrů
Ježíše Krista stále více bude upevňovat pro slávu našeho nebeské-
ho Otce a pro plnost naší radosti .

O B S A H

Slovo k čtenáři	01
Citáty	04
B. H. Chevignard :	
Mateřský jazyk	1
P. J. Picot de Clorivière :	
Možnosti - časově první část vnitřní modlitby	5
Henri Caffarel :	
Jak se modlit	12
P. René Voillaume :	
Vnitřní modlitba se nekoná bez přípravy	29
Guigue Le Chartreux :	
Stoupáme ze země na nebe.	37
+ Pierre Marie Théas	
Stáňte se dušemi vnitřní modlitby .	46
Svatá Terezie z Avily :	
Čtyři způsoby , jak zalévat svou zahrádku	53
Sestre Jana z Arku :	
Modlitba v čas.	61
Henri Caffarel :	
Dva tucty dopisů o vnitřní modlitbě .	
1. Jste očekávan	71

2.	Osnova vnitřní modlitby .	71
3.	Bůh mě volá	72
4.	Reagovat na Boha .	77
5.	Toho poslouchajte .	80
6.	Kristovo navyčerpávací bohatství .	82
7.	To počítatné	84
8.	Abba , Otče !	88
9.	Tě už se nemodlíš já ...	90
10.	Kristus se modlí ve mně .	92
11.	Milovaný Otče	95
12.	Vnitřní modlitba hříšníka .	98
13.	" Modlil jsem se za tebe " .	99
14.	Vnitřní modlitby pouštní povahy	101
15.	" Pohleděl na něj a zamiloval si ho " .	103
16.	Popis tomu , který si myslí , že není hozen života modlitby .	106
17.	V domě Pána .	108
18.	Bok po boku .	112
19.	Výhled lásky .	115
20.	Začíná na cestě .	119
21.	Modlitba je spolupráce .	127
22.	Na ohroženém místě .	125
23.	Bezbožectví a vnitřní modlitba	128
24.	Popis čtenářům měsíčníku "Vnitřní modlitba".	131 .

P. Vallée :

Otec Vallée píše Řeholnici. 134

Odpověď na anketu " :

Účinky vnitřní modlitby . 140

Solange Cyrot :

Znalost Boha . 143

Jean Deniérou :	
Abraham , rytíř víry .	149
Sestra Jeanne d'Arc :	
Být s Bohem .	154
Redakční odpověď na otázky :	
Rozjímavá četba .	158
Dialog :	
Modlitba těle .	160
Redakční odpověď na otázky :	
Všechno se změnilo	165
Svědectví :	
Vnitřní modlitbu nepojovat na Bibli .	168
Redakční článek :	
Vnitřní modlitba rozjímavá .	172
Bernard Šro :	
Modlitba nebo láska ?	176
Svědectví :	
Ke komu se modlím ?	183
Svědectví :	
" Dobíjet " se musí .	188
Svatý Vincenc z Pauly :	
Jednat s Bohem	190
Don Columba Mersian :	
Vnitřní modlitba .	194
OSAN	220

Strana	nesprávně	Správně
titulní	2 - 1	2 - 1 / 1
"	Druhý díl	Druhá řada
"	První svazek	První díl
"	-	První svazek
03	svazek	díl
03	druhého dílu	druhé řady
03	svazek	díl
1	duši	duši .
3	Nejdeo	Nejde o
3	eni to	eni o to
3	tam kde	tam , kde
3	, o to	, jde o to
5	nejprve se musíme	nejprve musíme
6	aby obě	aby se obě
6	oko	okem
6	dobře se přizpůsobily	dobře přizpůsobily
6	naplnila se tím	naplnila tím
6	oněch	oněch
7	zbabělost pro	zbabělost , pro
7	paříště	napříště
7	anejušlechtilejší	a nejušlechtilejší
8	ná	nám
8	oživit naší důvěru	oživit důvěru
8	neploďá	neploďná
10	, prostě	, a prostě
10	s námi	s nimi
13	vsebě	v sobě
14	Tyjsi	Ty jsi
15	rezignace	k rezignaci
16	seobraccj	se obraccj
16	u vědomovat	uvědomovat
16	v echno	všechno
16	ztratili	ztratilo
17	Geneveve	Geneviève
17	dob už	dob , už
17	Modlitba	Modlitba
17	nečetné	nečestné
17	nev žnějších	nejvážnějších
18	rtechněkterých	rtech , některých
19	vojící	dvojící
19	může a	může , a
20	s modlitbou	modlitbou
20	po pravdě	popravdě
20	setkám s	setkám s
20	křesťanů	křesťanům
21	ořítomnost	přítomnost
22	vyj mečnou	vyjímecnou
22	pr	pro
23	vl astní	vlastní
23	Arku a	Arku , a
23	duš i	duši
23	činnost	činnosti
24	dáv	dává
25	lé	lidé
25	op vovatel	opěvovatel
25	chvále	chvály

26	svě lo	světlo
26	Ježíšovo až	Ježíšovo zprůhledněné lidství
	 Otce	oslněným apoštolům nechává
		zhlédnout lesk a slávu Otce
		osvěcující duši Syna .
26	nabíhají něžně	nabíhají něžně
27	Tě l	Tě le
32	s vým	svým
32	žádne	žádné
34	jinných	jíných
34	dlouho modlitbu	dlouho a modlitbu
35	, ž	, že
38	Boh m	Bohem
39	nas tím	nasytím
39	vůně , duše	vůně duše
42	nevyslovitelná	nevyslovitelná
43	Otce ne už zpodobného	Otce , kde mne uvidíte
		ne už zpodobného
44	kde	kdo
44	v klu	v klidu
48	cesář	cestář
48	Dictionnair, de spiritualité	Dictionnaire de la spiritualité
49	Sait	Saint
50	o svatosti ve smyslu	o svatosti ne ve smyslu
51	oředstavují	představují
54	jak zalévat	jak tu zahrádku zalévat
54	dokonalí na	dokonalí musí na
55	řvstavu	v stavu
55	rucepozvednout	ruce pozvednout
56	níjal	níjak
56	l áku	lásku
56	rozu	rozum
56	klid=	klidně
57	ondívuhočnějším	obdivuhočnějším
57	j	je
57	selíbezně	se líbezně
59	due	duše
59	nedotek	nedostatek
60	jistě , je	Jistě , vůle plně má být za-
		městnána milováním
67	že je její	že její
67	uvědena	uveдена
68	semodlí	se modlí
69	pr	pro
70	prosředky	prostředky
72	spisovatelů ,	spisovatelů těm ,
72	modlitbou	modlitbou
73	vstojem	postojem
74	nebo ochablosti	nebo do ochablosti
74	onytři	ony tři
74	n m	něm
76	nežssá	než se
77	o to vaše	o to , aby vaše
78	Klanění	Klanění
79	je	ke
80	.	.
80	jame li	jame-li
81	slyš	slyší
85	/ komplexní	/ komplexní /

87	abyc om		abychom
89	K Modlitbě		K modlitbě
89	něco už z		něco z
89	Sím		Sám
90	Krsita		Krista
91	sobe		sobě
92	použil zdůrazňují		použil , zdůrazňují
93	třikrát škrtnout	i	
93	v echny		všechny
93	je na naprosto		je naprosto
93	pátráme		pátráme
94	Krostova		Kristova
98	sek		se k
99	molosrdenství		milosrdenství
100	ne může		nemůže
101	hledání		hledánímXØZ/
102	láscek		lásce k
104	cht vější		chtivější
105	ve		vě
nové	čistitu	107	nové , čistotu
107	více		více
108	láská		láska
108	ji		jím
110	vjemů vzrušení		vjemů , vzrušení
111	sat		stat
112	směrovány		směrovány
113	vlastními		vlastními silami
114	prosloužení		prodloužení
114	byste spojili		byste se spojili
115	aa		a
115	vašeho		svého
116	ono to		ono to v
117	bynašli		vynašli
117	řekněte		Řekněte
117	obraovku		obrazovku
118	dostat do		dostat kouli do
119	sípše		spíše
119	nedostaky a		nedostatky , a
119	dopsat odříznutý řádek :		po milosti míru , po milosti radosti , po milosti lásky , a ta
120	smyslu , ani		smyslu ani
121	byc		bych
123	milosti		milostí
123	Menegoz		Mengoz
123	Efezanům nám jako		Efezanům jako
123	otevrou		otevřou
124	ebangelním		evangelním
125	pro byl		pro něj byl
125	Petrarcha		Patriarcha
126	vůdce		vůdcem
126	, on		, a on
127	Duchem jehož		Duchem , jehož
128	zazníval y		zahnívaly
128	tisnivému až		tisnivému , až
128	jí		jím
128	seu		se u
128	...		... ?

129	ji	jich
129	nen	není
129	zdenazemi	zde na zemi
130	sepak	se pak
130	tak	také
130	Augustin Řehoř	Augustin , Řehoř
133	tož	tom
133	Muži	Muži
134	chtíta	chtít a
135	sklánějícíhos	sklánějícho s
136	avšude	a všude
137	reukuje	redukuje
137	ne byla	nebylo
138	znalost	znalosti
140	nej	něj
141	senaučíme	se naučíme
141	vícemilovat	více milovat
142	Praktikování	Praktikováním
142	jjednat	jednat
142	způsobeného způsobené/	způsobené
147	svě	svět
148	nakolena	na kolena
149	západ	horu
151	o k terou	o kterou
153	stejně	stejně
156	amíru mu naslouchejme	a míru naslouchejme
157	,	a
158	pokd	pokud
158	v ovládání v ovládání	v ovládání
158	klás	kláš
158	Knih	Knih
159	v	ve
160	ktwré	které
161	nebezpečí	nebezpečí
161	klanení	klanění
161	zprávz	zprávu
161	useveru	useberu
162	při tom	přítom
162	vpřímeně	vzpřímeně
162	opavdové	opravdové
163	kanění	klanění
163	.	.
165	apak	a pak
165	všech	---
166	kte	které
166	poc řujete	pocitujete
166	Taje	Ta je
167	v rovin	v rovině
167	" ať se	" se
167	jen pro své	jen své
169	není není	není
171	Vždyť Kristus	Vždyť je to Kristus
173	seuž	se už
173	vnější	vnějších
175	stít	stát
175	hnedposlechnou	hnedposlechnou
177	mámepřavdu	máme pravdu
177	Nakonci	Na konci
178	se kterým	se kterým
178	potřebuj e	potřebuje

179	takto , ten	takto ten
179	Mítlásku	Mít lásku
179	jso	jako
180	si si	si
181	budeflatnější	budeflatnější
182	se	se
184	h oznému	hroznému
185	skl ní	sklání
188	da	dar
188	v ak	však
189	všestranně	Všestranně
189	modlitba	modlitby
189	pronili	pronikli
190	umožnili Božímu	umožnili naslouchat Božímu
190	dcera	dcery
191	jeich	jeich
192	k ásné	krásné
192	potešením	potěšením
192	nebvynechíme	nevynecháme
193	seprojevuje	se projevuje
194	vlastní	vlastní
195	pomáh	pomáhá
196	rohovir	rozhovor
196	napřirozená	nadpřirozená
197	Peotože	Protože
197	postaveno , v jehož	postaveno tak , že v jeho
197	scětlo	světlo
199	dvorí	Boží
201	Kristis	Kristus
202	otvů	otců
202	Boží slovo	Božímu slovu

Obsah

V obsahu doplnit po stránce 149

222

Když se Ježíš modlil

strana 152

222 Svědectví

Svědectví